

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே இராமாநுஜாய நம:

ப்ரஹ்ம தத்வவிளக்கம்

மஹாமஹோபாத்தியாயி

உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்

அமைச்சு, சென்னை-20.

சைதாப்பேட்டை

ஸ்ரீமான ஆகிழர்த்தி இராமாநுஜதாஸர் புத்ரம்,

ஸ்ரீமத பரம ஹமஸேதயாதி ஸ்ரீமான

வானமாமல கலியன் இராமாநுஜய்யர் ஸ்வாமிகளின்

திருவடி சமநதியுட,

பயவேத பரவாததகரான கொப்பபத துரைச்சாரந்த குரிஞ்சிவாடி

ப்ரஹ்மஸ்ரீ கணேச ராவ் அவர்களிடம்

உபயவேதாந்த ரஹஸ்யங்களையுமோத, உணராதவருமான

ஸ்ரீமான் க்ருஷ்ணராமாநுஜதாஸர்

அவர்களால் இயற்றப்பட்டு

MAHAMAHO PADHYAYA

DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
BESANT NAGAR, MADRAS-600 090.

சென்னை, சைதாப்பேட்டை

ம-ந-ந-ஸ்ரீ கோ. ஸ்ரீனிவாச நாயகர் அவர்களாலும்,

ம-ந-ந-ஸ்ரீ தி. இராமசாமி முதலியார் அவர்களாலும்,

சென்னை:

தாதா அச்சுயந்திரசாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

, 1922

இதன் விலை அணு 5

PRINTED AT
THE TATA PRINTING WORKS,
5, THAMBU CHETTY ST., MADRAS

ப் ர வே ச ம்

பஞ்ச பூதமயமான லோகங்கள் அனேக முளவாயினும், இந்தலோகத்தினும், அதினும் இந்த பூமியின் நடுவிடத்திலிருப்பதும், எண்பத்திநாலாயிரம் யோஜனை யுயரமுள்ளதும், பதினாயிரம் யோஜனை பூமிக்குள்ளே யுருவியோடியிருப்பதும், முப்பத்திராயிரம் யோஜனை தலைவிரித்திருப்பதுமான மஹம்மேரு வென்கிற பர்வதத்தின் சுற்றெல்லோகளிலெல்லாம் நம்மைப் படைக்காமல், ஸ்வாயம்பு மனுவின் புதரரான அக்னீநத்ரனுக்கு உரிய ஜம்புத்வீபத்தினும் ஒன்பதாங் கூறான தக்ஷணபாகத்தில் நாடியினொளப்பட்ட பாரதவர்ஷ பரதகண்டமென்கிற இமயத் தென்பாக பூரியானது, நமக்குப்பிறப்பிடமாக ஜன்மிப்பித்தது மிகவும் அருமையாக எண்ணக்கடவீர், இப்படிப்பட்ட புண்ய தேசத்தில் நாம் பிறந்தது மிகவும் அரிது, அதினினும் அவயவ சூந்மற்று, ஆண்மகனானது மேலான ஆச்சர்யம், அதனினும், 'அநாதி வேதசாஸ்த்ரோப ப்ரஹ்மணாதி நூல்களுக்கு உரிய இவ்வது மிகவும் அருமைப்பாடு, இவ்வாறான புண்யோதக்ருஷ்டங்களினால் சிற்சில வேதப்பயிற்சி யேர்ப்படுமாயின் யதார்த்தங்களை நன்குணர்ந்து நடப்பதே வேதப்பயிற்சியுள்ளோரின் கடமையென வரியாமையாலும், தாம் நன்குணரவல்லோமென்னும் அஹங்காரத்தினாலும், அவைகளுக்கு அனர்த்தம் செய்தும், தமக்கியன்றவாறு சப்தங்களை வருவித்துக்கொண்டு அவை திக பரமாயும், கல்பனைகளாயும், புரளிகளான அர்த்தங்களை

ஸ்தாபிதத்துக்கொண்டும், யதாரதங்களை மறைத்தும், யதாரதத்
வாதிகளை நிராசரித்தும், யதாரதமே கைவரத பரஹ்மநிபாக்ரே
சர்க்களை தூஷித்தும் புத்தகஸூபமாய்ப் படிக்களில் வரைந்து
திரியுமபாஷண்டரோகிகளினது, அனார்த்தங்களைக் கண்டித்து,
யதாரதங்களை ஸ்தாபிச்சவும், அப்பாஷண்டிகளினது மூஷண
நினைவுகளனைத்தும் நாயனைக்கண்ட பனிப்பால் ஓடி ஒளி
யவுமே இந்நூல் வெளியிடப்பட்டது.

இங்ஙனம்,

எதிர்ஜா ராமரகுநாதராவன்,

கைநம்பிபடலம்.

ஷம் பரப்ரமணே நம :

பரப்ரஹ்ம தத்வவிளக்கம்

சகல யஜுர்வேத பிருஹதாரண்யகோபநிஷத்தில்

4-ம் அத்தியாயம் 4-ம் பிராம்மணம்.

“அஸ்ய மஹதோ பூதஸ்ய நிச்வவிதமேதத்யத்
ருக்வேதோ யஜுர்வேத : ஸாமவேதோ தர்வாகிரஸி
ஹிகிஹாஸ : புராணம் வித்யா உபநிஷத :”

இத்யாதியாகிய ப்ரமான்னசனின்படியே சர்வ நியந்தாவாயும், சர்வ வேதோபப்ரம்மணாகி நூல்களின் ப்ரதிபாத்தியனாயும், சர்வாந்தர்பாமியாயுமிருக்கும் சர்வேஸ்வரனது ஸங்கல்ப ஸ்வாஸமே ருக், யஜுர், ஸாமர், அக்ஷர்வணமுதலாகிய வேதங்களும் இகிஹாசம், புராணம், விததை, உபநிஷத் முதலியன என அறுதியிட்டுள்ளபடியால், எம்பெருமானது ஜாயமான கடாசுஷமில்லையாயின் வேதத்தின் யசார்த்தம் வெளிப்படையாய் நோன்றாதாகையால் தமது ப்ரம் க்ருபாயால் தாமே தம் ப்ரஜைகளுக்கு விளக்கிக்காட்டிப்படியால் வேதங்கள் அனாதியார், சல்பங்கள்கோரும் ப்ரஜைகளாகிய ப்ரமம், ருக், இந்த்ராதி தேவர்களுக்கும், மஹரிஷிகளுக்கும், ஸர்வேஸ்வரனால் போதிக்கப்படுவதால், அவ்வேத ப்ரதிபாத்தியன ஸர்வேஸ்வரன் பக்கவிலும், வேதத்தின் பக்கவிலுமுள்ள ஏற்றங்களை அறிந்தவர்களிற் றலைமையானவாகுள் எமதாரியர்களேபாம். அவ்வேத புருஷர்களில் பெரும்பாலுநல்ல யோகிகளாயும், ஞானிகளாயும், வேததிறவாகிகளாயும், விளங்கினர் அப்பமஞானிகளுக்குப் பிறகு அமைந்தவர்கள்

அமைப்பின்றி விளங்கினால் காலக்ரமத்தில் வேதாப்யயனம் குறைவுபட்டுப்போய் வேதமானது கோர்வைவிரிந்தி சிதிரிப் போனமையால் அதை சீர்திருத்தவேண்டி எமகருட் பெருங் கருணையுடைய நமது பாம க்ருபையால்

“பரமேஸ்வர தத்விஷ்ணு : பரமம்பதம்”

என்றபடியே பரமேஸ்வரனாயும், பாமபக கிரீவாஹனனாயும், விளங்காவின்ற மஹாவிஷ்ணுவினமசமாய் “வ்யாஸாய விஷ்ணு ரூபாய வ்யாஸ ரூபாய விஷ்ணுவே” என்றும் “ஸஹோதாஸ வ்யாச : பராசர்ய :” என்றும் “வ்யாஸயஜீதிவ்யாஸ :” என்கிற யஜுர் வேதத்தில் விதபகரின் பிரகாயம் வேதங்களினுடைய யதார்த்தத்தை ஸ்நாபிச்சவும், அனந்ததங்களை நிராகரிக்கவும், கல்பவ்ஸ்தோதாரும் அம்ஸாரூடராயும், பராசர்ய புத்திரராயும், விளங்கிய வேதவ்யாஸபகவான அவநிகது அஹோபாஹ்ய மாய் செயபிராரததமாய், சைத்ரியம், பௌடிகம், சலவகாரம், ஸாமம் என்று பெயர் பெற்றிருந்த வேதங்களை தமது பாம க்ருபையாலே எதிர்கால நிகழ்வைக் கணிதது சிற்றறிவினோர் அறிந்ததையுமாருருக், யஜுர், ஸாமம், அக்ஷாவணம் என்பதாகப் பிரித்து தன சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிக்க அவர்கள் அவ்வொவ்வொரு பாகத்தையும் அநேக பகுதிகளாக தொகுத்து அவ்வாறு தொகுத்த பாகங்களுக்கு வேகஸாகைகளென்று பெயராய் அதிலும் ருக்வேதத்தில் 21, யஜுர்வேதத்தில் 109, ஸாமவேதத்தில் 1000, அக்ஷாவணவேதத்தில் 50, இப்படி 1150, ஸாகைகளாய் ஒவ்வொரு ஸாகைகளுக்கும் ஒவ்வொரு உபவிஷ்ணென்று பெயராய் ஒவ்வொரு ஸாகையும் முந்தியபாகம் யஜுரூதி ரிதய, ஸாஸ்திரய, சருமங்கனையும், அவைகளை அனுஷ்டிக்கவேண்டிய விதிகளையும், செய்ய யோக்யபையுள்ள அதி காரிகளையும், செய்கிறவர்களின் யோக்யபையும், ஆராதிக்க

வேண்டிய தேவையையும், தத் தேவதைகளைப்பற்றிய மந்த்ரங்களையும், தத் தத் கருமங்களின் பலன்களையும், கூறுகிறது. அக்காரணத்தால் ஒவ்வொரு கரும காண்டமென்றும், அவித்தை என்றும் கருதப்படுகிறது. வேதத்தில் கருமகாண்டத்திற்கு அவித்தை என்றும் நிரூபணம் மைத்திராயணணி யுபநிஷத்தில் 7, 9 கடோபநிஷத்தில் 2, 4 ஸாவாஹியோபநிஷத்தில் 11 லும் காணலாம் உத்ரபாகமானது ஸர்வேஸ்வரனை உபாஸிக்கும் மார்த்தமாசிர ஸாங்கியயோகம், விஷ்ணு சருமயோகம், தபக, ஸகுண சித்தஞ்ஞ பரம்ஹோராசனாசிரியம், ஆத்மலக்ஷணமும், ஸர்வவாணுஷ்டய ஸர்வலக்ஷணமும், ஸம்ஸ்த்த கல்யாண குணகரணமும், ஸர்வசேஷித்வமும், ப்ரீய: பதித்வம் முகலியவைகளையும், அவைகளுள் 5 அங்கோபாங்கமான விஷயங்களையும் கூறுகையாலே, ஸ்வபாகத்திற்கு ஞான காண்டமென்றும், சித்தையென்றும், தேவேகூரிப்போந்த மைத்திராயணணியும், கடோபநிஷத்தும், ஸாவாஹியம் முதலிய ஸ்ருதிகள் கூறுகிறது இவ்வாறு விவரிக்கப்பட்ட விஷயங்களை முத்திரோபநிஷத்திலும், விஷ்ணுபுராணத்திலும் விரிவாகக் காணலாம் இப்படி 1180 ஸாகைகளுடைய விஷயங்களின் நிலபாங்களை பற்போது 108, உபநிஷத்துகளாக வெளியாயிராக் கூன்றது இவ் 1180 ஸாகைகளையுடைய வேதங்களை வேத புருஷனால் வெளியிடப்பட்ட மீனாமஸா ஸாஸ்த்திரங்களன்றி வேதத்தின் யநாததம் விளங்காது. அம்மீனாமஸா ஸாஸ்த்திரம் 20 அக்ஷரங்களாயும், அதில் உத்ரபாகம் 14 அத்தியாயங்களையுடையதாயும், கருமநிச்சய ஸாதனமாயும், ஜைமினி முனி வரால் விளக்கப்பட்டதாயும், உத்ரபாகம் ப்ரஹ்மதத்தினுடைய நிச்சயத்தின் ஸாதனமாயும், 6-அத்யாயங்களையுடையதாயும், வ்யாஸபகவானால் விளக்கப்பட்டதாயுமிருக்கும்.

யஜுர்வேத ப்ரதிபாச்யரான வேதவ்யாஸாபிவான்
 “வேதஸாஸ்த்ராதபரம்” என்கையாலே அவ்வேதங்களை யஜு
 சரித்தே பராதவ பரம்பொருளை யறியவேண்டும்.

அந்நபூர்ணோபநிஷத்தில்

“யச்சூன்யவாதிராம சூருபம் பரஹ்மபரஹ்மவிதாமசுடத
 விஜ்ஞாநமாத்ரம் விஜ்ஞாந விதாயதரஸாத்மகம்
 புருஷஸ்ஸாங்கய தருஷ்டீநா மீவ்வரோயோசவாதிராம
 விவச்சைவாகமஸ்தாநாம கால: காலேசவாதிராம
 யதஸ்வஸாதரவிததாதம் யதததவம் ததஸௌஸ்திக:”

இதன பொருள்.

ஸ்வரீயநாதாவான ஸர்வேஸ்வரீன உப்யுமவகை எண்ணில
 வாயினும், சூன்யவாதி சூன்யமாகவுட, பரஹ்மவாதி பரஹ்ம
 மாகவுட, விஜ்ஞானமுனோன் ஆன்மாநிஷிடத்தின் விஜ்ஞான
 மாகவுட, ஸாங்கயன புருஷஞ்சவும், யோசவாதி ஸ்வரஸூக
 வும், ஸைவ, ஆகமி சீவனாகவும், காலேசவாதி சாலாரவு மறி
 கிருனாதலால், ஸாவ ஸாஸ்ததி சிதநாதகவகளினு முடிந்ததாக
 வப்பொருளும், விகாபாஹிசமான நிநிகாநும், கலபங்கா
 தோருட பரமட, சிவ, இந்நாதி தேவாசனை ராஹிசது
 ஹரிசுனறவனுமான ஸர்வேஸ்வரன் ஒருவனேயுள்ளன.

அத்வசீதோபநிஷத்.

“காரணநாமதயாசா காரணநுதத்யேயஸ்

ஸாவைசவாய ஸயபநநஸ சாவேஸவர” என்கிறபடியே

சரிசர ப்ராபஞ்சங்களுக்கும் காரண வஸ்துவும், சயாராவும்.
 அறிபொருளும், பாவன வஸ்துவும், ஸாவைய்யாபரணமான ஸர்
 வேஸ்வரனேயாவன. மேலே கூறியுள்ள ஸ்வர ஸபிதத்தால்
 அஸாஸ்தர வாதினும், நவீனபண்டாரங்களுட நிசண்டுகளில்
 கூறும் ஸ்வர ஸபதங்களுக்கு நுதாதி தேவாசனுக்குத்தான்

பொருநதுமென நமபுகின்றனா அதற்கிணங்க சிற்சில ஆபாச
மான உகாரணங்களையும், கதைகளையும், பிதறுசிறைனராயினும்
ஆராயுமளவில் சில காரணத்தால் சிற்சில தேவர்களால், தங்
களுந் சேறபட்டுள்ள கடுமைகளோடு கவித்து காப்பாற்றும்
பொருட்டு நுதித்துக் கொண்டாடப் பெற்றதாம் அதாவது
கடுமையால் வருந்தும் ஒருவன் தனது போஷகத்துக்காக
பிரைவருந்திக் கொண்டாடப்பட பட்டபெயர்களுக்கு எவ்
வாறு அரகதம் பொருநதானோ அவ்வாறே பெற்றவையாம்
ருத்ராதி தேவர்களின் எஸ்வர குவம்.

சகல எஸ்வர சப்தங்களுக்கும் ப்ரதிபாத்யன் யாவனெனில்.

“உகாரஸவர ஸபதோயம் நாராயணோ ப்ரதிஷ்டதே” எனறும்,

“உகவாஸவர ஸபதோயம் ருடயாவதகிஜநாததம்” எனறும்,

என்பதும் விஸ்வாபிதரரும் வியாகாண சூத்திரங்கள் இலே
ஸவா ரபதங்களுக்கு ப்ரதிபாக்யனும், அச்சபகாதகங்
களுக்கு அரஹனுளானவன் ப்ரீமந நாராயண னெருவனே
பாவன என்றும், ஜீவகோடிகளினுடைய அநிஷ்டங்களை
போகசி இஷ்டங்களை கொடுக்கு மவனான ஜநாத ! நெரு
வனே யாவன என்றும் ஹிதாந ஸாசா காமாநுகுண வியாமக
ஸவுருபரூப நாமவிபூதிகளையும், பாதவகாரணதவாதி கலயாண
குண ஸமுஹங்களையும், வேதவேதாநாதிகளெல்லாம் முதக
பாக அநந்தவைபவ ஸஹிதரைய விநயகுமவனானால், ஸமஸ்த
விலகூண ப்ரமேயபரமாதாசனான சக்தாமுக, பஞ்சமுக,
வ்யாசபராசர, சுக கௌநக, விச, னர, ரச வடாதி ப்ரஹ்மவித
துக்களும், ப்ரீபராங்குச பரகாலபடாரிசர ஆதியான ப்ரஹ்ம
விதாக்கோசங்களும் அபபரமேஸ்வர ஸபத ப்ரதிபாத்யனான
பரப்ரஹ்மத்திற்கு நாராயணனென்ற திருநாமமே அஸாநாரண
திருநாமமென்று அறிவுறுத்தினார்களிறே ஆகையாலே மேலே

கூறிய பரமாணுககாரி “நாராயணபாதிக்ஷுடே” என்கிற
சுபகராசசுமானது, ஜ்ஞானநாதி சாரணபுரே, சாவாநசாயா
மியாய, ஸதவ, மஜு, டெட குநாகுநசு க டிசுமாவனாய,
சாவலிவது, ததிபாசுமாய, ஜ்ஜோதபாசுமாய, பரமபாவன
சசச சானந, ஸதநமயுடள்ளபயபயசு ரிவாநுறுறுமா
பரமரடாஸவஸ்ய நாராயணபாதிக்ஷுடே மனிக (7,2
திரகாராசும, யுரீயி, னா, குசநசுவ, பமீரமன
களுப, மருவரு, ரு, பனா

உக மா காரணபூத வ .

உயிரினம் பரந்த உயிர்வு

“யகோகா (௧) ஸ தி (௪) ஸ ந) நீகதி

யா உய்ய சாட உன் ரிசகயி தி ந , மூலமணி”

என நயத்தல் ஐயம் உண்டாயினால், ஐயத்தினை
பயமுறுத்தலாகாது, அது உண்டாயினால், உயிர், ஐயம்
அதே பழமையானது, உயிர் உண்டாயினால், உயிர்
தலை உண்டாயினால், உயிர் உண்டாயினால், உயிர்
வெளிப்படுத்தினால், உயிர் உண்டாயினால், உயிர்
தலை உண்டாயினால், உயிர் உண்டாயினால், உயிர்
கிடைக்காது உயிர் உண்டாயினால், உயிர் உண்டாயினால், உயிர்

தாயகத்தோடு பந்தம்

16 நாஸ்திகர்களைப் படிப்பதில் நாமாடனாத்தரங்கம்

ஜாயந்தி, பாரமனாதி சம ஜாயந்தி கிராம ஸ்தலத்தினால்

தசாகித்யா, நூதம் : டிஸ்ட்ராவானிச தி வரி

நாயாயணத்தோ ளு டி கி ித், நாயி னுத்தபரவா

ததியநகே, நாராயணே பரமேஸ்வரே”

என்கிறபடியே புருஷோத்தமனாயும், பரணாநாபரதி பாச
யனுள்ள ஸ்ரீமந்நாராயண டிடத்திலிருநகே பரமமா, சிவன,
இந்திரன, தவாகசாதிதயா மு லான பன்னிரண்டு ருதராகளும்,

தேவ, மதுஷ்ய, திரிய, ஸ்சாஹதி சகல பதாரதவானும
உண்டாயிற்றெனறும், ஆபதயாபாசகடலாபி ஸ்ரீமநநாராயண
னாலேயே அவ லயவொன்றும் சதகமங்கு நிதித் தாள வனா,
நிலைபெற்று நிற்கின்றனவென்று, பின்னா சநபசுபயத்தில
அகில ஸ்வஸபா பரதிபாசயனான ஸ்ரீமந நாராயண ிடகதி
லேயே சாவையாகும் லபாரதினை லென்றும்

பைங்கீரனோபக்ஷித்

“ பரண்காம வளரேஷ்டபட்டா வஃபாளாரி
டரணிகாப க்ஷபித் துள திரோ ஸாதி தாம
மெதா கல் ஸைவ ளகம் பாஸ்து டெ வர டெ
ரள சிவெழ ளவணசக்தி ஸ்ரீமந நாராயண ிடகதி

என்கிறபடிய பரமம், நாராயண பதாரதவானும
ஸ்சாவாம வணாரிவளாயாவு பராவியனோ பாயினும பரம
வாசத்திலே மாரு லா டவ்ஷயாம், குட்டபாட்ட ஸ்ரீம
பட்டபா ல ரதல ஸ்ரீமதயும், ஆதிபட்ட பரமம், நார
சாவனய பரிதிவயாதி பகாரதசுரீனா ஸ்ரீமந நாராயண
லயிகவு, அனநாபா பதாரதி சக, நிரதா ஹரிசகவா,
வல்லவனாபாஸே (ஹரி) வானும, ஸ்ரீமநநாராயண
தெனறும் ஸ்பராளானு, ஸ்ரீமநநாராயண பரிதிபாசயனான
சாரியரு, மவாசாரியரு, வக்யமனைய முகாடகரு பர
கன பாத்யபகரனிலே ஸபஷ்டமாச அநுபபிடனா ஸ்ரீமந
ணதாரல ஸ்வசியநாயா, நிருவக்ஷ்டகதி பரதிபாசயனாயும்,
விளங்காநிறை ஸ்ரீமநநாராயணனை ஸ்ரீமநநாராயண
பூதனை தடலலையிடு

சர்வாநநாயாமிதவாமாவது

நாராயணோபக்ஷித்.

“ அநதாபபஹிசச நாராயண நாராடணயே வதம ஸாவம
யதபூதம் யசசபவயம் நிஷு ளளவகா நரனாஜிதே
நிர்விக்ஷுடோ நிராகயாதசகதீதாஸீதவ ஸ்ரீமந நாராயண ”

என்கிறபடியே அவித்யாதி கர்மகட்டுகளும் நாராயணன், ஊர்த் தவமும் நாராயணன், அதோங்கமும் நாராயணன், உள்ளும புறம்பும் நாராயணன், பஞ்சபூதப் பரப்பாலலங்கிருதமான சர்வ லோகங்களிலும் அனுபவிக்கணுவாயும், மேருக்கு மேர்வாயு, யாதொரு பூதகாலம், பவிஷ்பத்காலம், சர்வமும் நாராயணனெ யாய், நிஷ்களங்கனாய், நிரஞ்ஞனாய், நிர்விகல்பனாய், சகல பிரம்மாண்டங்களிலுமுள்ள வியவஹாரங்களை ஒருங்குணர்ந்து சங்கல்பந்நால் ஆட்டி அரைப்பிக்கும் அகடிநுகடனா சாமர்த்திய மடைமந்த பரம்பொருளுள்ளோ சாவார்த்தப்பாடியான ஸ்ரீமந் நாராயணனென்றும்,

யஜுர்வேதத்தி ல் தஹாவித்தையிலீ.

“புருஷயேவேதம் ஸர்வம் யத்பூதம் யச்சபவ்யம்”

என்கிறபடியே காலபரிசேசேதரஹிதமாய், நழிந்த காலத்திருநத ஐகத்தும், எதிர்கால நோக்குடைய ஐகத்தும், நாமுன் காணப் படுகிற ஐகத் யாவும் அநிருத்த நாராயணனின் அந்தர்யா மித்வமென்றும், இமமுக்கால நோக்குள்ள ஐகத்தும் அதி லுள்ள சேஷனே நேருனங்களும் அப்ராம புருஷனுக்கு சர்வமா யமையப்பட்டவை என்றும்,

சுக்லயஜுஸ் சுபாலோபநிஷத்.

“சுக்லக்ஷுடக்ஷ த்ருஷ்டவ்யம்ஸ நாராயண: ஸ்ரோ த்ரஸ்ஸ ஸ்ரோதவ்யம்ஸ நாராயண:”

என்கிறபடியே சகல லோகங்களிலுமுள்ள சகல வஸ்துக்களையும் பார்க்கின்றவனும், பார்க்கப்படுகின்ற சகல வஸ்துக்களும நாராயணன், கேழ்க்கின்றவனும், கேழ்க்கப்படுகின்ற சகல வஸ்துக்களிலும், சகல சப்தங்களிலும் அந்நர்யாமி யானவன் நாராயணனே என்றும்,

“அந்தச்சரீரே நிஹிதோஹூஹாயாம்”

ஒவ்வொரு தேவ, மதுஷ்ய, திரியக, ஸ்தாவராத் ஸ்தூல சூக்ஷ்மாத் சரீரங்களிலும், உள்ளும், புடம்பும் வ்யாபிததுள்ளோன நாராயணனென்றும்,

யஜுஸ் வைவஸ்யோபநிஷத்.

“மேருநாஹுட நிஹிதோஹு ஹாயாம பிபராஜயதே
உதப தயோவிசந்தி”

என்று சசலஜீவகோடிசனின் ஹிருதயகுகையில் வ்யாபிததுள்ளோன சரவாநசாயாமிடான வாசுடேவனென்றும்,

கிருஷ்ணயஜுஸ், ஸவேதா ஸ்பதா பநிஷத்.

“அனோணியாம ஹதோ மஹிபாம ஆதமாஹு
ஹாயாமி டிரிகோஸ ஜாதோ”

என்று மனக்ரமான பிரமாவாடவாநிலும், மேருபரண்திசனிலெல்லாம் உள்ளும் புடம்பும் வ்யாபியாதினறவனாருபாவி ஸ்யு ஸ்யா பூராயதனென்றும்,

மஹாநாராயணோபநிஷத்

சசந்நிக ஜகத்கலமித தூஷ்டதேஹாயதேபிவா

அதா பரிசச தனாவம விபாநாநாராயணஸதித”

என்றபடிய சாலாயிரோதரஹிஹைப, கரிசாலநோகதுள்ள ஜகஜ் ஜீவகோடிசனின் நுருஷ்டிகுச காணாபிதிற மேருபரண்திசனினுள்ளும் புடம்பும் வ்யாபிப்பவனும், அவ்வொவ்வொன்றினின்று மெழும் சபாங்ஸகை கேழ்தும் ஜீவகோடிகளிலும், அவ்வாறு சமுமசபாங்கனிலும், சிஷ்களங்ஸனாய, சேருசனனாய, சிராலனாய, அபிநனனாய, அஹவநோகோசரனாய, தனக்குபாயும பிறபோகவிட சிக்சிததுககளிலாமல அவை களை டோடே வளைததுககொண்டி கக்சயனனாய எழுந்தருளி ஹிருசகுபரமபொருளை ப்ரீமக்ராயணனென்றும்

மஹாநாராயணோபநிஷத்.

“அநதமவயயம் கவிம சமுதரேநகரம் விஸவசம்

வம் பதமகோசபிரதிநாசம் ஹிருதயம் சாபயதோமுகம்”

என்று சகலபிரமமாணடங்ளின பருநிலியில் வசேசமும் ஜீவ
கோடிகளின் வியாபகமின்றிகளே சகல பிரமமாணடங்ளின
முள்ள சபா முசரங்ளில் வசேசமும் மசகுதரங்கனிலும்,
அசசமுசரங்ளினினெழும் குநிழிசனிலும், அலைநிலும்
அவ்வலைகளினி டய சேநும் ஜலசநுநிசனிலும், அசதுளி
களின ஒவ்வொன்றிலும் தனி தனி டய, அந்நம் புராட்டம்
வியாபியா லென்ப ன ஸ்ரீ பர ப்ரமமாணடம் மஹே,

சேவலகலவ வாயுரி பு.

எனோசேவன வ பு சே டடன போச ரீ
வாயுரி ராக ”

தல பிரமமாணடங்ளின டய, டய டய டய டய, அலஜீவ
கோடிகளின டய, அச டய டய டய டய ஸ்ரீ ப்ரஹ்ம
பிரமமாணடம் மஹே,

அதாவதிமஹே

“அஹ மீஹ டய டய டய டய
சுர டய கர ச ச டய டய டய
ரா சுர டய விசுர ச ச டய டய
சோஹ மரிதய ச டய டய டய
பரதருசய டய டய டய
யோதவா டய சசாஹ டய டய
சோஹ ச டய டய டய டய

எனனகயாலே அபிராண டய டய டய டய டய டய டய
யதாசதமாயு, டய டய டய டய டய டய டய, சொலவதாக
நிசரயி து, சாலக டய டய டய டய, ஜீவோ டய டய டய, ஸ்ரீமந்
நாராயணன என டய டய டய டய டய டய டய டய
திரிலோகாதிபதியாதிருசய டய டய டய டய, அவலேறத
தாலே டய டய டய டய டய டய டய டய, எனசகீடானவ

பரப்ரஹ்ம தத்வவிலக்கம்

சொருவருமில்லை என்றும், நனது சந்தோஷப்பெருக்காலே பிரசங்கித்தனரென்றும், இப்பிராண பெருக்கை ஸ்வந்தோஷநிஷத்தும் காணலாம்.

மஹோபநிஷத்.

“பீதாபாஸ்யாத்க்ருபமா தஸ்யஸிகாயாமத்யே
பரமாத்மா வியவஸ்தித: ஸ பிரமமா ஸ ஸிவா எவ ஹி:
த்யோக்ய: பரமஸ்வராட்”

என்று ஒவ்வொரு ஜீவகோடிகளின் ஹிருதய நடுநிலைமையில் இருக்குமா ஜடாங்கினியின் மத்தியில், பரபிரகதிகளைப் பிளவுபட முடிவாகியும் பின்னால் கொடிப்போலும், செல்வநிலைகள் மெல்லியதாயும், ஸ்வயரபிரகாமாய், பரவந்துதாய், பிரபுபுருஷனைப் பாராமா வியாபிதமுள்ள அவ்விரட்ட புருஷனான சூரியநாராயணன், பிரமமாவிற்குள்ளும், சுவஸ்யமுள்ளும், சந்தானக்குள்ளும் இவ்வாதே அந்நாராயணியருக்கென்னவென அப்பிரமபுருஷன் முவிரப் பரமந்வனெனலும், அவனை யொழிந்த சர்வராவும் தொழப்படுமெனவெனும், பருமத்திற்கு வசம்படாதவெனவெனும், எருநிஸ்பருதியாதி சகல வேதவேதாததாதிகளும் சூரியநாராயணன் எவ்வாதாயி என்றுப், பரப்ரஹ்ம மெனலும் நிசநிசநாயிட்டது. இவ்யாதப் ப்ரபல்ப்ரபாவங்களைக்கொண்ட (ஹரி: ஸம்) என்று முடிமுறை ஆரணங்கள் முறையிடுகின்றன.

ஸத்வ, ரஜதமோ குணங்களுக்கு அத்தமான நிற்குணமாவது.

திருபாத்விபூதிமஹாராயட்டுபநிஷத்.

“ஸுத்தசத்வம் மயோலீலாக்ருஹந்த நிரகிசையானந்த
லக்ஷணோமாயோபாதினோ நாராயண ஆவர்த் ஸயே
வரித்யபரிபூரண பாதவிபூதி வைகுண்டநாராயண:”

என்று சுத்தசத்வமாயமான சுவைகுண்டத்திலுள்ளவனான அச்சத்வகுண ரஹிதனாயும், மாப்கையை ஸ்வாதீனமாயுடைய

யவனானாலும் 'அம்மாய்க்காணிதனாயும், விளங்கும் ஸ்ரீமந் நாராயணனை தியாதிக்கின்றேனென்று 'இச்சுருதி உத்தேஷிக்கின்றது.

அத்வைதவேத திருபதிவிபுதி மஹா நாராயணோபநிஷத்.

“நாராயணம் வைஷ்ணோகுணப்ரதானை ரேகைக

ஸ்ருஷ்டி கர்த்தருநி ரதிஷ்டிதநி விஷ்ணு மஹே

ச்வராக்கைப் நாராயணம் சைஸ்ஸத்வதமோகுண

பரதானை ரேகைக ஸ்திதிஸமஹாரகர்த்து பியரதிஷ்டிதநி”

என்று யாதொரு பொருளே ஆகிமதயந்த மென்னும் பாகுபாடாக விருத்ததல்போலே சிவேஸ்வரான நாராயணனை ஸத்வ ரஜதமஸ்க்களாகிய முக்குணங்களுக்கும் ப்ரதாநியாயும் அதிதனாயும், விஷ்ணு, ப்ரம்ம, ருத்ரா, நென்பவர்களின் முத்தொழிலுக்கும் ப்ரதானியாயும், அதிதனாயும் இம்முனித கெய்வங்களை கடந்தவனாயும், விளங்கு பின்புறன் ஸ்ரீமந்நாராயணனென்று வேதங்களிலும், ஸ்ருதிபாதி உபநிஷத்துக்களிலும், சிவாசநிக்ஷிப முநலான பரத்வங்களிலும், பிரமமஸூத்ரத்தாலும் நிரூபிதம் உபபட்டது.

வேதப்ரதிபாத்யனுவது.

வ்யாக்ரணநூத்திரம்.

“சாவவேதாய யதபதம் மாமநந்தி சர்வவேதாய

தரைகம்பவந்தி நதஸ்மவசஸாம் பரதிஷ்டாவச

சாம் வாத்ஸ்யஉத்தமம் நாராயணப்ரோவேத:”

என்று சர்வவேத வேதாந்தாதிகளும் யாதொரு ப்ரதத்வமான ப்ரதத்வத நாமிகின்றனவோ, ஸ்ருதிபாதி சகல ப்ரமரணங்களும் யாதொரு மங்களவஸ்துவை தியாதிக்கின்றனவோ, இதிறா சாதி சகல சாஸ்த்திரங்களிலும் யாதொரு ப்ரமபாவன பரம் பொருளே துதித்துக் கொண்டாடப்படுகின்றனவோ அவ்வுத்தம ப்ரதத்வபரம்பொருளே ஸ்ரீமந்நாராயணனென்றும்.

“ ளாக்ஷாத்நாராயணோதேவ: க்ருத்வாமத்தியமகீர்”

தனும் மகியானுனாத்ரதேலோகாந் காருண்யஸாஸ் ரபாணிஞம்”

என்று யாதொரு வேதமுதல்வனும சர்வதியந்தாவும் சகல ஜீவகோடிகளாலும், உபாயோபேயுமாக ஆஸ்ரயிக்கப்படுவது மான பரமபொருளே ஸ்ரீமந்நாராயணனென்றும

“நாராயணபரோவேதோதேவா நாராயண நாங்கஜா” என்றும்,

“ ஆலோடியா ஸர்வஸாஸ்ராணிவிசாரியே ஸுப புன புன:

யிதமேஹ ஸுநிஷ்பன்னமத்தேயோ நாராயணசுத:”

என்று சர்வசாஸ்தா ஸித்தாந்தத்தக்களிலும், மநவாதி நூல்களிலும் வஸிஸ்டாதி சூதாங்குளிலும், பலவாராக பரிசோதித்த நாராயண நாமமுள்ளான் பராவனே அவன்றான் சுத்காந் திக ப்ரஹ்மமென்றும் ஆணையிட்டுரைத்துவிட்டன வேதவேதாந்தங்களென்றுரைக்காடலீர்.

ஜீவோத்பதிபாவது.

மஹாநாராயணாதி உபநிஷததுக்களிலும், 1சா, கௌம, சுடகம், மஹோபநிஷத் முடலான உபநிஷததுக்களிலும்

“ நாராயணத் பராணோஜாயதே, என்றும், நாராயணத்

ப்ரவிர்த்யந்தே, என்றும், நாராயணத்ப்ரஸீயந்தே என்றும்,”

ஜகஜ்ஜன்மாதி சர்வஜீவன்சபோயும நிக்ரஹிக்கவும், சகலிக்கும பின்னர் ஹரிந்கவுமான அராதாண க்ருதயங்களை செய்யவல் லோனாகையால் ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஜீவோத்பதி என சகல ப்ரமாணங்களிலும் நிபதயிக்கப்பட்டிருக்கின்றன பவத்ஸாஸ்க்ரமாகிய ஸ்ரீ பாஞ்சராத்தரத்தில் ஜீவோத்பதி ப்ரமாணம் ஸபஷ்டமாய் விளக்கப்படுவதால் அபுத அனுசரித்தே ஸ்ருதிசுருத

மஹோபநிஷத்

“ விஸ்வமேவேதம் புருஷஸ்தத்விஸ்வமுபஜீவதி

பதிம்விஸ்வஸ்யாத் மேஸ்வரம் ஸாஸ்வதம்

விவ அச்சதம் நாராயணமஹாங்கேயம்”

என்று சகல பிரமமாண்டங்களுக்கும் அதிலுள்ள ஜீவகோடிகளும
உஜ்ஜீவிப்பதற்குடலாய் ஆஸ்யபிக்சபபரிமவன எவனோ சகல
சேதனோ டேசனங்ளும எவனால நிலைபெற்று நிற்ஹைனவோ
சகல பரமமாண்டங்களுக்கும் அதிலுள்ள ஜீவ மதுஷ்பாதி
சகலபதாரதங்களுக்கும் (பதி) நாயகனாய் நின்றவன எவனோ
பாமேஸ்வரனாயும், அழிவற்றவனாயும், மங்களஸ்வரூபனாயும்,
அசுத்தனாயும் விளங்குகின்றவன எவனோ அவனே ஸ்ரீமந்
நாராயணனென்று வேதவேதாந்தங்களும், இதிறாசாதி
நாஸ்திரங்களும, வெளிப்படையாய் ஆணையிட்டுரைத்துவிட்டன

இப்பாதி பரமாரணவானால் பாமாத்மாவாயும், ஜீவோத
பதியுடைய ஸ்ரீமந் நாராயணன சேஷிபான நான் நவவித ஸம்
மந்தததால் ஜீவாத்மாவை தனக்கு சேஷப்படுத்தி ரக்ஷிக்க
முனவாய் நானு நகராலும் ஜீவோதபதியென உட்டிலலையிறே.

ஸ்ரீ பாஷ்யம்.

“இச்சமாதபது பாதேயம் யஸ்யாதிஸபவரிததயே
உயாதுபயையகை ஜுஷாதென ஸேஷ ஸேஷிணௌ” என்றும்.

“அயம் வாதமஸரீரபாவ பருதகவிததய நாஹாகாராதேயபாவ
வியநநருநியாமயபாவ ஸேஷஸேஷிபாவஸ” என்றும்

“பரபதாதிஸயாதாசேசு யோடாதேபதவமே
வயஸ்யஸவரூபம் ஸஸேஷ பரஸஸேஷி” என்றும்.

“யஸ்யசேதநஸ்யததரவ்மஸாவாதநா
ஸவாரததேநிய உதமதாரயிதம் சஸகமதசசே
ஷதைகஸவரூபம் தததஸ்யஸரீரம்”

என்னும் ஸ்ருதி வாக்யங்களுக்கு, வேதாந்த சங்க்ரஹத்தி
லும், ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலும், வியநநரு நியாமயபாவம், ஆதார
ஆதேயபாவம், ஸேஷஸேஷிபாவமாகிற இம்முன்று சம்மந்தத
தையும் தெளிவாய் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

“யதேஷ்டவிநியோகாரஹம் ஸேஷஸபதே

நகத்யதே ஈஸ்வரோண ஜகத்ஸாவம் யதேஷ்டமவிநியஜ்யதே”
என்று ஸர்வஸேஷிபான ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு சகல ஜீவிகோடி
களும் எப்போதும் எக்காலத்தும் இஷ்ட விநியோகஹர்த்ருமாக
ஸேஷப்படவேண்டி அருக்கைபாலும்,

“தேவகீஸுத கோவிந்த வாஸுதேவ ஜகத்பதி” என்றும்.

“நாராயணபதிம ஸர்வலோகாம்” என்றும்.

“நாராயணபதிம ஸர்வஜீவானாம்” என்றும்.

ஸர்வலோகங்களாகும், சகல ஜீவிகளாகும் நாயகனாயிட்டு,
பரப்ரஹ்மனாயும், தேவகீபுரனாயும், கோகுல திலகமாயும்,
வாகுதேவனான ஸ்ரீமந்நாராயணனை தியானிக்கின்றேனென்று
மஹாநாராயணபிஷேக முடலான ஸ்ருதிகள உபதேசிக்கை
யாலும்,

“மநாநாமஸாகமசுரோமுக ஹனுருநாதத: சகராஹம்

பரப்ரஹ்மணாதீநாம ஸாகமசக்தவாரம் ஜகத்பதி:”

என்று ஸ்ரீபாநுராதந, விஷ்வதீஸந, பாரிப, நாத, அனு
ருத, பாராதி முடலிய ஸம்ஹிதகளிலும் ஜீவோபபதி
பரமஹம் ஸபஷ்டாநம் கூறுகையாலும், பரமமருதநோந்த
ராதிரிபிரிகாநதமான பேரனோதன விரகங்களை பெல்
லாம வனோபதுககோணரி அவ்வந்திரதிராதிகளை, மருது ஜாய
மான கடாசுத்த நால் ரகஷித, துபிவனா பஞ்சபிளைய காலத்தில்
தன சங்கல்பாதினாக நமஸில் அயனப்படுகிறவோனாதலால்
(ஜீவோபபதி) ஜகஜ்ஜீவநாயகனை தத்தட்டில்லையிறே.

சச்சிதானந்த மயமான பரமபத நிர்வாஹனாவது.

சுகூலயஜ்ஞம் நிர்வாணம்போயிஷதீ.

“பரானேந்தாபா அந்நகணர்ணகுணாதேஹ

பரதாம் சச்சிதானந்தமயம் ஸர்வசாக்ஷிஹம்

நித்ய முகதா பரஹ்மமஸ்தாம் பரிமபதம்”

என்று வாக்கு மனசுக்களாகிய ப்ராணோதரம் நிரிபாபரங்களுக்
க்கு எட்டாததும், ப்ரம்மருத்ரேந்திராதி தேவர்களால் அறியாத
சுகாததும், தரிகாலததும் பரதவநிலை பெற்றதும், சத, சித்,
ஆநந்தமயமானதும், சர்வசாக்ஷியமானதும், விஷ்வக்ரோநாதி
நிதிதிசயாகளும், ஸ்ரீமந்நாராயணையே உபாயோபயமாய் ஆஸ்
ரயிததும்புடும் டடகோபாதி ஜீவந்முத்தாஹம், வாதிதிசதம
பரப்ரஹ்மஸ்தானம் பரிமபதம் எனறும்,

த்நபாத்விபூதி மஹாநாராயணோபநிஷித்.

“ஸுத்தசத்வம் மடோலீலாக்ருஹித நிரதிசயா

னந்தவக்ஷணோமாயோபாதி கோ வைதுண்ட நாராயண :”

என்று சுததஸ்தமமாயுட, பஞ்சபிரளயானந்தரம் பரமாதார
வான ஸ்ரீமந்நாராயணனின் வாஸஸ்தானமாயும், நிதிசையா
னந்தமயமானதும், நாயோபாதி சகல விகாரரஹிதமானதாயும்,
நிதிமயமானதாயும் விளங்கியது பரிமபதம் எனறும்

அத்வீகை.

“யந்ந தேவாந் முக்யோந ஸாஹந் ஸஸங்க்ரஹ

ஜநந்தி பரமேஸ்வரதத்விஷ்ணு: பரிமபதம்”

என்று தெய்வசபையில தானே பிரம்மா, யகாரத்த பிராங்கித
மாக தேவர்களாலும், ஜனகாதி முனிஸ்வரர்களாலும், பிரம்மா
வாகிய என்னாலும், சமஹா கர்த்தாவாய் சங்க்ரஹஸூத்ர, பர
மேஸ்வரனாப் விளங்குகின்ற ஸ்ரீமந்நாராயணனது நிதிசையா
னந்த மயமான பரிமபதத்தை அறியமுடியாதது என்றும்,

யஜுஸ்மண்டல ப்ரம்மோபநிஷித்.

“தந்மனோவி லயம்யாதி தத்விஷ்ணு: பரிமபதம்”

என்று மஹம்மேருவை ஆராரமாய் கொண்ட ஸகலையாதி சதய
லோக ந முதலான லோகங்களும் பிரம்மா, சிவ, இரத்திராதி சகல

தேவர்களும், கற்பகூடத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணனால் ஹரிக்கப் பட்டு பின்னர் பரமபதநிர்வாஹநாய் விளங்குகிறானென்றும்

“பேதாபாவாத்யேத தேவபரமதத்வம்”

என்று சச்சிதானந்த மயமானதும், நிர்விகாரமானதும், ஸ்வயம் பிரகாசமானதாயுமுள்ள, பரமபதமே பரமாத்மாவின் வாஸஸ்தானமான தென்றும், அப்பதமே மோகூடபாதான மென்றும் மிச்சருகி ஆணையிட்டுரைத்து விட்டது.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் 6-ம் அம்சம்.

“தத்பரஹ்மதத்பரந்தாமதத்த்யேயம் மோகூடாங்குலிபி :

ஸ்ருதிவாக்யோதிதம் ஸூக்ச்மம் தத்விஷ்ணு: பரமம்பதம்”

என்று யாதொருபராஹ்மம் இச்சராசர பரபஞ்சங்களனைதையும் உண்டுமிழந்து அளந்தாண்டதுமான விபவஹாரங்களை ஒருங்குணர்ந்து நடத்தவல்லதோ அப்பரம்பொருளே பரந்தாமனென்று ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி இந்நிஹாசங்களும் ப்ரதிபாதிக்கின்றதோ அப்பொருளின் நிர்வாஹஸ்தானமே மோகூடஸ்தான பரமபதம் என சண்டிதமாயுரைத்து விட்டபடியால் ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரமபத நிர்வாஹனென முறையிலையிதே ஆகையாலேயே ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரணபூசனும், சர்வாந்தர்யாமியும், த்ரிகுண அநிதமானவனும், சர்வவேதப்ரதிபாத்யனும், ஜீவோத்பதியும், சச்சிதானந்தமயமான பரமபத நிர்வாஹனுமான ஸ்ரீமந் நாராயணனே சகலநிர்வாஹனென்றும், ப்ரஹ்மசப்தப்ரதிபாத்யனென்றும், பரமேஸ்வரனென்றும், ஸர்வ ஸேஷி என்றும், வேதவேதாந்தாதிகள் பன்முறை முறையிடுகின்றன.

நிலகண்ட சிவாச்சாரியரும், சிற் சில சாஸ்த்ரபயிர்ச்சியுள்ளோராயினும், தாம் ஓர் பாஷ்யம் செய்பவல்லோராயினும், வேத யதார்த்தம் விளங்காததினாலோ, அர்த்தமறியாமையினாலோ, சைவ அபிமானத்தினாலோ வேத தாத்பர்யங்களுக்கு

சிவபரமாய் வியாக்யானம்செய்யப் புகுந்தகாலத்தும் மஜேஹாப நிஷதாதி ஸ்ருதிகள் இடங்கொடாமையால் கேவல நிமித்தகாரணம் சிவனென்கிற சைவவாதத்துக்கு நேர்விருத்தமாய் ஜகத் துக்கு உபாதான காரணமும் நிமித்தகாரணமும் ப்ரஹ்ம மென்று தமது நீலகண்ட பாஷ்யத்தில் சொல்லியிருக்கிறாராஹிணும் இவரது பாஷ்யத்தை ஸ்ருதியாதி ஸாஸ்த்ரங்களும், யதார்த்தவாதிகளும், பாஷ்யகாரரென சரஸ்வதியால் பட்டப்பெயர் கூறித்து பிஸ்ர வைதிக வைதிக மதங்களில்சிறந்த ஸ்ரீமத் பாம வைதிக சுத்த சத்வகுண விசிஷ்டாத்வைத மதத்தை நிலைநாட்டிய ஸ்ரீமத் ராமாநுஜாசாரியரும், இன்னும் இதர பாஷ்யகாரரும் சமஸ்தியாராயசையால் இவரது பாஷ்யம் கண்டிக்கத்தக்கதே.

ப்ரஹ்மசப்த ப்ரதிபாத்யனுவது.

அத்வண முண்டகோபநிஷத்.

“யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வ வித்யஸ்யஜ்ஞாநமயம்தப :

தஸ்மாதேதத் ப்ரம்ஹநாமரூப மந்நம்சஜாயதே”

என்று யாதொரு பரமேஸ்வரன் அநந்தங்கோடி பிரமமாண்டங்களையும் தனது வசூஸ்தலத்தில் லயிக்கவல்லவனாயும், நரிகுண பிரதானியாயும், சர்வஞ்ஞத்வாதி கல்யாணகுண பரிபூரணனாயு முள்ளான்பாவனோ அவனே ப்ரஹ்ம ப்ரதிபதிபாத்யனென்றும்,

“யதேதத்ப்ரமம்ப்ரமஹ : வேதவேதேஷு”

பக்ஷபதேஸதேவ : புண்டரீகாக்ஷ : ஸ்வயம் நாராயணப்ரபு :”

என்று தவிசீயமான பரப்ரஹ்மமாயும், சாவவேத ப்ரதிபாத்யனாயும், பரநேவதையாயும், செந்தாமரை புஷ்பமொத்த நேத்ரங்களையுடையவனும், ப்ரபுவுமான ஸ்ரீமந் நாராயணனே ப்ரஹ்மசப்த ப்ரதிபாத்யனென்றும்,

சாமவேத மஜேஹாபநிஷத்.

“நாராயணப்ரப்ரஹ்ம தத்வம்நாராயணபர :”

என்று நாராயண சப்த வாச்சியான ஸ்ரீமந்நாராயணனைப் பரஹ்ம சப்தப் ப்ரதிபாத்யனென ஸ்ருதிகளும் உள்ஜிதர்பித்திவிட்டன.

நிருபாக்ஷிபூரி மஹா நாராயணோபநிஷத்.

“நாராயண பரப்ரஹ்ம தத்வம்நாராயணபர :

நாராயண ப்ரோஜோதி ஆத்மநாராயணபர :”

என்று ஸ்ரீமந் நாராயணனை பரப்ரஹ்மமென்றும், பரமாத்மா வென்றும், அந்நாராயணனை ப்ரோஜோதிமய ப்ரஹ்ம சப்த ப்ரதிபாத்யனென நிலைநாட்டப்பட்டது.

ஷடபநிஷத்

“திசுச்சநாராயண : காலச்சநாராயண :

கர்மாலகிலஞ்சநாராயண : காரணாத்மகம்ஸர்வம்

கார்யாத்மகம்ஸகலம்நாராயண : நாராயணபர

பரஹ்ம நாராயணசமோஸ்துதே”

என்று சர்வ அண்டங்களும், அதிலுள்ள சராசர சமூஹங்களும், ஸர்வகிரிகளும், நிரிதாலங்களும், நாராயணன், வேதாந்யயனகருமங்களும், ரக்ஷத பலன்களும், தக்கருமத்தேவதகங்களும், தக்கருமத்தர வெப்பவனும நாராயணன் தல காரணங்களும், பசல காரியங்களும் நாராயணனை அப்பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபனும், பரமாத்மாவமான ஸ்ரீமந் நாராயணனை நாக்ஸகரிக் கிந்தேனென்று ஸ்ருதி உதகோஷிச்சின்றது.

“அதகஸ்மாதுச்சதே யேகோநாராயணபரப்ரஹ்ம :”

என்று ப்ரஹ்மர்ப்ப ப்ரதிபாத்யனான நாராயணனுக்கு சகல ப்ரமாதாண்டங்களும், ப்ரோமமாதிரி பிரீலிகாநத முள்ள தேவ, மதுஷ்ய, திரியத், ஸ்நாவாதிரி பூத பௌதிக சராசர சமூகங்களும், தரணீகரிக்குமாரு வாய்ப்பிட்டுப்போகாத ஒத்தார் மிகுகா ரில்லை யெனக் கண்டதொ யுறைநதுவிட்டது.

“நாராயணசமோநரந்யஸ்வலோகேஷுவித்தமதே”.

என்று போதாயனரும் தமது சூத்தரத்தில் அவ்வாறே சாவ

அண்டங்களும், சர்வதேவர்களிலும் ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு மேரு த்ராணாதியென வரம்பிடப் போகாத அளவிறந்த வேற்றத் தைப்பாடைய பரப்ரஹ்மமென்று அறுதியிட்டனர்.

இத்யாதி ப்ரஹ்ம சப்தந்த்ரபதிபாத்யனும், ஜீவோத்பதி யும், சுகஜஜன்மாதி காரணபூதனும், சச்சிதானந்தமய பரமபத நிரவகனுமாய் நின்றவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனென்று வேதவேதாந் தாநிகர் ஏககண்டமாய் ஊர்ஜிதப்படுத்திவிட்டன.

இத்யாதி பரமாத்மா ஸ்ரீமந்நாராயணனேயாய் ப்ரமமாதி பிபீஷிகாநந்தமுள்ள சகலதேவ மறுஷ்யாதி வர்க்கங்களனைத் தும் ஜீவாத்மாக்களையாயினும்,

சிவபிரான் பக்த சிரேஷ்டனெனல்

சுகல்யஜ்ஞ ப்ரஹதான்யோப நிஷத்

“ மக்ரமாத்ம ஸோபிஜா தோவீத்யபரவித ”

என்று ருத்ரன் செய்ததவங்கள் செய்து சிவனுயினான் என்றும்.

க்ருஷ்ணோபநிஷத்

“ ருத்ரோபகதப்ரஹ்மணி ”

என்று ருத்ரனான சிவன் ப்ரஹ்மஞ்ஞானியான மஹாபக்தனை இசைந்து கூறுகையாலும்,

க்ருஷ்ணயஜ்ஞஸ்சுவேதாஸ்வதா உபநிஷத்

3-ம் அத்தியாயம் 4-வது மந்திரம்

“ விஸ்வாதி கோருத்ரோ மஹருஷி : ”

என்று சிவபிரான் இப்பிரபஞ்சத்தில் சிரேஷ்டமான தபசியாய் விளங்குகிறானென்றும்.

ருத்ராக்தை அகஸ்தியசம்ஸிதை, பிரம்ம புராணம்

“ சாமபேயபுஷ்ப ஸஹஸ்சை: ஆகர்ச்சசங்கரோ ஹரிம் ”

என்று சிவபிரானது பக்தியின் மிகுதிபாலே ஆயிரம் சண்பக புஷ்பங்களினால் பரமாத்மாவான ஹரியை அற்சித்து பக்தி பெருக்கைப் பிரசித்தப்படுத்தினு ரென்றும்.

பாத்மோத்ர காண்டம்

“கைலாஸசிகரோம்யே விஷ்ணுமாராத் தயசங்கர :

உபவிஷ்டத்தோ போக்தும் பார்வதிம் சங்கரோப்ரவித்”

என்று கைலாய சிகரத்தை ஸ்தானமாய்க் கொண்டு இந்திக்
ருஷ்டமான சம்ஹாரத் தொழிலினின்றும் விடுபட்டு பரப்
ரஹ்ம சாயுஜ்யமான பரமபுகத்திற்சென்று பரமாத்மா வைபவா
நந்தத்தை அனுபவிக்க வேண்டியே நான் ஸ்ரீ மாஹாவிஷ்
ணுவை இடைவிடாது தியானிக்கிறேனென்று தனது புகாரி
யும், பர்வதராஜனின் புகரியுமான பார்வதியுடனே சிவபிரான்
பரமாத்மாவினிடம் தனக்குள்ள அந்தரங்க பக்தியை வெளி
யிட்டன ரென்றும்.

இதியாச பாகவதத்தில் ஸ்ரீ வேதவ்யாஸ பகவான்

“ஹஸ்தேக்ஷமாலா ஹ்ருதய ராமதத்வம் ஜிஹ்

வாக்ரபாகேவரராம மந்த்ரம் ஸமஸ்த்தகே

கேசவ பாததீர்த்தம் ஸிவம் மஹாபாகவதம் ஸ்மராமி”

என்று சிவனது ஹ்ருதயத்தில் ஸ்ரீ ராமபிரானே ஜகத்காரண
வஸ்து என்ற தியானமும், நாவில் அம் மஹாமந்த்ரமே உபாசரிப
பும், கரத்தில் அமமந்த்ர ப்ரநானனை விளக்கப்படும் ஜாபாலி
ஸையும், அப்பரமாத்மாவின் ஸ்ரீபாததீர்த்தநூலலங்கிருதமான
சிரசும், அப்புருஷோத்தமனுக்கே நான் அந்தரங்க பக்தனை
வெளிப்படையாய் விளக்கிக் காட்டவில்ல ஜடையாதி சின்னங்க
ளாகையால் சிவன் மஹா பக்தனே என்று நிச்சயிக்கப்பட்டது.

“வரிவாக்ருதி: பஸ்மவிகிதகாத்ரே சர்மம்பரம்

பிரம்மகபால மாலாத்ருதாக்ஷ மாலாபித்ருகாந

நஸ்த ஜடாதராதி வசனாகிமேயம்

என்று சிவபிரானது பக்தியின் நிலைமை, திரேகமெல்லாம் பஸ்
மத்தா லலங்கிருதமாயும், பிரம்மஹத்தியினுலே தொத்தியாண்
டையோடுடைய அஸ்தமும், ஜபமாலிகையாதி ஜடைமுடிதரித்த

சிரசும், புலித்தோலுடைய ஸ்மஷான நிரவாணியில்வருபமமையர் பெற்றதுமான பக்தியின்பெருக்கை நிரூபிக்க வல்லவனென்றும.

இத்யாக்ரி சகல ப்ரமாணங்களாலும் சிவன் பக்தசிரேஷ்டனென்றே நிரூபித்து விட்டன.

இதற்கிணங்கியே வேதபுருஷனாய் விளங்கிய நிவ்யகனி அழகிய மணவாளர் அருளிச் செய்த.

அஷ்ட பிரபந்தத்தில்

“புகலிராமனடி கொள்பாதுகையகலு முக்கண்ணன் காமதே திங்கள்சூழ்திருச்சித்ர கூடமேவி ப யெங்கள் கோவிந்தராஜர்க்கு தினமுமே கூத்தாடியானவன் திருசசிற்றம்பல வண்ணே” என்றும்,

“கானேந்து தாமரைவாயியுளான கராவினயர்
கானேந்துமூல மென்றேருதியநா சென்றுதவுகையால்
தேனேந்து சோலையாங்கனல்லாற் நெய்வயில்லை யென்றே
மானேந்துகையன் மழுவேந்தினுனிந்த மாகிலத்தே” என்றும்,

சாவராஸ்திர நிபுணரும் வேத ப்ரார்த்தும் நன்குணர வல்லவருமான ஸ்ரீமாத் ராமாநுஜநாவலரும் தமது வைராக்ய சூரியோதய மென்னும் சாத்தவிக்ராதநகர்தில, பரித பாபவனனான அப்பரமாத் மாவினுடைய ஸ்தா ஸ்ரீபாததீர்த்த மாலாலங்காரண தேசராம.

“கரத்திலுறுஞ் சபவடத்தை யகற்றே நென்னைக் காணு
மகக்கண்ண தனைக்களையே வென்றும் சிறத்தை யுறச்
சீராயநமவோ மென்னுஞ் செந்நாவை யெந்
ளாந் தெரிந்து நீக்கேல்”

என்கிறபடியே ஸ்ரீராம ராம ராமா வென்று வாய்திறைத்து குளிர டைய, உடலமபுளகிக்க, ஜபமாலிகையோடு அவனது திருநாமத் தைச் சொல்லிக்கொண்டு ஸ்ரீராமாநகரத் தாண்டவந் செய்து வந்ததிததுவருதலில் சாம்பசிவ நடேச மஹாப்பிரபுவைபோலே மிருக்கவேண்டும பக்தியின் மிகுதியென்றும்,

க்ருஷ்ணயஜுஸ் சுவேதாஸ்வதர உபநிஷத் பெருக்காரன
ஸ்வாமி விவேகாநந்தர் தமது உபன்னியாசத்தில்

நமது நண்பர்களே ! சீதை, சாவித்திரி, தமயந்தி, என்ப
வர்கள் ஸ்திரீகளின் லக்ஷணங்கள் முழுதுமமையப் பெற்றவர்
களென்றும், ருஷிகளுக்குள் மஹருஷியென்னும் அபிதானமுற்ற
உமா காந்தராகிய சங்கரர் அகோரமான பக்தி பெருக்கமைந்த
மஹருஷி என்றும் சத்தியமா எண்ணுங்களென்றும்,

1901-வருஷம் ஜ-ஞன் மாதத்து இந்தியன் ரிவியு
பத்திரிக்கையில் 283-ம் பக்கத்தில் பிரசுரம் செய்யப்பட்ட
அனிபிசண்டம்மாளின் உபன்னியாச மாவது

மனிதர்கள் தங்கள் மனங்களை இப்பிரபஞ்சத்தி னின்
றும் தரும்படி செய்து இப்பிரபஞ்சத்திலுள்ள அசாகவத
மான விஷயங்களின் சந்தோஷங்களாலும், இன்பங்களாலும்,
துன்பங்களாலும், அலுத்தவர்களாகுங்காலத்தே, சிவபிரா
னின் பக்தியின் பெருக்கான தபோரூபமழகாய் தோன்றி
அவ்வாறே பரமாத்மாவினிடம் தவ்வொருவரும் பக்தி பெருக
முன்வரவேண்டு மென்றும்,

பாம்பன் குமரகுரு தாஸனென்பான் வரைந்துள்ள தனது
சைவ சமய சரபம் என்னும் சுவடியில் 221-பக்கத்தில் திருமூர்த்
திகளில் ஒருவராய் மஹருஷியாய் விளங்கும் சிவனை வணங்கத்
தடை யாதுயிராது என்றும், இத்தகய அநந்தமான ஸ்ருதி
ஸ்மருதி இதிகாசாதி சகல பிராமணங்களாலும் பரமாத்மாவான
ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு பிரசித்தமான பக்தனே சிவபிரான் என்று
கண்டித்துரைத்து விட்டன இவரது பிரபலமானதும், புகழக்
கூடியது மானதத் பக்திக்கு பரமாத்மா பிரசன்னராகியும்,
குணநகைத் தலைக்கட்டினதாலும் இவர் இப்பிரபஞ்சத்தில் சிற
ந்த பக்தனே என ஸ்பஷ்டமாய் விளக்கப்பட்டது.

சிவனது பக்தியும் மரமாத்மாவின் பிரசன்னமும்

பாத்மபுராணம் 37-வது அந்நியாயம்.

“ அச்யுதாநந்த கோவிந்தம் மந்த்ர மாணுஷ்டி

பம்சபம் ஓந்நமஸ்ஸம் புடருத்வாஜபந் விஷதரோஹர :

என்று திருப்பாற் கடைந்ததிநின்றும் பெருகிய விஷத்தைப் பார்த்து திடுக்கிட்டு பயந்து தன்னால் சிவர்த்திக்க சக்தியற்ற காலத்து (அச்சு தாநந்த கோவிந்த) வென்ற திருநாமத்தை பக்தி புரஸ்சரமாகத்யாறிக்க, அபயஸ்தமானதும் அநந்யாஹமான அமான தத்பக்திக்கு பரமாத்மா பிரசன்னராகி

நக்வேதம் 8-ம் அந்நியாயம் 23-ம் வர்க்கம்

“ கேச்யாக்நிம் கேசி விஷம் கேசிபிபர்த்தி

ரோதஸ்கேசி விஷஸ்யபாத்ரேனயத்ருத்ரேண பிபத்ஸஹ ”

என்று நுத்ரனாகிய அசசிபிரானின் பீதியடங்கத் தான் அவ் விஷத்தைப்பகிழ்த்து உம்மையும் ரகஷிக்கிறேன் பயப்படாதே யென்று கேசியான ஸ்ரீமந்நாராயணன் பீதியடைந்த பிள்ளைக்கு, எவ்வஸ்துவால் அபிபிள்ளைக்குப் பீதி ஏற்பட்டதோ அவ்வஸ்து வைக்கொண்டே அபிபிளையின் பீதியைப் போக்குமாப் போலே சிவபிரானை பீதியடையச் செய்த அவ்விஷத்தை அசசிவனின் கரத்தையே அவ்விஷத்திற்குப் பாத்திரமாகக்கொண்டு விஷத்தைத் தான் பானம் செய்து ரகஷித்தன ரென்றும்,

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் 5-ம் அம்சம் 33 ம் அந்நியாயம்

“ க்ருஷ்ணக்ருஷ்ண ஜகந்நாத ஜானேவாம்

புருஷோத்தமம் பரேசம்பரமாத்மாத்மநாதிரித நம்ஹரிம்

தேவதிரயம் மறுஷ்யேஷு சரீரக்ரஹணாத்மிகா

லீலேயம் ஸர்வபூதஸ்ய தவசேஷ்டோபலக்ஷண ”

என்று சிவபிரான்தன்னை சரணமடைந்தவானு ஸாரணை தலை மயிர் பூவாடாமல் ரகஷிக்கிறேனென்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணித் தன்னை தொழுத கைகளைத் தன்முன்னே கள்ளிக்காட்டைச்

சீத்தாற்போல் ஸ்ரீகண்ணபிரான் சிக்கக்கண்டு உயிரோடிருந்தால் உப்பு மாறியேனும் பிழைக்கலாமென்றெண்ணி நடுங்கி, குடும பத்தோடு நெற்றி ிகண்ணை புதைத்துக்கொண்டு ஸர்வ சரண்ப னான க்ருஷ்ணனை அஞ்சலியஸ்தனாய், ஒக்ருஷ்ண பரமாத்மா, புருஷோத்தமா, பரமேஸ்வரா, ஆதியந்த மில்லாதவனே, லோக ரக்ஷணாற்கும் அவதரித்தவா, இவ்வமயம் தேவரீர் ஈடுவந்த சரீரத்தை அவலம்பித்தடை அடியேனறியேன் இச்சமயம் அடியேனை ரக்ஷித்தாண்டருள வேணுமென்று பிரார்த்தித்து சரணமடைந்த அப்பக்திக்குறங்கி ரக்ஷித்தனரென்றும், பாதிமபுராணம் உத்தரபாகம் மஹாமஹாத்மியம் 20-ம் அத்தியாயம்.

“ப்ரக்ருதம்க்ருணுராஜேந்த்ரகபாலபாணி

நாததல்லோகேக பாவீபிக்ஷார்த்தபிக்ஷமடதி சங்கர :”

என்று சிவன் பிரம்மஹத்தியினால் தொத்திய மண்டையோட் டென் லஜ்ஜையுற்றவனாய் சேஷத்திரங்கள் கோரும் பிசைக்ஷ யாசிக்கப்பட்டுர், நமது பிரம்மஹத்தியை விவர்த்தித்துக்கொள்ள யாதொரு உபாயமும காணப்பெராமல் வருந்தினவனாய் ராமேஸ் வரமே துமக்குப் பிரதானசேஷகரமெனக்கருதி

பாத்மோத்திரீதீதில்.

“ஸ்ரீராம ராமராமேதிரமேராமேமகேராமே

ஸஹஸ்ரநாமதத்துல்யம் ராமநாமவராகநே”

தனது தாசகாரந்தரமாயுமுள்ள ஸ்ரீராமஹா மந்த்ரானி ஐப மாலிகையுடன் ஸ்ரீராமநந்தத் தாண்டவஞ்செய்து வர்த்தித்து வரும் தத்பக்தியை,

யஜுர் ராமோபநிஷத் 22-ம் ஸ்காந்தம்

“வேதவேத்யேபரோபும்வி ஜாதேதஸரதாத்மஜே”

என்று பரமாத்மாவும், வேத ப்ரதிபாக்ய பரமபுருஷன் சச்ச வர்த்தித் திருமகனாயவதரித்தவனுமான ஸ்ரீ புருஷோத்தமன்

ராமோபநிஷத்

“பக்த்யமந்த்ரேணநேநமாம்விவிரஹ்ம

ஹத்தியாதிபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமிமாசஸ:” என்று சிவாரானினது அகோசரமான பக்திக்குப் பிரசன்னராக சந்தோஷித்து இசேஷத்திரத்தில் ராம நாரக மந்திரங்களினாலே உண்மையான பக்தியுடன் என்னை தியானித்திராகையால் யாம் க்ருதார்த்தறானோம். உமது பிரம்மஹத்தியாதி பாபங்களிநின்றும் விடுவிக்கறோம். க்ரம க்ரமாந்திரத்தில் என்னுடைய சாயுஜ்யமாகிய பாம்பதத்தைக் கொடுக்கறோம். ஓய் சிவனே பயப்படாதேயென்று அபயஸ்ரம் கொடுத்து பிரம்மஹத்தியைப் போக்கியசேஷத்திரமே ராமேஸ்வரமென்றும்

பிரயாஹமஹநாத்மீயம்

“தத்ரநாராயண: ஸ்ரீமாத் மயாயிக்ஷாம் ப்ராயஸித:

விஷ்ணுபரஸாதாதஸுச்ரோணிகபாலம்

ததஸஹஸரதா ஸ்படிதம்பஹுதாயாதம் ஸவபநஸப்தம்தநமயதா”

என்று பர்வதாஜனபுத்ரியும், எனது பதநியுமான பர்வதியே என்னுடைய பிரம்மஹத்தியைப் போக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்று என்னால் ஸ்ரீமாத் நாராயணனிடம் பிசேஷ்யாசிக்கப்பட்டு அப்பராதமாவின் ப்ரஸாதத்தினால் யென் கையிலொட்டிய பிரம்ம கபாலமானது ஆயிரம் சுக்கலாய் தூளியாய் ஸ்வபநத்தில் கண்ட தனமானது விழித்துப்பார்க்குமளவில் காணாதாப்போல் பறந்துபோயிற்றென்று உமாதேவிக்கு யதார்த்தத் தைவெளியிட்டதுமான சேஷத்திரமே ராமேஸ்வரமாய்திற்கு, அதைச் சார்ந்த பாம்பன்சிராமத்தில் வசிக்கும் குமரகுரு தாஸனென்பானால் வரையப்பட்டுள்ள சைவசமய சரபமென்னும் த்வேஷ்ப் பண்டாரச்சுவடியில்,

தனது ஸூரண பாண்டித்வத்தைக் காட்டும்பொருட்டோ, நான் சங்கரனுக்கே அறத்தீர்ந்த பக்தனை பிரர்மெச்சும்

பொருட்டோ, அல்லது சைவ எல்லப்பநாவலன், துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசன், கச்சியப்ப சிவாச்சாரி முகலானவர்களைப்போல் தாழும் பண்டார சமயாச்சாரியாக வேணுமென்னும் ஆவலுள்ளவனும், தன்னைத்தானே புகழ்ந்தவனுமாய்த் தான் 35 நாள் சிவ நிஷ்டையிலிருந்ததாயும், அந்நிஷ்டை முடிந்தவுடன் பசி, தாகாதி, சோகங்களினால் இந்திரிய மாருதவினாலோ, பித்த அபிவிர்த்தியினால் திகைத்த நினைவினாலோ, தாமஸகுணமான சிவ நிஷ்டையினாலேற்பட்ட தாமஸத்தினாலோ, அல்லது புறியின் மையினாலோ, அப் பண்டாரத்தூஷணச்சுவடியை வரைந்தனனென்றும், தாம் 108 உபநிஷத்துக்களையும், 18 ஸ்ம்ருதி, 18 புரணங்களையும் நன்குணர்ந்தவனென்றும், இவ்வாறு மேல் குறித்த யாவும் கறதலமலமாக நன் குணரந்தோனாகையால், அவைகளிலுள்ள அசாரங்களைத்தள்ளி சாரங்களோ தாமாகக் கருதி உபநிஷத்துக்களில் 109 ஆவதாகவும் ஸ்ம்ருதிகளில் 19, ஆவதாகவும், புரணங்களில் 19, ஆவதாகவும், நனது சைவ சமய சரபமென்னும் தூஷணப் பண்டாரச்சுவடியை கல்பித்துத் தாழும், தம்மைச்சாரந்தவர்களும், மற்றையவரும் மதிக்கத் தக்கதென அபிப்பிராயமெற்படுவதாலும், நமதுர் சுவடியில் ஆசியந்தமென்னும் புத்தகஞ்ரபகோட்பாடில்லையாலும், வீண் நிற்காமே புத்தகஞ்ரபமாயிருப்பதாலும், புரட்டுகளும், அனர்த்தங்களும், அஹங்காரங்களுமான க்ஞரவசனங்களால் நிந்தித்துத் திரியும் த்ரோஹியாயிருப்பதாலும், வேத வேதாந்தாதிசாகலப்ரமாணங்களாலும், தத்வேத யதார்த்தங்களாலும், அகிலபாஷ்யங்களுக்கிணங்கியும், சகலஜன சம்மதமாயும், இவனதுச் சுவடியின், புரட்டுகளை வெளிப்படையாய் கண்டிக்கவும், அனர்த்தங்களை நிராகரித்து யதார்த்தங்களை ஸ்தாபிக்கவும், அஹங்கார க்ஞரவசனங்களை வெட்டியடியோடொழிக்கவும்,

சகல வேத வேதாந்தப் பிரதிபாத்தியமான மிஸ்ரவைதிக வைதிக மதங்களில் சிறந்த ஸ்ரீமத் பரமவைதிய சுத்த ஸ்தவ குண விசிஷ்டாத்வைத மதமே சத்யமென நிலைநாட்டவுமேயாம் முன்வந்தோம்.

1-வது குமாருகுதாஸ னென்போனது ஞானகுன்யத்தால் ஸ்ருதியாதி ப்ரமாணத்திருட்டும், புரட்கேளும்: அனர்த்தங்களு மாகிய குருட்டுயுக்திகளால் சிவனுக்கு உயர்வுகூறுதல் யோகசிகோபநிஷத்.

“சதாச்ரம்தரண்யாதெள ப்ரஹ்மாத்தாதிதேவதா
அர்த்தசந்ராக்ருதிஜலம் விஷ்ணுஸ்தஸ்யாதிதேவதா
த்ரிகோணமண்டலம்வஹ்நீ ருத்ராஸ் தஸ்யாதிதேவதா
வாயோர்பிம்பந்துஷ்ட்டகோண மீஸ்வரோஸ்யாதிதேவதா
ஆகாசமண்டலம்வ்ருதம் தேவதாஸ்யஸதாசிவ :”

என்று ப்ருதிவிமண்டத்திற்கு அதிதேவதை பிரம்மாவென்றும், ஜலமண்டலத்திற்கு விஷ்ணுவென்றும், அக்திமண்டலத்திற்கு ருத்ரனென்றும், வாயுமண்டலத்திற்கு ஈஸ்வரனென்றும், ஆகாசமண்டலத்திற்கு சதாசிவனென்றும், இவ்வாறு இச்சுருதிமண்டல அதிதேவதைகளை பிரித்துக்கூறுவதே இதன் யதார்த்தம்.

இச்சுருதிக்கு இவனது குருட்டு யுக்திகள்.

ப்ருதிவிமண்டல தேவதையான பிரம்மா பாதஸ்தான மென்றும், ஜலமண்டலதேவதையான விஷ்ணு முழங்கால் ஸ்தானமென்றும், அக்திமண்டலதேவதையான ருத்ரன் வயிற்று ஸ்தானமென்றும், வாயுமண்டல தேவதையான ஈஸ்வரன் கண்டஸ்தானமென்றும், ஆகாசமண்டலதேவதையான சதாசிவன் கிரகஸ்தானமென்றும், மண்டல அதிதேவதைகளை, அவயவ ஸ்தானங்களாக நிர்மித்து அதில் கிரகே பிரதானமாகையால் சதாசிவனே உயர்ந்தவென்றும், இதற்கு த்ருஷ்டாந்தமாக இவன் கூறுவது.

ஸ்ருஷ்டிக்கிரமத்தைக்கூறும்

சுகீல யஜுர்ஸுபாலோபநிஷத்

“ ஆகாசாத்வாயுர் வாயோராக்நி ரக்நோபஅத்ப்ய : ப்ருதிவீ ”

என்று பஞ்சபூதக் கிரமமான ஆகாயத்தினின்றும், வாயுவும், அதினின்றும் அக்னியும், அதினின்றும் ஜலமும், அதினின்றும் ப்ருதிகளையும், கோன்றினதே இச்சுருதியின் யதார்த்தம்

இவனது புரட்டுகள்

இச்சுருதி ஸ்ருஷ்டிக்கிரமத்தை ஆதியோடும்பிரமாய் விளக்கி நிற்க, இவன் தனது புரட்டுகளுக்குத் தக்கவாறு எவ்வளவு வேண்டுமோ அதை மாத்திரம் பிரித்தெடுத்தான் கொண்டு மேல் குறித்தவாறே ஆகாய மண்டல தேவதையான சூர சிவனிடத்தி லிருந்து மற்ற தேவதையினான விஷ்ணு பிரம்மா, நுகராதிதேவர்கள் உண்டாயின என்றும் வரைந்தான்.

இவனால் த்ருஷ்டாந்தமாய்கூறும் 2-வது அனர்த்தமும் புரட்டும்

சுகீல யஜுர்ஸுபாலோபநிஷத்

“ ப்ருதிவியபஸுபரலீயதா ஆபஸ்தேஜுவிப்ரலீயந்தே

தேஜோவாயுவிலீயதே வாயுராகாசேலீயத ”

என்றுலயமாகுங் காலத்தில், ப்ருதிவி அப்கரிட்டதும், அப்க தேயகரிட்டதும், தேஜை வாயு நிடத்தும், வாயு ஆகாயநிடத் தூற லாமாவ தென்பதே இச்சுருதியின் யதார்த்தம்

இதற்கு இவனது புரட்டுகள்.

மேலே குருட்டுயுகத்தினால் வரைந்துள்ள, மண்டல தேவதைகளை உதாரணமாக வைத்துக் கொண்டு, ப்ருதிவி மண்டல தேவதையான பிரம்மா அப்சில் லயப்பட்டு, அப்சுமண்டல தேவதையான விஷ்ணு தேஜஸில் லயப்பட்டு, தேஜஸ் மண்டல தேவதையான நுகரன் வாயுவில் லயப்பட்டு, வாயு

மண்டல தேவதையான ஈஸ்வரன் ஆகாயத்தில் வயப்பட்டு, அவ்வாசக மண்டலதேவதையான சதாசினே, பரம் பொருளென்றும், சாஸ்வத மானவென்றும் ஸ்தாபிதது வரைநதனன்.

ஆனாலாஸ, கேன, ப்ரஸ்ன, முண்டக, மாண்டீக்ய, தைத்ரீய, சாநதோக்ய, ப்ரஹதாரண்ய, ஸ்வேதாஸ்வத, ஐக்ரேய, சபால, காண்டவ, மாதியநதின, நாராயணதி மஹோபநிஷதாதிசுரிலேபுள்ள, ஸதவித்யா, அநதராதித்ய வித்யா, அக்ஷிவித்யா, ப்ரதந்தன வித்யா, ரமவாக வித்யா, பூமவித்யா, வைஸ்வானரவித்யா, உபகோசலவித்யா, சாண்டிலய வித்யா, முதலான 32 விததைகளிலும், இன்னும் இதற்கு புறம்பான ஸ்ருதி ஸ்மருதியாதி சகல பரமாணுபானிலும், ப்ரூமநாராயணனே பாபாஹ்மமென்றும், அவனிடந் திருநதே அநநதங்காடி பிரமாண்டங்களும உண்டாயின வென்றும், அவனாலே அவையாகும் நிலைபெற்று நிற்கின்றன வென்றும், பின்னா கற்ப சூத்யத்தில் அவையாகும் அப பரமாத்மாவிலேயே ஹரிசுகப பிடுகின்றன வென்றும், பன்முறை உததோஷிகக இதயாதி ப்ரமாணுகளிலும் இவனது மனநிற் சிசைநதவாரு அர்த்தம் கொடாமையாலும், தமது பண்டாரச சமய அபிமானத்தினால் தனபகொரு வரம்புகட்டி அதனால் தான கியாகிய படைய வேணுமென்னு மபிலாஷையினாலும் யோகசிகோபநிஷதத்தில் காட்டிம மண்டல அந்நதேவதையான தாரணமாகக் கொண்டு, ஸ்ருஷ்டி, வயங்களை விவரிக்கும் சகல யஜுஸ்சுபாலோபநிஷத பரமாணுங்களை முன் பின் தள்ளி தனது அபிப்பிராயத்திற்குத் தக்கவாறு பிரிதது, குத்ருஷ்டியான அர்த்தங்களால் சிவனிடத்திலின்றும், பிரமம், விஷ்ணுவாதி தேவாசன் உண்டாயினவென்றும், பின்னா அவ்வாறே அசசிவனிடத்தில் லயிததனவென்றும், தனது சுவடியில் வரைநதனன்.

1-வதில் கூறிய இவனது ப்ரமாணத் திருட்டுகளை
வேளிப்படுத்துவதும், புரட்டுகளை நிராகரிப்பதும்.

சுக்ல யஜுர் சபாலோபநிஷத்

“ஸஹோவாசா நஸந்நஸந் ஸதாஸதிதீ தஸ்மாத் தமஸ்ஸக்வ்யாயதே
சதமஸோ பூதாதி : புதாதேராகா சம்ராஃசாத்வாயுர் வாயுரக்நி
ரக்நேராப அபய : பருதிவீத் தண்டம ஸஹபவது ”

என்று பரமாத்மாவான ப்ரஹ்மந்நாராயணனின் சங்கல்ப மாநுதி
ரத்தில் நின்றும் அவ்யக்தம் போன்றி அதில் நின்றும் அஹ
ஸகாரமும், அதில் நின்றும் தன் மாத்திரைகளும் அதில் நின்
றும் இந்நிராயங்களும், அதில் நின்றும் ஆகாசமும், அதில் நின்
றும் வாயுவும், அதில் நின்றும் அக்நியும், அதில் நின்றும் அப்
பும், அதில் நின்றும் ப்ருதிவியும் இவ்வாறு நேரமேன அநந
தங்கோடி அண்டங்களின் ஸ்ருஷ்டியைக் கூறுவதே இச்சுருதி
யின் பதார்த்தம்.

இதில் இக்குமரகுருதா எனப்பான் (ஆகாசாவாயுர்
முதல் பருதிவீ) வரைக்கும் தமது புரஸிஷ்ட தக்கவாறும
முன்னம் அகிநேருவகைகளை உதாரணமாக ஆகாசநேவகை
சிவனுபக் கொண்டு அவ்விடத்தில் நின்றும் மற்ற யாவரும் உண்
டாயின நெனறும் தான் நிர்ணயித்த புரளியின் கோவைக்
கணங்கவும எடுத்தாக கொண்டு மிகுதி நின்ற யாவையும் மறை
த்து அனர்த்தம் செய்து ஸ்தாபித்து வரைநனன். இரனால்
இவனது புரளியே ஸ்ருதிவாக்யமாய் நிற்கு மென்னும் அஞ்
ஞானத்தினாலோ அல்லது மமைவிட மற்ற யாவரும் யாது
மறியாதவாக என்னும் நணர்வினாலோ இவ்வனர்த்தங்களை
வரைந்தனன்.

அவ்வாறு அவ்வனர்த்தங்களுக்கணங்கி, ஆகாசமண்டல
தேவனை சிவனையே, பரமாய் வைத்துயோசிக்க வ்கால், ப்ருதி

வ்யாதி பஞ்சபூதங்களுக்கு மேல் ஸ்ருஷ்டிப் பாதம் இல்லையாய் விடும், இல்லையாகட்டுமே யெனில், ஸ்ருதிஸ்ஸருதியாதி வேதங் கூறும் அசத்தியமாய் விடுமாயினால் பாராத்மாவின் அசாதாரண க்ருத்யங்களை மற்ற ஜீவாத்மாத்களில் பொருநதப்பாக்கில் எவ்வாறு பொருநதும் பெருநதாததினால் வீண் புரளிகளை ஸ்ருதி கூறு அனாத உங்களை வரைநது அருனால் தமக்கொருமேன வாயையும், பட்டப பெயரையும் இச்சிததுததிரியா நின்றன.

2-வதில் கூறிய இவனது ப்ரமாணத்திருட்டுகளை
வெளிப்படுத்துவதும், புரட்டுகளை நிராகரிப்பதும்

சுக்ல யஜுர் ஸுபாலோபநிஷத்

“1 ருதிவ்யபஸுபரஸ உத ஆபஸ்தேஜஸிபரலீயாதே தேஜோவா
ரெ ஸவிலீயதே வாயுராகாசேவிலீயத ஆகாசமிநதாயேஷு-
யந்தாயாணிதன்மாசேஷேஷு தனமாதராணிஹுதாதெளலீயாதே
ஹுதாதிமஹதிலீயதே மஹாஅவ்யகதேலீயத அவ்யகதே
பக்ஷேலீயதே அக்ஷரமவ்லீயதே தமஹ பரகேவயேகீபவதி”

என்று கற்பகூடிய ஸ்லோகில் பருதிவிமண்டலம் அபயிலலயப்
பட்டு, அப்ப அகரிகிலும், அக்விவாயுவி லும், வாயு ஆகாயத்
திலும், ஆகாயம் இந்நியாயங்களிலும், இந்நியாயம் தன மாதநிரை
களிலும், தனமாதநிரை அஹங்காபத்திலும், அஹங்காரம்
பஹந்திலும், மஹா அவ்யகதத்திலும், அவ்யகதம் அக்ஷ
ரத்திலும், அக்ஷரம்மலீரிலும், அம்மலீ ப்ரமாநுமாவான
ஸ்ரீமநாராயணனின் ஸ்தானமேயாகையாலும் அநாராயணனே
அழிவற்றவனாயும், பரம்பொருளாயு மிருக்குமவனென்று இச
ஸ்ருதி நிருபித்தது விட்டதே இதன் யதார்த்தம்.

இதில் குமரகுருதாசனெனபான (பருதிவ்யபஸு ப்ர
ஸீயதாமுதல் வாயுராகாசேலீயதே) வரைசகும் எடுததுக்
கொண்டு, முன்னம் இவனால் வரைநதுள்ள அதிதேவதையே

உதாரணமாக வைத்துக்கொண்டு ஆகாசதேவதையான சிவனிடத்தில் மற்றப் ப்ருதிவ்யாதிகளும் மற்றதேவதைகளும், லயமாகின்றனரென்று உயர்வு கூறினன், ஸ்ருதியிலுள்ள மற்ற ஆகாசமுதல், அக்ஷரம் வரைக்குமுள்ள மண்டலங்களையும், எல்லா தேவதைகளையும், பண்டாரச்சமய அபிலாஷையுள்ள இக்குமரகுருதாசனென்பான் விழுங்கிவிடுவதா, யாதாகாரணமோ குருட்டுத்தனத்தினால் விட்டனனோ, அல்லது ஸ்ருதியை நன்குணராமல், பிரரிடம், “ப்ருதிவி முதல் ஆகாயம்” வரைக்குமுள்ள இச்சிரு பாகத்தை மர்த்திரம் சுற்றரிந்து இதற்குள் தனக்கு முந்தனவாயாருமில்லரென்று சண்டபடி பொய்களை பிதற்ற முன்வந்தனன். இத்தால் இவனது ப்ரமானத்திருட்டுகளை வெளிப்படுத்தியும் அனர்த்தங்களை, யதார்த்தங்களால் கண்டிக்கின்றோம்.

ஸுக்லயஜுர் பைங்களோபநிஷத்.

“விராட்சைதந்யமாவீத் ஸததபிமாநீ ஸ்பஷ்ட வபுஸ் ஸர்வஸ்தாவ
பாலகோ விஷ்ணு: ப்ரதாநபுருஷோபவதி தஸ்மாத் ததாத்மஸ
ஆகாஸாத் ஸமுத்பூதஹ ஆகாஸாத்வாயு: வாயேராக்ஷி:
அக்நீர்ராப: அத்யப்மஹ ப்ருதிவி”

என்று விராட்புருஷனும், சகல ஜீவகோடிகளையும் ஸ்ருஷ்டிக்கவும், ரக்ஷிக்கவும், பின்னர் ஹரிக்கவும், ப்ரதான புருஷனுமான மஹாவிஷ்ணுவினிடத்திலிருந்து ஆகாசமண்டலமும் அதிநின்றும் வாயுவாதி ப்ருதிவிவரைக்குமுள்ள பஞ்சபூதங்களும் க்ரமேண உண்டாயிற்றென்றும் ஸ்ருஷ்டிலயங்களுக்குப் பிரதான புருஷன் அவனே யென்றும் கூறுகிறது குமரகுருதாசனென்பானது பண்டாரச்சமய அபிப்பிராயத்திற்கிணங்கியே விராட்புருஷனை ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்திலிருந்தே ஆகாயமண்டலமும், அம்மண்டல தேவதையான சதாசிவனுப் மற்ற இதா

எல்லாமண்டலங்களும், அம்மண்டல தேவதைகளும் உண்டா யினரென்றும்,

மங்ஸம்நதி.

“தத்ஸ்வயம்பூர்பகவான் அவ்யகதோ அவ்யயம் ஜயந்திதம்,
மஹாபூதாதி, மிருதௌஜாஹ ப்ராது ராவீத்தமோநுத:”

என்று ஸ்வரணமயமானது, ஸ்வயம்பிரகாசமானதுமான திரு மேனியையுடைய பகவான் ஸ்ரீமந்நாராயணன் சங்கல்பமா த்ரத் தில் அவ்யக்தாதி ப்ருதிவிவரைக்குமுள்ள அநந்தங்கோடி ப்ரம் மாண்டங்களும் உண்டாயின வென்றும் கூறுகிறது இதில் குமர குருதாச னென்பானது குருட்டு யுக்திகளுக் கிணங்கி ஆகாச மண்டல தேவனான சதாசிவனையே ப்ரமாய் வைத்துப் பார்க்கு மளவில் அவ்வாகாசத்திற்குமேல் அவ்யக்தமும் வரைக்கும் 5- தத்துவ மிருக்தையால் அவைகளுக்கு அகி தேவநையும், அகி லும் சிவகஸ்தான முள்ளோன் யாவெனென்னும் புரட்டுகளை இனி இவனால் ஸ்நாபிக்க வேண்டியதே யாயினும் முன்னம் பித்தற்றி யுள்ள இவனது ஆகாச மண்டலமும், அம்மண்டல தேவனான சதாசிவனும், ப்ருதிவிமுதல் அக்ஷரம் வரையில் லயிக்கக்கூடிய நாராயணனிடத்தில் லயமாய் விட்டது இத்தால் குமரகுரு தாச னென்பான் வரைந்துள்ள 1-வது புரளியை ப்ரமாண யதார்த் தங்களால் கண்டிக்காபிற்று.

யதார்த்தமாய் வேதசாஸ்திரங்களால் முறையிடப்படும்
ஸ்ருஷ்டிக் கிரமம்.

ஸாமவேதம் காந்தோக்ய உபநிஷத் 6-வது ப்ரபாடகம்
2-வது காண்டம் 3-வது வாக்யம்.

“ததைக்ஷத பஹுஸ்யாம் ப்ராஜாயேயேதி தத்தேஜோஸ்ருஜத”

என்று பாம்பத நிர்வாஹனான ஸ்ரீமந்நாராயணன் பாம்பதத்தை விட்டு மூல்ப்ரக்ருதியை யடைந்து அநந்தங்கோடி ப்ரம்மாண் டங்களையும் சங்கல்ப்பித்தார், அச்சங்கல்ப மாத்திரத்திலே

அவ்வியத்ததமுதல ப்ருதிவி வரைக்குமுள்ள தத்துவங்களா லலங்கிருதமான அநந்தங்கோடிப் ப்ரம்மாண்டங்களுமுண்டாயின

நக்வேதம் நாராயணோபநிஷத்.

“ஹரி ஓம் ஹதபுருஷோஹவை நாராயணே காமயத ப்ராஜாஸ்ருஜே யேதி நாராயணே ப்ராணேஜாயதே, நநஸ்ஸர்வேந்திரியானிச கம வாயுர்ஜ்யோதி ராபாந்நிவீ விச்வஸ்யதாரிணீ நாராயணத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே, நாராயணத் ருத்ரோஜாயதே, நாராயணத் ரோஜாயதே, நாராயணத் வாதஸாதித்யா ரூக்ராவஸவஸ்வர் வாணிசக்தாமவி நாராயணத் தேவாஸமுதத்யந்தே, நாராயணத் மவர்த்தந்தே, நாராயணத் பாலீயந்தே,”

வென்றும், என்று ஆயிரம் பாக்தனை ப்ரீமநநாராயணனது பங் கல்ப மாத்ரிபுத்திலேயே சகல ஜீவாத்மகோடிகளுடன ஸ்ருஷ்டிபாயி அவனிதபுத்திலிருந்த மனஸ் ஸர்வேந்திரியங்களும், ஆகா சம் பொடக்க மரபைபுத்திலி வஸஸ்சுமுள்ள அநந்தங்கோடி ப்ரம்மாண்டங்களுந் பிதாமஹ, புகர, இந்திர, த்வாக்சாதித்ய, வகாதசருத்ர, அஷ்ட நக்காளுமான தேவர்களும், சகலமும் உண்டாயினவென்றும், அவனுல்லையே அவையாவும் ஜீவித்திருக் கின்றன வென்றும், பின்பு அவனுல்லையே யாகுமா ஹரிக்கூப்பிடு கின்றன வென்றும் ஸ்ருதிகள் முறை யிடுகையாலும்,

மஹா நாராயணோபநிஷத்.

“ஹதபுருஷோஹவை நாராயணஸ் ஸோகாமயதப்ராஜாஸ்ருஜேயேதி ஆஸ்ருஜன் நாராயணத் ப்ரம்மாஜாயதே நாராயணத் ருத்ரோஜாயதே, நாராயணத்திரோஜாயதே, நாராயணத்வாதஸாதித்யா ருத்ர: வஸவ: ருத்ரய: ப்ராஜாதயச்சபூர்வ தேவாஸ்ஸமுத்பத்யந்தே”

என்று ப்ரமபுருஷனுனை ப்ரீமநநாராயண ஸர்த்தத்திருந்தே ப்ரம் மன், சிவன் இந்த்ரன், த்வாக்சாதித்யா வகாதசருத்ரர்கள் அஷ்ட டவசுக்கள் ஸப்தருஷிகள், நவப்ராஜாபதிகள் முதலானோ ளென்றாயின வென்றும்.

யஜுர்வேதம்

“யதோர்ணநாபிஸ் ஸ்ருஜதேக்ருஹ்ணதேச ததாப்ருதிவ்யா ஒஷதயவ்ஸம் பவந்தி யோசௌச யஜீதோ விஷ்ணுஸ் ஸத்வ குண பரணீதோபவத் தஸ்யநாபேரஜோதமா ஸ்வயம்பூ : ததாதஸ் யப்ருவோந்த ராலாத் தமோருத்ர :”

என்று ஊர்நாபி என்கிற சிலந்திப் பூச்சியானது எவ்வளவு காலத்தில் நூலை ஸ்ருஷ்டித்து பின்பு சிறுஹி கின்றதோ அவ்வாறே பரமாதமா ப்ருதிவ்யாதி சகல பதார்த்தங்களுடைய ஸ்ருஷ்டி தது, ஸ்ருஷ்டித்ததன்பே கிறுஹிக்கின்றனென்றும் அன்றே என்கையாலே, அவனது நித்யததைச் சொன்னபடியாலும் அத் சகல குணனென்றும், அவன் தனனை பொழிந்த சர்வராலும் தொழப்படுகின்றனென்றும் அவனுடைய நாபிக் கமலத்திலிருந்து ராஜஸ்குணான ப்ரம்மா பிரந்தானென்றும், அப்பிரமமாவின் நெற்றிப் பிரதோசத்திலிருந்து தாமசகுணான சிவன் பிரந்தானென்றும், கூறுகையாலும்,

அதீவன ழுண்டகோபநிஷத்

“யதோர்ண நாபிஸ்ருஜதே க்ருஹ்ணதேச ததாப்ருதிவ்யா வோஷதயஸ்ஸமபவந்தி யதாஸத: புருஷாத்கேஸ லோமாநி
ததாஶ்ராத ஸமபவதிஹவிஸ்வம்”

என்று சிலந்திப்பூச்சியானது நூலை ஸ்ருஷ்டி கவும், பின்பு ஹரிக்கவுமான ஜாலத்தை செய்யவல்லதோ, அவ்வாறே விராட் புருஷனான நாராயணன் அனந்தங்கொடி பிரமமாண்டமும், பிரமம், சிவ, இந்தராதி சகல தேவதானங்களினை தருகையுடைய ஸ்ருஷ்டிக்கவும், தருகிக்கவும், பின்னர் ஹரிப்பதுமான அசாதாரண க்ருத்தியங்களை செய்யவல்லோனென்றும்,

யஜுர்வேதம்.

“ஸபரஜாபதிரேக: புஷ்கரபர்ணேஸமபவத் லலாடாக்கரோதஜோ ருத்ர: தரயக்ஷ: கண்டபரக: வரஜ்ஜநத் ஸமவத்ஸரோஜாயத் இர்தரோவருண: ஸோமோருத்ர: பாஜந்யோயம: பரம்ஹணபுத்ரா யஜ்யேஷ்டர்ப ச்ரேட்டாய புத்ராயருத்ராய”

என்று ப்ரம்மா ஒருவனே பரமாத்மாவின் நாபிக்கமலத்தி லிருந்து உண்டாயினென்றும், மற்றருத்ர, இந்த்ராதிதேவர்க ளனைத்தும் ப்ரம்மனால் படைக்கப்பட்டவர்களே பென்றும், ஆயினும் சிவனே ப்ரம்மாவின் ஸ்ரேஷ்டப்புத்திரனென்று இச் சுருதி கூறுகையாலும்,

யஜுர்வேதத்தில் 24 மந்திரங்கொண்ட தகாவித்தை.

“தஸ்மாத் விராடஜாயதா விராஜோஹதிபுருஷ:

ஸஜாதோஹத்யரிச்சதா பத்ஸ்யாபூமிமதோபுர:”

என்று விராட்புருஷனான அநிருத்த நாராயணனின் நாபிக்கம லத்திலிருந்து ஸ்வயம் பிரகாசமானதாயும், ஸ்வர்ணமயமான தாயுமுள்ள ப்ரம்மாண்ட முண்டாகி அதில் சதுர்முகப் பிரம்மா உண்டாயினர் ப்ரம்மாண்டத்தை சரீரமாயுடைய அநிருத்த நாராயணனுடைய நாபிக்கமலத்திலுண்டான சதுர்முகப்பிரம்மா பெரிய தேஹத்தையுடையவராய் ஸ்ருஷ்டியாதிக்கமங்களில் ப்ரவேசித்தாரென்றும்,

ஸாமவேதம் மஹோபநிஷத்

“ருத்ரச்சஸ்ரவாவா பூதஜாதய: நாசமேவா

ததாவந்திலி ஸலாநீவபாடபம்.”

என்று வேதப்ரதிபாத்யனான நாராயணன், ப்ரம்ம, ருத்ர, இந்த் ராதிதேவர்களையும், பூதங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்தனரென்றும்,

மநுஸ்மருதி.

“ஸோபித்யாயசரீராத் ஸ்வத்ஸஸ்ரு ஸூர்வீவிதாப்ரஜ:

என்று பகவத்சப்த ப்ரதிபாத்யனான ஸ்ரீமந்நாராயணன் தன் திருமேனியிலிருந்து வேருபட்ட ஆத்மாக்களின் தத்தத் கர்மானுகுண சரீரங்களை சங்கல்ப்பித்தவராய் ஜலத்தைத் தோற்றுவித்து அதில் அண்டத்தை நிரமித்து தன் நாபிக்கம லத்தில் நின்றும் சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்து அப்பிரம்மனால் அவ்வாத்மாக்களை ஸ்ருஷ்டிக்க நியமித்தனரென்றும், மநுஸ்

ம்ருதியிலும் ஸ்பஷ்டமாய் விளக்கப்பட்டிருக்கையாலும், இத்யாதிக் ஸ்ருதி ஸ்மருதியாதிக் சகல்பராயணங்களாலும் ஸ்ரீமத் நாராயணனிடத்திலிருந்தே பிரம்மம், சுவாதிகேதவாகனும், அனந்தமான பிரம்மாண்டங்களும் உண்டாயின வென்று நிர்ணயித்து விட்டன.

பஞ்சப்ரளய கால சம்ஹார்க்கரம்.

ஸாமவேதம் மஹோபநிஷத்.

“ ஏகோஹவைநாராயண ஆவீத் ந பரஹ்ம

நசாக: நஹிமேபருதிவ்யாந நக்ஷத்ராணி ”

என்று பஞ்சபூதப் பரப்பரல்லங்கருதாரண அநிலாண்டங்களும், ஒவ்வொண்டங்களிலுமுள்ள பிரம்மம், சிவன் முகலான தேவர்களும் பஞ்சப்ரளய காலத்தில் நான் பங்கல்பாதினமாக மஹாரிக் காராட்டு பின்பு நாராயணனொருவனே பிரசுக்கின்றனென்றும்,

ஆயீகீஸ ஊபநிஷத்.

“ ஏகோஹவைநாராயண ஆவீத் ந பரஹ்மா நசங்க: ஸமுநிரபூதவாஸ மசிந்தயத் தத எதேத்யாநாஜ்ஜாயந்தே விஸ்வோஹிரண்ய காப

போக்நி, யம, வருண, ருத்ரா, இந்த்ரா:

என்று பிரம்மம், ருத்ரா, ராஜன்ய ப்ருதிவ்யாதிப்பார்த்தங்க ளனைத்தும், கற்பசஷ்யத்திலழிந்து, நாராயணனொருவனே முடிவிலிருக்கின்றனென்றும், பின்பு அழிந்தயாவும் அநநாராயணனிடத்திலிருந்தே உண்டாகின்றனவென்று மிச்சுருதி கூறுகையாலும்,

ஷை ஊபநிஷத்.

“ யஸ்யபரஹ்மச க்ஷத்ரமசோபேபவத ஓதநம் ”

என்று நாராயணனுக்குப் ப்ரளயகாலத்தில், ப்ரம்மனும், குரோதச நானருத்ரனும் இரண்டுகவள அன்னஸ்தானமாக இருக்கின்றனும்,

ஷை ஊபநிஷத்.

“ பருத்யுர்ஸ்யோஸேசநம் ”

என்று பரமாத்மாவான நாராயணனுக்கு, கற்பகஷ்யத்தில் அநந்தங்கோடி ப்ரம்மாண்டங்களும், அதிலடங்கிய தேவ, மதுவ்ய, திரியக்ஸ்தாவராதி சகல பதார்த்தங்களும் அன்னஸ்தானமும் பிரம்ம, ருத்ரர், ஊர்க்காய்ஸ் நானமுமாசின்றனவென்றும்.

நாராய னோபநிஷத்

“ நாராயணத் ப்ரலீயந்தே ”

என்கையாலே நாராயண னிடத்திலேயே, சகல அண்டங்களும், ப்ரம்மாதி பிபீஷிகாநந்தமுள்ள யாவும் லபிக்கின்றனவென்றும்.

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் 1-ம் அமசம் 2-ம் அத்தியாயத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் காலாக்கினி ருத்ரனைப்போலே பிரளயகாலத்தில் மேகமண்டலத்தை, பெருக்காற்றடித்ததுபோலச் சம்ஹாரம்செய்கிறென்றும்.

சிவ சகசியத்தில் 3-ம் அமசம் 1-வது காண்டம் 12-வது சர்க்கத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் பிரளயகாலத்தில் ஜலத்தைப் பெருகும் டிச் செய்து காலாக்கினி ருத்ரனைப்போலே சர்வத்தையும் சம்ஹாரம் செய்கிறென்றும்.

இத்யாதி வேத வேதாந்தங்களிலுள்ள ஸ்ருதிஸ்மருதி, இதிஹாச புராணங்களாலும், சகலாண்டங்களும், பிரம்ம ருத்ராதி தேவர்களும், ஸ்ரீமந் நாராயணனிடத்திலிருந்தே உண்டாயின வென்றும், பின்பு அவனாலேயே ஹரிக்கப்படுகின்றனவென்றும், நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்க, குமரகுருதாச நென்பான் தனக்கியன்ற வாறு, 5-மண்டலங்கள் தானுண்டென்றும், அதிலும் ஆகாச மண்டலமே பிரதானமென்றும், அதற்கு தேவன் சிவனென்றும், அச்சிவனாலேயே யாவு முண்டாகவும், அழியவும் நோடுகிறதென்றும், சகலனைச்சேரவே ப் புத்தக ரூபமாக யதார்த்த மறிந்தோரைத்திடுக்கிடவும், மற்ற யாவரை

யும் ப்ரம்மிக்கவுமான ஊழல்களை வரைந்துள்ளோனாகையால் சகல சாஸ்த்ர யதார்த்தங் களாலும் இவனது சுவடியில் வரைந்துள்ள ஸ்ருதிவாக்யத் திருட்டுத்தனமான மோச வழிகளை விளக்கிக் காட்டியும், வேதங்களின் தாத்பர்யங்களுக்கிணங்கவும் சகல சாஸ்த்ர சம்மதமாயும், ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி, சம்ஹாரங்களுக்குக் காரண பூதனாயும், நிகிலாண்ட, நிகில பூதஜாலங்களை யெல்லாம் தன்னுள்கிடக்கவிட்டுள்ளோனாதலால் ஹிரண்ய கர்ப்பனாயும், விளங்கா நின்றவன் ஸ்ரீமந் நாராயணனே யென்று மற்ற ஆபாசங்களனைத்தையும் கண்டித்து நிச்சயிக் கப்பட்டது.

3-வது சிவ சம்பு சப்தங்களின் யதார்த்தம்.

வேத யதார்த்த மறிய வேண்டுமாயின் மீமாம்சா சாஸ்த்ரங்களின்றி அறிய முடியாததால் சுருதிகளில் வரும் சிவ சம்பு சப்தங்களுக்கு, சிவனைத் தான் பொருந்து மென அபிமானத்தினால் அவைதிகபரமாய் அனாததம் செய்து கௌரவமடைவதே ஆண்மைதன மெனக் கருதிச் சுவடிகளில் வரைந்துத்திரிய மவர்களுக்கும், அவர்களி லொருவனு மான குமரகுருதாசனேன்பானுகு ஒர்யதார்த்த எச்சரிக்கை.

அநீவசிகோபநிஷத்.

“ஸர்வைச்வர்ய ஸம்பந்நஸ் ஸர்வேஸ்வரச் சம்புராகாச மத்யே” என்று தியானிக்கப் படும் தியேயனும் ஸர்வேஸ்வரனும் சம்புவும், சர்வாதர்யாமியும் ஆகாச மத்தியில் வியாபித்துள்ளோனுமானவன் ஸ்ரீமந் நாராயணன் என்பதே இச்சுருதியின்கருத்து.

ஷட ஸ்ருதிக்கு அவனது அனர்த்தம்

சம்புஎன்னும் சப்தமிருப்பதால் அச்சப்த வாகியனும் மேல்கூறிய குணங்களோடு பொருந்தின வனும் சிவனே யென்று தமது சுவடியில் வரைந்தனன்.

எமது யதார்த்தம்.

மஹாநாராயணோபநிஷத்.

“ ஸஹஸ்ரவீரீஷம் தேவம் விஸ்வாக்ஷம் விஸ்வ

சம்புஷம் விஸ்வம்நாராயணம் தேவம் அக்ஷரம்

பரமப்ரபும் விஸ்வதஹ பரமாம் நித்யம் விஸ்வம் நாராயணே ஹரி:”

என்று இச்சுருதியில் சம்பு சப்தத்தைச் சொல்லி நிருப்பதால் ஸ்ரீமந்நாராயணனது குணங்களையும், லக்ஷணங்களையும், குரிக் கும் சமயங்களில் இச்சப்தங்களின் அர்த்தங்களைப் பொருந்து மிடங்களி லெல்லாம் பொறுந்துமாறு அலங்கார ரூபமாய் சுருதி கள் கூறுகையாலும் அர்த்த மறியாமல் அவைதிகமாய் அனர்த் தம் செய்வதத்தனைப்போக்கி யதார்த்தமாகாதென்றுணர்வீராக.

ஸ்ருதிகளிலுள்ள சிவசப்தத்தை தனியாகத் தமது புற ளிக்குத் தக்கவாறு ஒரு சிறு பாகத்தை யெடுத்துக் கொண்டு சிவபதத்துடன் சேர்த்து அவைதிகமான அர்த்தங்களால் மேன் மைக் கூறி அதனால் சிவனுக்கு “யரவுகளை கப் பித்து சிறு பண் டாரங்களுக்குத் தான் பெரிய பண்டாரமாகவேணுமென்னு மாவ லுள்ளவனாய்த் தமது சுவடியில் கல்பனைகளை வரைந் தனன்.

மைத்திராயண்னியுபநிஷத், 7-வது பிரபாடகம்.

“ அவித்யா மஸ்ரஜத்யா சிவ மசிவ மித்யூத்தி”

அவித்யையாகிய, கருமகாண்டத்தில், சொல்லும், மோசடியான சாஸ்திரத்தை அஞ்ஞானிகள் நம்பி மங்களத்தை அமங்களமென் றும், அமங்களத்தை, மங்களமென்றும் நம்பி நாகத்துக்கு ஆளா கிரார்களென்று இச்சுருதி கூறுகிறது. ஆதலால், இச்சுருதி “சிவ” யென்கிற சப்தத்திற்கு மங்களமென்றும், “ மசிவ,”” அமங்களமென்றும், அர்த்தம் கூறுகிற வடமொழி பதங்களுக் கோர் பட்டம்கட்டி, நுத்ரபரமாக, அர்த்தம் செய்யும் பாஷண்ட வேஷதாரிகளை இச்சுருதி கண்டித்துவிட்டது. இதன் விவ

ரத்தை சர்வதெரிசன சங்கிரகத்தில், சார்வாக மதத்தைப்பற்றி
செரஸ்ஸிரிடுக்கிற பிரகஸ்பதி வாக்கியத்தில் காணலாம்.

மஹா நாராயணோபநிஷத்

“விஸ்வ மேவேதம்புருஷஸ்தத் விஸ்வமுபஜீவதிபதிம் விஸ்வஸ்
யாத்மேஸ்வரம் ஸாஸ்வதம் சிவ அச்சதம் நாராயணமஹாங்யேயம்
விஸ்வாத்மானம்பராயணம் நாராயணபரப்ரஹ்மா தத்வம்நாராயணபர:”

என்று இச்சுருதியில் பலவிடங்களிலும், மேஸ்வரம், சிவ முத
லான சப்தங்களால் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய குண முதலான
பரமாத்ம லக்ஷணங்களை அலங்கார ரூபமாய் உத்கோஷியா
நிற்க ” அதாவது மேஸ்வரம் பரமேஸ்வரனாய், ஸாஸ்வதம்—
அழிவற்றவனாய், சிவம்—மங்களமானவனுமாய், அச்சதம்—
ஆஸ்ரிதரை நமுவ விடாதவனாய், நாராயண மஹாங்யேயம்
நாராயண சப்த ப்ரதிபாத்யனாயும் விளங்கிய பரப்ரஹ்மம் நாரா
யண னென்று பொருள்தரும் ஸ்ருதிகளில் சம்பு முதலான
சப்தங்களுக்கோர் பட்டங்கட்டி உயர்வுகூறி பிறரை பிரமிக்
கச் செய்வதால் யாது மறியாதவனைப்போக்கு மிவனு மிவனது
சுவடிகளு மென்று கண்டிதமா யுரைக்கின்றனம்.

சிவனுக்கு வேதத்தில் யாதொரு ப்ரமாணமும் கிடை
யாது ஆனால் சில பாகங்களில் சிவ, சம்புவாதி சப்தங்க ளிருக்
கைபால் அவைகளுக்குத் தனித்தனியாகவும், ஸ்ருதியின்
கருத்திற் கிசையாமலும், அபிமானத்தினால் அவைதிகபர
மாயும் அர்த்தம் பண்ணக்கூடாதென்றும், அவைகள் நாராயண
னின் மங்களாதி திருநாமங்களை கூறுகின்ற தாலும் நாராயண
ப்ரமாகவே அர்த்தம்பண்ண வேண்டும். இரண்டு மூன்று அக்ஷர
முள்ள அச்சப்தங் களுக்குத் தங்கள் முயற்சியால் எவ்வளவும்
சாக்ஷாத்கரித்து பட்டங்கட்டி பரத்வ நிர்ணயம் செய்தாலும்
வேத யதார்த்தத்திற்கு மாறுபட்டதாகவும், சகல ஜன சம்மத

ரஹிதமாயும். எள்ளளவேனும் பொருந்தாவாம். இக்கருத்தையே ஸ்ரீரத் ராமானுஜாச்சாரியரும், சங்கரர் சாரியரும், மத்வாச்சாரியரும், வித்தியாரண்யரும், தங்கள் பாஷ்யங்களில் ஸ்பஷ்டமாய் விளக்கினர்.

அதாவது தங்கள் பாஷ்யங்களில், “முன்னனு வாகத்தில் தஹர வித்தையில் தியானிக்கப் படும் தேவதை நாராயணனென்றும் சொல்லப்பட்டது இந், அனுவாகத்தில் எல்லா வித்தைகளிலும் சிவ, சம்பு, பரப்ரஹ்ம, பரஞ்சோதி பரதத்வ பரமாத்மா முகலிய ரப்தங்களால் தியானிக்கப் படும் தேவதை சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அச்சுப்தங் களுக்கும் நாராயணனை பொருளென்று ஸ்தாபித்தனா.

ஆகமங்களில் கூறும் சிவசப்தங்களே சிவனை

ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவை

அதர்வணம் நாரத பரிவராஜகோபநிஷத்.

“ஸ்ர்வாகம மயச் சிவ:”

என்று ஆகம சாஸ்திரங்களில் சொல்லப் பட்டவை சிவனை யென்றும், வேத ப்ரதிபாதித்தியன் சிவனல்ல வென்றும்.

அந்நபூஜேபநிஷத்.

“சிவச்சைவாகமஸ்தாராம்”

என்று சைவ சமயமே ஆகமசமய மென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது இத்யாதி ப்ரமாணங்களை உணராதவனாய் வேத ப்ரமாணங்களை தன்மனதிற் கரைந்தவாறு முன் பின் பள்ளிக் கல்பனைக் கதைகளை புத்தக ரூபமாக வரைந்துத் திரியும் குமரகுருதாச னென்போனது ஆபாசப் பிதற்றல்களனைத்தும் பங்கப்படுவதேயாம்.

4-வது ஈஸ்வர, மஹேஸ்வரசப்தங்களின் யதார்த்தம்

ஸ்ருதிகளில் பலவிடங்களில் ஈஸ்வர, மஹேஸ்வர சப்தங்களிருப்பதால் அச்சுப்தங்களுக்கு விராக்யானம் செய்யுங்

கால் அச்சுருதிகளின் கருத்திற்கிசைந்தே செய்ய வேண்டும் சிவனது அகோசரமான தபோ மகிமையை யனுசரித்துக்கூறும் சுருதிகள் “செய்த தவங்கள் செய்து சிவனாயினோன் செய்த மகேஸ்வர னென்றேத்தல்” என்கிறபடியே சிவனது தபோமகிமையாலும் பக்தியின் பெருக்காலும், சிவனென்ற நாமமும், மஹேஸ்வராத் தி அகோசரமான பூஜைகளால் மஹேஸ்வரனென்ற நாமமும் பெற்றன நென்பதாக சுருதி ப்ரஹ்மாரண்யோபநிஷத்தும், மஹா பாகவதமும் கூறுகையா லடையனுசரித்துப் பேசும் சுருதிகளிலுள்ள ஈஸ்வர, மஹேஸ்வர சப்தங்களுக்கு ரூப, பரமாகவே அர்த்தம் செய்யவேண்டும் ஐகத்காரணத்தி வியாபாரங்களை விவரிக்கும் ஸ்வேதாஸ்வதரம முதலிய ஸ்ருதிகளினால் கூறும் ஈஸ்வர, மஹேஸ்வர சப்தங்களை கதிஸா மான்பா த யென்கிற சூக்திரத்தாலே ஐகத்காரணன் ப்ரீமந்நாராயணனே யென்று சூத்திரக்காரர் நிச்சயிக்கையாலும், சரீர மீமாம்ஸா பிரபந்த தியாயத்திலே ஷை கருததையே ஊர்ஜிதப் படுத்தினதாலும், சுருதியின் கருத்திற்கிசைந்தே அர்த்தம் செய்யவேண்டியதாலும், நாராயணபரமாகவே அர்த்தம் செய்ய வேண்டும்.

உதாரணமாக

கீருஷ்ண யஜு^{ஸி} ஸ்வேதாஸ்வதா உபநிஷத்.

“ஈஸ்வராணாம் பரமம் மஹேஸ்வரம்நதஸ்
மஸ்ஸாபயதி கஸ்ஸத்தூர்சயதே”

என்று ஐகத்காரணானமஹேஸ்வரனுக்கு ஒத்தாபிக்காரில்லை யென்றும்

“யத்வேதாசௌஸ்வர: பரோகதோ வேதாந்தேச பரதிஸ்டித:
தஸ்யபிரக்ருதி லீனஸ்ய: பரஸ்ய மஹேஸ்வர:

என்று வேதங்களின் ஆதியிலும், அந்தத்திலும் சொல்லப் படுகின்ற பிரணவமெதுவோ அதன் பிரப்பிடமாகிய அகாரத்தி

சீனமாயிருப்பவனெவனோ அவனே பரஹ்ம மஹேஸ்வரனு
மான பரப்ரஹ்மமென்றும் கூறுகையாலே ப்ரணவப்ரதிபாத்தி
யனும் அகாரத்திலீனமாயிருப்பவனுமான ஸ்ரீமந்தாராயணனே
மஹேஸ்வர சப்த பிரதிபாத்தியெனனத்தட்டில்லை.

மஹா நாராயணோபநிஷத்

“அ இதி பகவதோ நாராயணஸ்ய ப்ரதமாபிதாம்”
என்று மேலேவிளக்கப்பட்ட சுருதியில் கூறிய அகாரம் நாரா
யணனின் பிரதான திருநாமமென்றும்,

நாராயணோபநிஷத்

“ஓமிதி சர்வபூதஸ்தமேகம் நாராயணம் காரணஞந் அகாரம்”
என்று சர்வவேத ப்ரதிபாத்தியமாயுள்ள ப்ரணவம் சர்வபூதங்
களுக்கும த்யாதாவாயும், அப்பிரணவத்தின் பிராபிடமாகிய
அகாரம் நாராயணனின் பிரதான திருநாமமாயும் விளங்குகின்
றது என்றும்,

த்யாநபிந்நாபநிஷத்

“அகாரோதுலயம் பரபதே பரதமே பரணவம்சமே
அந்தரிக்ஷம் யஜுரவாயுபுவோ விஷ்ணுர்ஐகார்த்தநः”
என்று ப்ரணவத்தின் பிராபிடமாகிய அகாரத்திலீனமாயிருப்
பவன் யாவனோ அவனே ஐகார்த்தனென்றும் தாயீயென்கிற
வேதங்கள் 4 த்கோஷிக்கையாலும்,

முண்டகோபநிஷத்

“பரணவோ தது:”

என்று பிரணவமானது நாராயணனது திருக்கரத்திலுள்ள ஸ்ரீ
பாஞ்சசன்னியமே யென்றும்,

“ஓங்காரோ பகவான்விஷ்ணு: தாயீனவசநாமபதி
தஸ்யோ சாரமாத்ரேண பரப்ரஹ்மாதி கச்சதி:”

என்று ஓங்காரத்திற்கு ப்ரதிபாத்தியன் விஷ்ணு ஒருவனே
யென்றும் அவன் தாயீயென்கிற வேதங்களுக்கு நாயகனென்
றும் ஜீவர்கள் ஓங்காரத்தை உச்சரித்தமாத் திரத்திலவனையே

யடைகிறார்களென்றும், அவ்ஓங்காரத்தின் பிரப்பிடமாகிய அகாரம் அவனுடைய பிரதான திருநாமமென்றும்,

“அகாரோஷ்ணு : பிரதமநாமோச்சயதே”

என்று அகாரமானது நாராயணனின் பிரதான திருநாமமென்றும்

நாராயணோபநிஷத்

“ஓம் பிரதிகாநந்தம் ப்ரம்மபுருஷத் ப்ரணவஸ்வரூபம்” என்றும்,

ஆத்மபோதோபநிஷத்

“ஓம் பிரதிகாநந்தம் ப்ரஹ்மபுருஷத் ப்ரணவஸ்வரூபம்

அகார, உகார, மகார, இதிகாநே கதாசம்பவத் ததேததோமிதி

யமுத்வாமுச்சயதே யோகிஜ்ஜென்ம சமசாரபந்தநாத்

ஓம் நமோநாராயணய இதிமந்த்ரோபச :”

என்று சர்வாந்தர்யாமியாயும், ப்ரஹ்ம புருஷனாயும், ப்ரணவஸ்வரூபனாயும், யோகிகளின் சமசாரபந்தத்தைத் திருவஷ்டாசுஷ்ர மந்த்ரத்தாலே போக்குமவனாயும் விளங்கிய ஸ்ரீமந்நாராயணனை இச்சுருதிதியானிக்கையாலும்,

கீதோபநிஷத்து

“அக்ஷராண அகாரோக்ஷரம்”

என்று அக்ஷரங்களில் அகாரம் நானுகிறேனென்று கண்ணன் கீதையில் கூறுகையாலும்.

இத்யாதிக் சகல பிரமாணங்களிலும் சிவ, சம்பு, மஹேஸ்வராதிக் நாமங்களனைத்தும் நாராயணனது கல்யாண குணங்களை காண்பிக்கும் பொருட்டே சுருதிகள் அச்சப்தங்களால் வர்ணித்துரைக்கின்றமையாலும், வேத வேதாந்தாதிகளிலுள்ள ஸர்வாக்ஷரங்களும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருநாமங்களாக விருக்கு மன்றிக்கே இதரமானவர்களைச் சொன்னதேயில்லை சொல்லிய போதிலும் விஸ்வரூபனான நாராயணனுடைய சரீரங்களாக விருக்குந்தேவதைகளைச் சொன்ன வாசங்களுக்குக் கெல்லாம் வாச்சியபூதன் ஸ்ரீயப்பதியேயாவன், கபாலியான கிரீ

சனுசுக்குச் சிவ, சம்பு, ருத்ரா, மஹேஸ்வரனென்றும் சொல்லுவது என்னென்னில் அவைகள் ஒவ்வொரு அவசரத்தில் வந்தேறிகளாகவிருக்கும், அப்பேர்களுக்கும் பொருள்கள் வெவ்வேறு பட்டிருக்கும் “சீதானுத்திருந்தானீர்க்கும், சிவையென வந்தது வதுவென்சிரமிருந்த மங்களத்தாற் சீவன்மாறிச் சிவனென நற்பெபரடைந்தேன். திருமாலினடியார் தம்மிற் சிரேஷ்டனானேன், என்று சிற்சிலக் காரணங்களாலடைந்த நாமமேயாம். ஆதலால் எல்லா சப்தங்களுக்கும் வாச்சிய பூதனும் பேரு மோராயிரம் பிறபலவுடைய வெம்பெருமானென்றும், சொல்லப்படுகிறானிறே ஸ்ரீமந்நாராயணன் இத்தால் குமரகுருதாசனென்பான் தமது குருட்சிச்சுவடியில் வரைந்த ஆபாசப் பிதற்றல்களைக் கண்டிக்கப்பட்டது.

குமரகுருதாசனென்போனது 5-வது புரட்டை நிராகரித்தல்

ஸ்ரீமந்நாராயணனது அகடிதகடனாகாமர்த்தியமமயப்பெற்ற சர்வஜாலத்தையுமவலிம்பித்த மூலப்ரக்ருதி யென்னும் மஹாமாய்கையை, சங்கரன் பத்தினியும், பர்வதராஜன் புத்தரியுமான பார்வதியே அப்ரக்ருதி மஹாமாய்கையென்று சிற்சில வாகமச் செய்யுள்களால் ஸ்தாபித்துத் தமது சுவடியில் வரைந்தன.

ஆனால் மஹா மாய்கையென்றும், பராசத்தியென்றும், இச்சாசத்தி யென்றும் கிரியாசத்தி யென்றும், தேவி, மஹாலக்ஷ்மியென்றும், வேதங்களால் முறையிடப்பட்ட திருநாமத்தை அவலிம்பித்தவளாயும், ஆதியந்த ரஹிதமாயும், தாய், தந்தை, யென்கிற சம்சார பந்தமற்றவளுமாயும், பெவ்வுயிரும் பிறக்கும் பொன்வயிற்றன்னையாயுமீறே மூலப்ரக்ருதியும், மஹாமாய்கையுமாகிய பராசத்தியிருப்பது.

தைத்ராவருண சாகை, பஹ்வருசோபபிஷத்து, ஸ்வேதா ஸ்வதரம், திருபுரந்தாபிதி, தேவியோபபிஷத்து, தேவீபாகவதம்

முதலிய ஸ்ருதிகளால் கூறப்படும் தேவீ, மஹாலக்ஷிமி யென்கிற திருநாமத்தை அவலம்பித்த பராசத்தியானவன் இப்பர்வத ராஜன் புத்ரியாகிய பார்வதி யென சுருதிகள் சம்மதிக்கவில்லை. ஆனால் குமரகுரு தாசனென்போன் தமது புறளியே பிரதான மெனக்கருதி சுருதி வாக்யங்களினை ததையு மறியாமையினாலோ, அல்லது அறிந்துமடிகமானத்தினாலோ, தமது புறளியை நிலை நாட்டவேணு மென்னு மஹங்காரத்தினாலோ, தாமதயவிருக்கு மேம்பாட்டின் ருத்தினாலோ பார்வதியே பராசத்தியெனத் தமதுச் சுவடியில் வரைந்தனன். அவ்வாறு இவனது கொள்கையே பிரதானமாக வைத்து ஆராயுமளவில், யாதொரு சுருதி ஸ்ம்ருதி, இநிகர்பாதி சகல ப்ரமாணங்களிலும், பராசத்தி யென்றும், தேவீ, மஹாலக்ஷிமி யென்றும், இப்பர்வதி பரமாக ஓரக்ஷரமாகிலு முறைக்கவில்லை.

வாலமீகிராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் 16-ம் சர்க்கத்தில்

“க்ருதாபிஷேகோ கிரிராஜ புத்ரியாருதரஸ்ஸந்தீ பகவாநிவேச:”

என்று ஸ்ரீவால்மீ பகவான் ருத்ரனைப்பற்றி கூறுகையில், ருத்ரனுடைய பதனியும், பாவதராஜப் புத்ரியுமாய் பார்வதியைக்கேவல ராஜபுத்ரி யென்றே நிசசயிக்கையாலும்,

பாத்மோத்தீத்தில்

“உபவஷ்டஸ்ததோ போக்தும் பார்வதீம் சங்கரோ பரவித்”

என்று சங்கரன் பதனியும், பாவதராஜப் புத்ரியுமாகிய பாவதி யுடன் யென்கையாலே பர்வதராஜன புத்ரியே பார்வதியென்றும்

லிங்கபுராணம் பூர்வகாண்டம் 20-ம் அத்தியாயத்தில்

“மலைமகள் கொழுநன்”

என்று சங்கரனது ஆண் குரியான லிங்கத்திற்கு உயர்வு கூறும் லிங்கபுராணமும் கேவலப்பர்வதராஜன புத்ரியே பார்வதி யென்று கூறுகையாலும்,

பரப்ரம்ம விவேகத்தில்

“மலைமடந்தைத் தன்கழுத்தில் மங்கன நானேதோ”

என்று பார்வதி கேவலம் பர்வதராஜன் புத்ரியே யென்றும் இன்னும் பிரிங்கிமஹருஷிச் சரித்திரத்திலும பாக்கக்காணலாம்.

இத்யாதி எனப் ப்ரமாணங்களாலும் பார்வதி பர்வதராஜன் புத்ரியே யென்று நிர்சரிக்கப்பட்டது. இன்னும் இவனது கொள்கையையே யாராய்ந்து பார்க்குமளவில் (பஹ்வருசோப நிஷத்து, தைத்ராயர்ணசாகை, தேவீபாகவடி, முதலியவைகளில்

“ருத்ரோ அஜீஜநத் ஸைஷா பராசத்தி:”

என்கையாலே பார்வதியே பராசத்தி யானால், அப்பார்வதி யினாலேயே ருத்ரனாகிய சிவனைப் படைக்கப்பட்டுத் தாயானத் தான் புத்ரனாகியச் சிவனைக் கணவானாகக் கருதுவதே பொரு ளாகுமாதலாலும், சிவன் மோகினியுடன் கொண்டப் புணர்ச்சி யினால் வுண்டான வியாவையே கண்டக நதியாயும், அவனது வீர்யமே, வீரம், பூரம் முதலியவை வுண்டானதாயும், தனது பத்னியுடன் கொண்ட புணர்ச்சியினால் வருட்புண்ட யோனி, ஆண் குரிகளே லோகப்பிரசித்த லிங்கமாயும், இத்யாதி கேவல ஹேயகுண சமூகங்களே யுடையவர்களாயும் அக்குணங்களைக் கூறும் ஸ்காந்த லிங்கபுராண முதலிய நாமஸ்தூலசுப் ப்ரமாண மாக மாட்டா தென்றும் சாட்விக நூலாகிய மாயஸ்ய புராணம் 54-வது அத்தியாயத்தில், ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணங்கள் சாதவிக நூல்களாதலால் மேல்கூற ஹேதுக்களென்றும், சிவ புராணங் கள் தாமச நூல்களாதலால் நரக ஹேதுக்களென்றும், கூறி யுள்ள படியால் அப்புராணங்களிலுள்ள யாவும், அப்ரமாணமே யென்றும், அவைகளால் துதித்துக் கொண்டாடப்படும் ஹேய குணசமூகங்களுையுடைய சிவனையும் பார்வதியையும் பரப்ர ஹ்ம மென்றும் பராசத்தி யென்றும் அளவிடத் வேற்றங்க

MAHAMAHOPADHYAYA

DR. H. V. RAMANATHA IYER LIBRARY

ளால் பட்டங்கடப் புத்தக ரூபமாய் வரைந்து திரியும் குமா
குருதாச னெனபோனது விருப்பங்களும் நசியுமாவ்வேற்
றங்களைக் கண்டிக்கப்பட்டது.

எமது யதார்த்தப் பராத்திஸ்தாபனம்.

“பரஹ்மருதா தயாஸ்ஸ கலாதேவ: மதுஷ்ப பசவஸ்த்தா
விஷ்ணுமாயா மஹாவாததே மோஹத்தமஸாவ்ருத:”

என்று பிரம்ம, ருதராதி சகல தேவாசனும், மதுஷ்பததிரியச
காதி சகலமுமபரமாத்மாவின், மஹா மாய்கையில்கட்டுப்பட்ட
வைகளே பாயினும், பிரமமா உலகத்தில் கோயிலிழந்ததை
யும் சிவன அமமாய்கையின கொடுமையால் பிடிக்கப் பட்டுத்
தமது வியம துடைவழி யிரங்கக் காலின சுடைநீரில பிர
வேசித்தது சாஸ்காவைப் பெற்றதின விவரம் ஆரோப புராணம்
வாய வியத்திலும், தெளிவாய் கூறுவகையும், தமதுப பத
னியா, பாவசராஜன புதரியுமாய் பாவதிபுடனமமாய்கை
விலையில் சிகுதுண்ட வாகளாய், உபயருடைய சினனங்களு
ப்புண்டு, பின்பு சிவன தமதுபசதியின பெருக்கால் ஹரியை
அசசித்து சினனங்களைப் பெற்றதும், அருப்புண்ட சினன
ங்களை லீங்கமென லோகப் பிறசித்த மென்னும் விரகசாந்தங்
களை பிரமம் புராணம், அகஸ்திய சமஹிதைகளில் பராகக்
கூறுவகையும், ரோணாசாரியின் பதனியிடம் தாம் கொண்ட
வியாமோகதால் வெளிப்பட்ட விராயசதைக் குதிரியால்
பகடிக்கப்பட்டு அஸ்வததாமன பிறந்த விவரத்தை மஹாபார
தம் கலக்கமறத் தெளிவிக்கையாலு, எமதுருட்பெருங்கருணை
உப்பனான ஸ்ரீமந் நாராயணனது மாய்கை எவ்வாற்றுகுது
மெனில் அரனுநானமுகனும் பலதவருதினது மாயையெனுங்
கடல் வீழ்ந்தன ரடியெனும் மழநதினனவிதிற் றிரியாவோம்
என்றும், இம்பரம் பரத்துள் வாழுமென் கண் முக்கண்களாந்த

உம்பர்களாதியோரை யுற்றவன் பாசங்கொண்டே எம்பர்க்
கரங்களாலே பிவ்வண் மியக்க லென்றப் பம்பரத்தனைப்பாசத்
தாற் பற்ற விட்டாட்டிக்காட்டும். என்றும் அனைத்துயிருமாயை
யெனு மரும்பாசத்தையே தூதாட்டும் என்றும் தெரிய வரியதாந்த
னது மாமாயை என்றும் சொல்லுநிறபடியே எம்பெருமானது
இச்சாளுபமான மாமாயையினால் பிரம்மச் சிவ இந்த்ராதி தேவர்
களே கட்டுண்டு வெட்கத்தினைகூறு வந்தித்திரிவெண்
றால் நம்மோலியர்களைக் கூறும்புனாபியாய சிகழ்பிறே.

தேவீபாகவதம்

“மாயாபரக்குதிரேவைஷ சதாபுருஷசங்கத பிரமமாண்டம்
தரிஷ்யதேஷா சித்வாவை பரமாத்மரே தத்வைஷா காரண
சர்வம் மாயாசர்வேஸ்வரி”

என்று சர்வேஸ்வரனது ஆணையின்படியே அமமாயை பிரம்
மாண்டங்களில் பிரவேசித்தது பிரம்மாதிரி பிழிவிசுநகதம் ஆண்
பெண்ணென்னும் வியாமோஹத்தை புண்டிபண்ணி விரகதி
யடைபாச் செய்கிறுளென்றும்,

பஹ்வந்தசோப நஷத்.

“ஓம் தேவீஹ் யேகாகர ஆநீத் வைவஜ்ஜந்ணம் மஹருஜ்ஜ
தஸ்யாவய பரஹ்ம அஜீஜநத்”

என்று சிரியாததி ப்ரீமந்நாராயணனது ஆணுநாபினைபடியே
அண்டங்களை நிர்மித்தது அதில் ஸ்ருஷ்டி க்கார்ததர்களான பிரம்
மாதிகளை உண்டாக்கினென்றும்.

தேவீபாகவதம்

“யேஷாஸம் ஹ்ருத்பாசகலம் விஷ்வமகிர - விஷ்வமகிர
விங்காநி சர்வஜீவானாம் ஸ்வசரீரேவீவேஷ்யஷா”

என்று சராசர பிரபஞ்சங்களிலுள்ள தேவாநுஷ்யாதிரிசகல ஜீவ
கோடிகளிலும் ஸ்திரி, புருஷருபேண போகாதி புணாச்சிவைய
புண்டுபண்ணிச் சின்னங்களின சுவரா ஸ்தூல சரீரகைக
பெற்று விர்த்தியடையச் செய்கிறுளென்றும்.

ஸ்ரீ ஸுக் தீதம்

“காமஸோஸ்மிதாம் ஹிரண்யப்ரோகாரமாத்ராஜ்வலந்தீம்
த்ருப்தாம் தர்பயந்தீம் பத்மேஸ்திதாம் மத்மவர்ணம்
துவாமிஹோதௌ வ்யேஸ்ரியம்”

என்று பரஹ்ம ஸ்வரூபினியாய், அவாங்கடனோ கோசரனியாய்
புன்சிரிப்புடனமர்ந்த அழகியந்திருமுக மண்டலத்தையுடைய
வளாய், கூர்சமுத்திரத்தினை மருந்தத்தினோடு சங்கல்பித்த
விகாரமற்ற அப்ரர்க்ருத தேஜோமய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை
யுடையவளாய், சகல ஐஸ்வர்யானந்தங்களையும் கொடுக்கப்படுமள
ளாய், தாமரைக்கமலத்தை, ஆசனமாயுடையவளுமான மோகக்ஷ
லக்ஷ்மிபிபையத் தியானிக்கிறேனென்று மிச்சுருதிகூறுகையாலும்,

தேவீ பாகவதம்

“வதாபுராயா பரோதத்வே ஸம்வித்ருபே அஸ்திசர்வத:
ததோமாயாவிஷிஸ்டாந்தம் சம்விதம் பரமேஸ்வரிம
மஹேஸ்வரிம் பாகவதம் சத்ஸித் ஆனந்தரூபிநிம்த்யேதத்”

என்று பரமேஸ்வரியாயும, மஹேஸ்வரியாயும, பகவதியாயும,
சத்தித ஆனந்தமாயே திருவடிவமாய் பெற்றவளாயும்,
ஸ்ரீமந்நாராயணனது சாவஞ்ச தவதையும், சர்வஜாலத்தையு
மவலம்பித்தவளுமான மாராயையே பரதருமென்றும, அழி
வற்றவளென்று மிகதேவீ பாகவதமுறையிடுகையாலும்,

ஸ்ரீ ஸுக் தீதம்

“ஹிரண்யவர்ணம் ஹரத்ம் ஸுவாணஜதஸ்ருஜாப சந்திராம
ஹிரண்மயீம் லக்ஷ்மீம் ஜாதவேதோம மமாவஹ” என்றும்,

தேவீ உபநிஷத்

“மஹாகாருண்யரூபினீம் மந்த்ராணு மாத்ருசாதேவீ சபதாராம்
ஜ்ஞாநரூபினீம் ஞானாராம் சிம்யாதீதா சூர்யாராம் சூண்டிஸாக்ஷிண
யஸய: பரதாமநாஸ்திஸைஷ்டா” என்றும்,

மஹாலக்ஷ்மீ காயத்திர்

“மஹாலக்ஷ்மீஸ வித்மஹேஸர்வவித்தீசதீமஹீ
தந்நோதேவீ: ப்ரசோதயாத்” என்றும்,

திசுபுராதலிஸும ஹப்ஜிஸுத்கம். 20.

“ததுர்பாணதாரிணீம் வாக்விஜ்ஞும்பிணீம் சந்த்ரமண்டலமத்ய
வர்த்திநீம் திருநேத்ராம் விசிந்தயதேவீம் மஹாலக்ஷ்மீ ஸர்வலக்ஷ்மீ
மயீக் ஸர்வலக்ஷண ஸம்பந்நாம் ஹ்ருதயே ஸைதநயரூபிணீம்
நிரஞ்ஜநாம் சர்வஸுபகரம் மஹாகுண்டலீம்”

என்று ஸர்வலோக சுந்தரியும், ஸாவாங்கஸுந்தர ஸுக்ரநந்த
ரூபியும், சந்திரமண்டலதரையே ஆசனமாயுடையவளுமான
மஹா லக்ஷ்மி, ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு வல்லபையாய், பரமதயா
பாதனியாய், ஸாவாந்நாகரோரும ஸ்வாபினியாய், நிருபாதிசு
மாதாவாய், அநத பாமேஸ்வரனோடே நிகய ஸம்யுக்தையா
யிருக்கின்ற இந்நத தேவ தேவ திவ்யமஹிஷியான பெரிய
பிராட்டியாரின் சுகதிலேச பரபாவதினானோ? ஸகலபூத
பௌதிக தத்வககூட்டங்களும், அநந்தங்கொடி யண்டங்களும்,
அவற்றிலவாழும் சாரா ஸமுஹங்களும் வாழத்தது
இருக்கின்றன. இப் பருணய ரூபையான லோகமாதாவின்
கடாசலேசத்தினானோ? அகிலாண்டகொடி ப்ரஹ்
மாண்டங்களும் வகைகடவாது சிவகொண்டு நிற்கின்றன.
அவைகளில், வாசுதேவண்ணாநினதுள்ள பிரமம் ருதநேத்ரா
கனியாதிசு வருணவாயுவின மாஸ்வனி மருதவரநிபான
ஸுமாரஸு முனிகண் மதுஷ்யகண் பகபக்திகண் ஸ்தாவராத்ரி
களும், மங்களகரமான ஸுக்ரநந்தபவங்களை பண்ணிக்கொண்டு
வருகின்றனவாதலாலே ஸாவேஸ்வரனது இயத சத்தியும்,
க்ரியாசத்தியுமான மஹாலக்ஷ்மியினது கடாசலேசத்தினாலேயும்
சுகமே வாதத்தது வாழ்கின்றன வென்றும்,

தேவீ பாகவதம்

“யேஷாம் பகவதிகேவீ சர்வேஷாம் காரணமஹிந:
மஹாவதயா மஹாமாயா பூரணபரிசுருதிம்ரவயயா”

என்று பகவத்சபத ப்ரதிபாத்யான ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்க

பின்னயான இவளது சக்திலேசப்பராவத்தினால் அநந்தீகோடி அண்டங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்குமவளாயும், சர்வஜகத்காரணியாயும், மாமாயையாயும், மூலப்பரஞ்சுதியாயும், விளங்குபவளான பெருந்தேவியை த்யாமிக்கிறேனென்று கூறுகையாலும், இத்தயாதி ஸர்வாதர்யாமியான ஸர்வேஸ்வரனோடு தானும் அபின்ன பூததயாய் நின்று ஸ்ருஷ்டியாதி வ்யவஹாரங்களை ஒருங்குணர்ந்து நடத்துபவளாயும், பிரம்மாதி சராசர சமுஹங்களும் தத்தமக்கு விதித்தநாள் சுகமே வர்த்தித்துவாழ் அருட்புரியும் அருட்சூத்தியாயுமிறே எமது திருத்தாயாரான மஹாலக்ஷ்மி இருப்பது “இவளருளொழிந்தாற் பூசு மிருக்குமோ விருந்த போதும், தீவனமும் சுகமாகி திகழுமோ திகழ்ந்தபோதும், துவனமும் பொறிகனோக்கத்தோன்றுமோ தோன்றுமபோதும், கவளமாக்கொளுமோ உன்னுர்காணமுமுபிருமாடோ” என்றும் “தொல்லை யெவ்வுயிரும் பிறக்கும் பொன் வயிற் றன்னை என்றும்” மடற்கமலநறும் பொகுட்டிலரசிருக்குஞ் செந்துவர் வாய்மலிலே யுன்றன், சுடைக்கணருள் பெற்றன்றோ கார்வண்ணனாகமெல்லாங் காவல்பூண்டான், படைத்தனனான் முகக்கிழவன் பசங்குழன் மதிபுனைந்த பரமன்றானும், துடைத் தனன்” என்று பிறருங்கொண்டாடவல்லளாய் இருப்பாளன்றோ இலக்ஷ்மிதேவி,

கட்தோபநிஷத்

“பூமி ஜடோ ஜனலோபரவாயு: கம்மனோபுத்திரேவச
அஹநீகாராயிதியமமே பின்னாபிரக்ருதிரஸ்தத:” என்றும்,
“அந்யாகப்ரக்ருதிமலிதிமேபாரமீ ஜீவபூதாம்
‘மஹாபஹோயயேதம் தாரியதேஜகத்து”

என்று ஓ அர்ஜுன! மூலப்பிரக்ருதியான மஹாமாயையும், அம்மாயைப்பிடித்திருந்துண்டான எட்டு தத்வங்களும், என்னிட

மிருந்தே பின்னமாயிற்றென்றும் ஸ்ரீக்ருஷ்ண பரமாத்மா கிதை
யில் கூறியுள்ள படியாலும்,

கீதோபநிஷத்

“ ப்ராமயந் சர்வபூதாநி யந்த்ராஸூட நிமாயயா”

என்று பிரபஞ்சங்களிலுள்ள சராசர பூதங்களையும், யந்திரத்தி
லகப்பட்ட தான்யமெவ்வாறு சுழன்று முடிவில் ரூபமின்றி பஸ்ம
மாகுமோ அவ்வாறே எமது மாமாயையால் சுழற்றப்பட்டு முடி
வில்லயமாகிறதென்று சண்ணன் கீரையில் கூறியுள்ளபடியாலும்,

தேவீ பாகவதம்

“ யிச்சாபரமாத்மந : காமம நித்யா அநித்ய ஸ்வரூபிணீ

வேதகர்பாம் வேதவல்லி சர்வேஷாம் ஆதிநீ ஸ்வரீ”

என்று பரமாத்மாவினது இச்சா சாதியாயும், நித்ய அநித்ய
காரணியாயும், கற்பகூடத்தில் வேதங்களைத் தமது கற்பத்தில்
வைத்துக்கொண்டிருப்பவளாயும் சர்வேஸ்வரியாயும் பராசத்தியா
யுமுள்ள ஸ்ரீவேதவல்லித்தாயாரைத் தியானிக்கிறேனென்றும்,

கீதோபநிஷத்

“ ஸர்வயேரநிஷு கௌந்தேய ஸூகதயஸ்ஸம பவந்திய :

தாஸாம் ப்ரஹ்ம மமஹதயோநி ரஹம்பீழப்ரத : பித”

என்று கௌந்தேயா ! சகல பிரபஞ்சங்களிலும் பிறக்கும்
பிரமம், ருத்ர, சராசர பூதங்களுக்கும், பிரக்ருதியான மஹா
மாயைத் தாய்ப்போன்றது பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபியான நான்
விதைப்போடும் தந்தையாவன் என்று ஸ்ரீக்ருஷ்ண பரமாத்மா
ஸ்பஷ்டமாய் விளக்கினர்,

பைங்குளோபநிஷத்

“ ஸஸ்வாதீகமாயஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸ்ருஷ்டி திதி லயா

நாமாதிகர்த்தா ஜகதங்குரூபோபவதி”

என்று அகந்தகோடி பிரம்மாண்டங்களின் ஸ்ருஷ்டி, திதி, லயங்
களுக்குக்காரண பூதனை ஸ்ரீமந்நாராயணன் தனது இச்சா

சுத்தியாலுண்டான மாஹாமாயையாகிய மூலப்பிரக்ருதியை
ஸ்வாதீனமாயுடையவனாய், அம்மாயைக்கொண்டே சகலஜகத்
தையும் படைத்தான் என்றும்,

மஹா நாராயணோபநிஷத்

“ஸுத்தஸ்தவமயோ லீலாக்ருஹீத நிரதிசயாகந்த
லக்ஷணோமாயோபாதினோ நாராயண ஆவீத்”

என்று கற்பகூடியத்தில் அம்மஹா மாயையான மஹாலக்ஷி
மிக்கு வாஸ்தானமானதும், அம்மாயையின் ஸ்வாதீனனான
நாராயணனது விகாரமற்றதும், சுத்த சத்வமயமானதுமான
பரமபதம் என்றும்,

ஸ்ரீ ஸுகீர்த்தம்

“அஸ்வபூர்வாம் ரதமத்யாம் ஹஸ்தீநாதபரபோதநீம்

ஸ்ரீயம்தேவீ மூபாஹ்வய ஸ்ரீமார்தேவீஜுஷதாம்”

என்று சராசர பிரபஞ்சங்களையும் தமது ஜாலத்தாலே நிக்ரஹித்
கவும், ஹரிக்குமுடைய ஜாலமே குதிரைகளாகவும், அப்பிரம்
மாண்ட ஸ்ருஷ்டி சம்ஹாரக்கர்த்தர்களே ரதமாகவும் கொண்டு
ஜகத்காரணங்களை நடத்துபவளாயுடா, யாவற்றிற்கும் நாயகியா
யும், ஜகதநாயகனான ஸ்ரீமந்நாராயணனின் திருமார்பையே
வாஸஸ்தானமாப், அந்த பரமேஸ்வரனோடே நித்ய ஸம்புகத்தை
யாய், “பூநாயகன் புனிமகனாயகன் பொருவின், வேத
நாயகன் மார்புதத்தினது வீற்றிருந்த ஆதி நாயகி” என்றும்
“உலகம் யாவையு மீன்றளித் தமிழித்திடு மொருவன் இலக மார்
பகத்திருந் துயிர்யாவையுமீன்ற, திலகவாணுதல்” என்றும்
“ஏகநாயகன் மார்பகத்தினது வீற்றிருக்கும் ஆதி நாயகி”
என்றும் மலரில் மணமும், கல்லில் ஒளியும் போலே ஸர்வ
லோகநாதனுடைய வக்ஷஸ்தலத்தில் நிரந்தரம் அநபாயினியாய்
வாஸம் பண்ணிப் போருமவளென்றும், அவ்வாறிருக்கக் கரு
த்தேதென்னில், எம்பெருமான் தண்டதானாதலாலே இவ்வளத்

மாக்களோ, எந்நாளும் அபராதமே வடிவமாய் அவ்வெம்பெரு
மான் பக்கல் நன்றியற்ற பாவிசுளா யிருக்கு மிவ்வாத்மகோடிக
ளினது குற்றங்களை நற்றமாகக் கொண்டருள் புரிய வேண்டியும்,
சதுர்முக, பசுபதி, மகபதி முகலானோர் கேட்டுக் கொண்ட
படியும், அவனது திருமார்பை விட்டகலாதவளாயுமிறே சர்வ
லோக சுந்தரியான எமகரும் கருணைத் தாயாரிருப்பது.

ஸ்ரீ பாஞ்சாதீர்த்தீல்

“க்யாநாதயோகுணாரும லக்ஷ்மிரீதித்யாநபாயினி பூமி நீளா தயோ
தேவயா சேநேசாத்யாசுரூய : ததாமபரம் காலஹ புருஷஸ்
பரகுருதிஸ்ததா மஹாதாதிகராதா நிசப்தசாவாணான்யபி பிரம்ம
மந்தம் ததந்தஸ்தாலோகஸ்வஸ சராஸராஹ யோவமந்தாந்யநந்தாநி
தத்சர்வம் நாராயணமுச்சதே”

என்று ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய நித்ய மானஜ்ஞாநாக்ஷ்யாதி
திவ்யாத்ம குணங்களும், குணபிரகாசமான திவ்யமங்கள விக்
ரஹமும், அவ்விக்ரஹகுணமான ஸௌந்தர்யாதிகளும், அச்
சௌந்தர்யாதிகளோபாதி சாதகின கிரீடமகுடாதி திவ்யாபர
ணங்களும், அவ்வாபரணங்களோடே விசுல்பிக்கலாமாடியான
சங்கச்சக்ராதி திவ்யாயு கங்களும், இவ்வளவிருந்த வேற்றத்தை
புடைய பாவாகுதேவனை, காட்டிலெரித்த நிலவாகுதபடி
அருகே யிருந்ததுபவிக்கிற மாமாயையாகிய மஹாலக்ஷ்மிபியும்,
மஹருஷிவர்க்கங்களும், அச்சேர்த்தியிலே ஓடி மை செய்கிற
அநந்தக் கருட விஷ்வக்ஸேந ப்ரமுகரான நித்யஸுபரி ஸங்கமும்,
அவர்களோபாதி அடிமைசெய்கிற முக்தரும், அவ்வடிமைக்கு
விவர்த்தகமாய் பஞ்சோப நிஷண்மயமான பரமபதமும், குண
த்யாத்மகமான, மூலப்ரக்ருதி மண்டலமும், புருஷ ஸைஷ்டி
யும் அஹோராத்திராதி விபரீக்யுத்தமான காலதத்வமும் ப்ரவாஹ
சூபேண நித்யமான மஹநாதிகளும், தத்கார்யமான அண்டங்

களும், அண்டாந்தாவரத்திரளான தேவ, மதுஷ்ய, திர்யச்-
ஸ்தாவரங்களுமாக ஸ்ரீமந் நாராயணன் மஹா மாய்கையை
ஸ்வாதீனமாகக்கொண்டு அண்டாதி ஜகத்காணததையாதொரு
குறைவுபிறியே நடத்துகிறெனனும், இதயாதிபடியே
மாமாயை என்றும், பராபத்தி என்றும், இச்சாசப்தி என்றும்,
கரியாசத்தி என்றும், தேவீ என்றும், மஹா லக்ஷ்மி என்றும்,
வேத வேதாந்தாதிகளால் முறையிடை நின்ற நமது தீனதயா
ளச் செல்வியா ஸாவாந்தாயாமியான ஸாவேஸ்வரனோடே
தானும் அபினன பூததயா யவணைவிடாது நிற்கிறபடியால்
அகாத்திற் சொல்லுகின்ற ஸர்வாக்ஷதவ, ஸாவசேஷித்வ,
ஸமஸ்தகலயாண குணாதமகதவாதிகளுக்கெல்லாம் ஆதார
பூததயாய், ஸ்ரீ ஸுக்தபாதி பாதயையான பெரிய பிராட்டியா
ருடைய சித்ய ஸமாந்தமுள்ளதெனோ 'அந்த பரஹ்மமெ
ன்று வேதங்களும், வேதோபபருஹ்மணங்களும் வாயோலை
பிட்டுவைத்த காரணத்தாலிதே, ஸ்ரீய. பதியான முகுந்தனுக்
கன்றி பரஹ்மசப்த வாசசியனாகனமை மறையாருக்கு
மில்லையாயிற்று, இவ்வளவேற்றமுடைய மஹாலக்ஷ்மியாராற்
முன எந்தபாதிவிசளினு மிருக்கின்ற தேவதைகளாகும்,
அவர்கள் தொண்டாகளுக்கும் மங்களமுண்டாகவேண்டியது
இவர்தாம் அதைக்கொடுக்கவேண்டியது எந்தமதாந்தர காம
ரானவாகளும் நமது லக்ஷ்மிகடாக்ஷம் வேண்டுமென்றே
கோருவார்களேயன்றி, இவருக்கெதிர்த்ததிட்டான ஸ்ரீஷ்டை
யினுடைய கடாக்ஷத்தைக்கோரமாட்டார்கள் இந்த ஸாது
ஸேவ்யை யாது கடைக்கண்ணினினறுங் கொட்டுண்டு கிடங்
கப்பட்டதிறே அணிமாதி அஷ்டசித்திகளும், அஷ்டை
ஸ்வரயங்களும், ஸர்வாங்க ஸாந்தா ஸுகாந்த ரூபியான
இவா கடாக்ஷமற்றகாலத்தில் விதி சிவ சதமகாதி சராசரங்

கள் பட்ட கஷ்டங்கள் ஸகலவித்யா ஸமுஹங்களெல்லாவற்றி
னும் கண்டுகொள்ளலாம். இத்தாயார் கடாக்ஷித்தால் நாம
எப்போதும் ஸுமங்கலையாய் நமது மகிழ்நீராடு கூடி அமளி
கலையென்னுது ஸகலபாக்ய ஸுகத்தோடும் வாழலாமே யென்
றன்றோ? ஸதாகாலமும் பாரதி, பாவதி, சகி, அருந்தி முத
லான தேவ, மதுஷ்ய, பநகாதி ஸமஸ்தமான ஸ்திரீகளும்,
மஹா விஸ்வாஸத்தோடு சுகர்வா முடிவான தினங்களில் அதி
நியமனமான வரதம்ருந்து நோன்பெடுப்பது, ஸ்ரீவரலக்ஷ்மி
வரத சரித்தரத்தைக் கெட்டரிவர்களாயின பாவதிநோற்ற
நோன்பு விசதமாகும் இவ்வாறு பராசத்தியும், ஸ்ரீமந் நாராயண
னின் வல்லபையுமான மஹா லக்ஷ்மியின் ஸ்வஸக்த்யாதி சகல
கல்யாணகுண சமுஹங்களையும் அநந்த பாமாணங்களாலும்
வெளிப்படையாய் விளக்கப்பட்டிருக்க, 'குமரகுருதாஸனென்
பான் மஹாலக்ஷ்மி என்று ஸ்ருதிசொல் கூறப்பட்டிருப்பதால்
அவையாவும் பார்வதியைச் சொன்னதேயென்று தமது சுவடி
யில் பிதற்றினன் யித்தால் இவனது கக்ஷியை நிரசிக்கப்பட்டு
மெதுஸ்வவேத தாதபர்யமான யதார்த்தத்தை ஸ்தாபித்தனன்.

6-வது புரட்டு க்ருஷ்ணன் ஸீவோகம்பாவனையால்

கீதையை வெளியிட்டானென்பதின் கண்டனம்

“ ஈஸ்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்யேசேர்ஜுநஷ்டதி”

என்று க்ருஷ்ணபரமாத்மா அர்ஜுனனுக்கு, ஈஸ்வரன் சர்வ
ஜீவன்களுக்குள்ளும் வியாபித்துளான், என்றருளிச் செய்த
னார். இதற்கு குமரகுருதாசனென்பான், க்ருஷ்ணன் முதலில்
கீதை ஜகத்காரணமும் ஈஸ்வரபரமாய்ச்சொல்லிப் பிறகு சகல
ஜகத்காரணமும் நானே என்று கூறுவதின் காரணம் ஸீவோ
கம்பாவனையால் கூறினதே என்று தமது சைவ சமயசாப
மென்னும் சுவடியில் வரைந்தனன்.

க்ருஷ்ணன், ஆர்ஜுனனுக்கு முதலில் பரமாத்மாவின் ஸ்வரூப, ரூப, குணச் சேஷ்டிதங்களைத் தெளிவாக வுரைத்து பிறகு அப்பரமாத்மா தானேயென சூசிப்பித்தனர். ஏனெனில், ஆர்ஜுனன் வேதார்த்தங்களை யரியாதவனாதலாலும், தர்மநதன் சகாதேவர்களைப்போல் க்ருஷ்ணனது அவதாரச் சேஷ்டிதங்களை யுணராதவனாதலாலும், ஸ்நேகனென்றும், மாமனென்றும் இத்யாதி முறைகளைக்கொண்டே க்ருஷ்ணனிடம் நேசிப்போனாதலாலும், தமது பராக்ரமமுதலிய சிற்சில சேஷ்டைகளையே அஹங்காரரூபமாய்க் கொண்டுள்ளோனாதலாலும் அவ்வாஜுனனது சகல அஹங்கார முதலிய துற் குண ரமூஹங்களையும் விவர்த்திக்கும் பொருட்டே அனிட்யாதி கருமகாண்டங்களை யுபதேசித்தது அதில் அருசியை யுணர்பண்ணிய பிறகு ஞானகாண்டங்களைப் போதித்தது பரப்ரஹ்மபர தகவாதி விலக்கற்ற நதங்களை யுபதேசித்தது அதில் ருசியைப் பிராபிக்கச் செய்து அனந்தரம் தமது விஸ்வரூபநதையும்தாமே ஹைஜ்ஜனமாதி காரணபூதனென்னு மேற்றங்களை யு முணராவல்ல அநந்தகோடி பிரமமாண்டங்களையும் பிரம்ம, ரூப, முகூலான வராசரங்களையும் தன்னுள்ளடக்கி விஸ்வரூப மயமாய் ஸ்தாபித்தது நின்றனன்.

கீதோபநிஷத்து

“ மகநாபிஷங்கஜாஜ்ஜாத: பத்மயோநி: பிதாமஹ: ”

தல்லலாடோத்பவோருத்ரஸ் தஸ்மாஜ்ஜாதவ்ஷஷ்டாநந: ”

என்று ஆர்ஜுனனா! ஏன்னுடைய நாபிக்கமலத்தி லிருந்து பிரம்மாவும், அவனுடைய நெற்றியிலிருந்து சிவனும், அவனிடத்திலிருந்து அருமுகனுமாகப் பிரநதானென்று க்ருஷ்ணன் கூறி ஆள்ளபடியால் விவோகம்பாவனை யென்னுமிவனதுக்கடியே ப்ரதான மாகவைத்து ஆராயுமளவில், முன்னம க்ருஷ்ணனால்

கூறப்பட்ட ஈஸ்வரகப்த ப்ரதிபாத்யன் சிவனாய் வைத்து க்ருஷ்ணன் ஸிவோகம்பாவனையால் யாவும் தானே யென்றதாயும், பரமாத்மா சிவனே யென்றும் பிதற்றிய இவனது புரளிரின்படி ஸிவோகம்பாவனையானால், யாவும் தானே என்பானேயன்றி பிரம்மச்சிவ ஸூதவானவர் ஜீவ கோடிகளே என்றும் என்னால் படைக்கப்பட்டவர்களென்றும் வேட்கங்களால் மூறையிடும் குறைகள் தீரவே தாம் உதாரணமாக ஸ்தாபித்து நின்றனரே யன்றி ஸிவோகம்பாவனை என்பது முழுதும் கண்டிக்கத்தக்கது.

கீதோபநிஷத்

“ ப்ரஹ்மாண நீலகண்டஞ் சயச்சாந்யாதேவதாஸம் ரூபா :

ப்ரதிபுத்தாநஸெயந்தே யஸ்மாப்ரிமிதம் லலிதம் ”

என்று குந்திபுத்தர ! பிரம்மா, நீலகண்டன் முதுவிய தேவர்களை அழிவுடையோர் செவியாரொன்றும், அவர்களால் மொடுக்கப் பட்ட பலன்களையாவும் அழியப் பட்டவைகளே என்றும்,

“ ருத்ரம் ஸமாச்சரிதேதேவா ருத்ரோபரஹ்மாணமாச்சரித :

ப்ரஹ்மாமாச்சரிதே ராஜந்ராஹம்கிஞ்சிதா ச்சுரித : ”

என்று தேவர்களால் ஆஸ்ரிக்கப் படுமவன் சிவனொன்றும், அச் சிவனால் ஆஸ்ரிக்கப் படுமவன் பிரம்மாவென்றும், அப்பிரம்மனால் ஆஸ்ரிக்கப் படுமவன் யானே என்றும், யாம் என்னை யொழிந்த சர்வராலும் கொழிப்படுமவனென்றும் கூறுவாராலும், இக்கருத்தினைச் சைந்தே அப்பாய் தீக்ஷிதரும் சமது பாகதாச ப்யஸங்கதாதினும் தெரிவாய்க் கூறியுள்ள படியாலும்,

கீதோபநிஷத்

“ வ்ருஷ்ணீகாம் வாஸுதேவோஸ்மி பாண்டவாண தநஞ்சயஹ் ”

என்று தாம் தற்போது யாதுகாகுலத்தில் வசதேவ புரையும், பாண்டவ தநஞ்சயனயுமிருக்கும தமது ஸௌஸ்ப்யத்தை கூறுகையாலும்,

கீதோபநிஷத்

“ஐந்மகர்ம சயோதிவ்யமேவமயோவேத்திதத்வத :
த்யச்ச்வாதேஹ ம புநர்ஐந்மநைதிமாமேதிஸர்ஜூந”

என்று அர்ஜுனா ! லோகோஜ்ஜீவனாத்த்மாக அவதரித்த
எனது திவ்ய அவதாரங்களையும், எனது அசாதாரண செய்கை
களையும், எவன் உண்மையாக வறிகிறானோ அவனே இச்சம்
சார பந்தத்தினின்றும் விடுபட்டு மோகக்ஷ சாம்ராஜ்யத்தை
யடைப்பவனென்றும்,

“அவஜாயந்திமாம்மூட மா துஜீந்ததுமாஸீதம்
பரம்பாவமஜாதந்தோ மமபூதமஹச்வரம்”

என்று பாமோத்தருஷ்டமாய்ப் பந்தோப நிஷண்மயமான
மஹா ஐாலங்களையுடைய என் தத்வத்தையும், எனது அவ
தாரச் சேஷ்டிகங்களையும் நிந்தித்துக்குறைகூறுபவர்கள், ஐனன
மரண, நரகாதிகளினின்றும் எத்தனைக் கல்பங்களாயினும் மீள்வ
தில்லை என்றும் க்ருஷ்ணன் எதிர்காலத்தைக் கணித்தே இப்
பாஷண்டச் சண்டாள தரோகிகளின் பதவிகளையும் முன்னமே
ஸ்தாபித்து விட்டனர். இத்யாதி வாச்யங்களின்படியே க்ருஷ்
ணன் தாமே பரமாதமா வென்று நிரூபித்தும், பிரமம, சிவ
இந்த்ராதி முதலான தேவ, மதுஷ்ய, திரியக், ஸ்வாவராதி சராசர
ஸமுதங்களும், சகல அண்டங்களும், ஸ்ருஷ்டி லயாதிக்கிரமங்
களையும், வேதநாத்பர்வ பரமாகவே கூறியுள்ளானாகையால் இச்
சாஸ்திரத்தைப் பரமோத்க்ருஷ்டபாகவும், யாவற்றிற்கும் முதன்
மையாகவும், பாஷ்ய நிர்வாகிகளும் மற்றையாவரும் கொண்
டாடியிருக்க குமரகுருதஸ னென்பான் தான் யாவருக்கும்
மேன்மை வாய்ந்த தத்வமனைந்ததானேக் கருதித்தமதுச் சுவ
டிகளே பெரிய பாஷ்யங்களாயும், சுருதிகளாயும் நினைந்து
க்ருஷ்ணன் ஸிவோகம பாவனையால் கீதையை வெளியிட்டன
னென்றுத்தாம் அந்தர்யாமியாய்நின்று க்ருஷ்ணனின் ஸிவோகம்

பாவனைபைத் தெரிந்துக்கொண்டவன்போல் தமதுச்சுவடியில் வரைந்த ஆபாசப் பிடிற்றல்களை அழுத்தமாபக் கண்டித்தனம்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் பரமாத்மாவே எனல்

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் 1-ம் அங்கம்

“க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண ஜகந்நாத ஜானேத்வாம் புருஷோத்தமம்

பசேசம்பரமாத்மநம் நாதினிசஹரிம்

தேவதீயந்மதுஷ்யேஷு சரீரப்ரஹ்ணைமிகாலியெம்”

என்று வாணாகரவதத்தில், சிவன், க்ருஷ்ணனைப்பார்த்து, புருஷோத்தமா, பரமேஸ்வரா, ஜெகதநாயகா, ஆதிபநத மில்லாதவா, லோகோஜ்ஜ்வலார்த்தம் அவதரித்தவா, என்று பல வராகத்துதித்துச் சரணமடைந்ததாலும்,

மஹா நாராயணோபநிஷத்

“தேவகீஸுத கோவிந்த வாஸுதேவஜகதபதீத்”

என்று தேவகிபுத்ரனையும், கோகுல ரிவாஹனையும், அவதரித்த வாசுதேவன் ஜகத்பதி என்று கூறுகையாலும்,

அத்வண சிர்சி

“ப்ரஹ்மண்யோ தேவகிபுத்ரோ ப்ரஹ்மண்யமதுகுதந:

என்று தேவகிபுத்ரனையவதரித்த மதுகுதநன் பரப்ரஹ்ம மென்றும்,

நக்வேதம் ஆத்மபோதோபநிஷத்

“வைகுண்டபுவனங்க மிஷ்பதி ததிதமபுண்டரீகம்

விஜ்ஞானகம்தஸ்மாத் தடிதாப: மாத்ரமப்ரஹ்மண்யோ

தேவகீபுத்ரோ ப்ரஹ்மண்ய மதுகுதந:”

என்று யோகுகளினது ஜனனத்தை அநாதிதிக்குப் ப்ரீவைகுண்ட நாதனும், பரப்ரஹ்மமுமான மதுகுதநன் தேவகிபுத்ரனையவதரித்தான் என்றும்,

யஜுர்வேதம் கலிசந்தாரணோபநிஷத்

“ஹரே க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண ஹரே க்ருஷ்ண ஹரே”

என்று இச்சுருதி க்ருஷ்ணபரமாத்மாவை சியானிக்கையாலும்,

MAHAMAHOPADHYAYA

இத்யாதி சகலப்பிரமாணங்களாலும் க்ருஷ்ணன் பரமாத்மாவே என்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. கேவலபண்டாரங்களும், பர்ஷணடர்களும், க்ருஷ்ணன் ஸ்திரீ கற்பத்தினின்றும் மனிதனாய்ப் பிரிந்தவனென்றும், க்ருஷ்ணன் ஸிவோகம்பாவனையால் கீதையை வெளியிட்டனென்றும் தூஷண குதற்கங்களைக் கல்பித்துப் புத்தகரூபமாய் வரைவதே தொழிலாய் திரியுமிந்நாஸ்திகரால், பரமாத்மாவின் சகல சக்திகளும் குறைந்து ஜீவாத்மாவாயும், இவர்களால் ஊனையிடும் ஏற்றங்களால் ஜீவாத்மாவான சிவன் பரமாத்மாவாய் விடுவனென்றும், நினைவதினால் பயன்யாதுமின்றி, பரமாத்மா பரமாத்மாவேயாய், மற்றபாவும் ஜீவாத்மாவேயாய், ஊனையிடமிவர்கள் ரௌவாதி நரக அதோகதியாய்ப் போவார்களென அத்யமாய் ஸ்தாபித்தனம்.

7-வது குமரகுருதாசனென்போனால் திரவிடோபநிஷத்தையும்

ஸ்ரீமத் சடகோபரையும் நிகதித்துக் குறைவுபடுத்திய

அக்குறைகளை நிவர்த்தித்து யதார்த்தத்தை ஸ்தாபித்தல்

பவிஷ்யபாணத்தில்

“தரவிடாநாயநிரதம் யோநிரகதிஸதுமந்திம்பிரம்மம்

பிரளயபறியர்தம் ரூப்பிபாகேசபச்சயதே”

என்று ஸ்ரீமத் நாராயணனை உபாயோபேயமாய் ஆஸ்ரயித்து மோகத்த ராம்ராவ்யமாசிய பரமபதத்தை யடையப்பரப்பி முள்ள சகல ஜீவர்களுமெனினிதினுணரும்பொருட்டுக் தமது பரமக்ருணையால் (வியாஸ ஞாயாய விஷ்ணுவே) என்றும் (விஸ்வத்சேநோ ஜநாநத:) என்றும் (சடகோபாய விஸ்வத்சேந:) என்றுமித்யாதி வாக்கியங்களின்படியே வேதயதார்த்தங்களை ஸ்தாபிக்க வியாசரும், அவ்வேநார்த்தங்களை திரவிட வேதமாய் ஸ்தாபிக்க சடகோபருமாக, பகவான அமசாஸூடராய் கல்பங்கள் தோரும் அவதரிக்கின்றபடியால் அவர்களிடத்தும்,

அவாருளிச செய்த திரவிடோபநிஷதத்தினிடத்தும் திரிகரணங்களாலும், அடியந்த பிரீதியுள்ளவாகளாயிருக்கவேண்டுமென்றும், அவரையும் அவாருளிச செயல்களையும் சிந்திப்பவா பிரம்ம பிரளய பாயந்தம் நெளரவாதி நாரத துனபுருவது திண்ணமென நிர்மாணிக்கப்பட்டது

ஸ்ரீ பாஞ்சமூர்திம்

“அதிதயாதரமிடம் நாயம் ஸவசாகாசயாயநாதபரம்

ஸரமநந குரத்தேநய தரகோபியாதி பராவகதி”

என்று வேகத்தினில் அவவிதந்தையாய் சஞ்ஜகாண்டத்தை நீக்கி விதன பாக்ய ஞான காண்டத்தின் மீதே திரவிடோபநிஷதத்தாக கலப்பவரள ஓர்ரு பூநீமத நடகோபபால ஸ்தாரிக்குப்பட்டு அந்நிரவிடோப நிஷதத்தைக் கொண்டே சரல தீவ்ய தேசங்களிலும் கரஹவரளிமம் மஸ்காராதயநம் செய்ய வேண்டியதென்றும் ஸ்தாபிச பட்டது.

அனுநீததாவதிதா

“ஸவசாக தரமிடம் நாமவவிசிவேதேகரி புருஷம்

யஸ்யதஸமிநாவாக்ஷாஸயாததிரௌ மநஹம் ஸ்ரூய்திஸருதிம்”

என்று யாதொரு பிரம்ம நிததுகள டோஷத்தை யடைந்தாலும் இது திராவிட ஸ்ரூதியைக் கொண்டே பரஹ்மமெதஸ மஸ்காரம் செய்ய வேண்டிய தென்றும் திரவிட ஸ்ரூதி, வேதங்களால் ஸ்தாபிசாக கூடாத பரம் புருஷாத்யந்த ஸ்தாபித துளபடியால் வேத அத்யயந்தத்திற்கு முனச்செல்லவேண்டிய தென்றும் மறை யாவையையும் கண்டித்து கூறுகையாலும்,

ஸ்ரீ மந் நாதமுன்கவநிச்சேயதது

“பகதாமருதம் விஸவஜநா துமோதம் ஸாவாரத்ததம்

ஸ்ரீ கடகோபவாங்கமயம் ஸஹஸர ஸாகோபநிஷதஸமாசம்

நமாமயஹம் தரவிடவேதசாகரம்”

என்று 1180 ஸாகைகளை யுடைய வேதங்களின் சகல சகஸ்யம்

களையும் விவரிக்க வல்லதாயும் அஹோபாஹ்யமாய் கம்பிரார்த் தமாய் அறுபதினாயிரப்படியெனவும், முப்பதினாயிரப்படி, பன்னீராயிரப்படி, ஆறாயிரப்படி, மூவாயிரப்படியென பிரம்மவித் துக்களால் வியாக்யான முடையதாயும், ஈஸ்வர ஸ்வரூப, ரூப குணச் சேஷ்டிதங்களுையே நன்குணர்த்த வல்லதுமான திரவிட வேதமென்கிற மஹா சமுத்திரத்தை ப்ரீமத் சடகோபரால் அருளிசெய்யப்பட்டவை என்றும்,

திருக்குருகைப்பிரர்ன்

“ஆய்ந்தபெருஞ்ச் சீரார்சடகோபன்

செந்தமிழ்வேதந்தரிக்கும் பேராதவுள்ளம் பெற” என்றும்,

மணவாளமாமுனிகள்

“ஏரார்வைகாசி விசாகத்தினேற்றத்தை பாறோரறியப்பகர்கின்றேன்
சீராரும் வேதம்தமிழ்செய்தமெய்யன் எழில்குருகை
நாதன் அவதரித்த நான்” என்றும்,

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கீதத் தலைவர்கள்

“ஈயாடுவதோ கருடற்கெதிரே யிரவிக்கெதிர் மின்மினியாடுவதோ
நாயோடுவதோ வுருமிப்புலிமுன் நரகேசரிமுன் நடையாடுவதோ
பேயாடுவதோவழகூர்வசிமுன் பெருமானடிசேர் வகுளாபரணன்
ஓராயிரமாயறையின் தமிழி லொருசொற்பொருமோ வுலகிற்கவியே”

திருவள்ளுவர்

“குருமுனிவன் முத்தமிழு மென்குறளு நங்கை

சிறுமுனிவன் வாய்மொழியின் சேய்” என்றும்,

“ஐம்பொருளு நாற்பொருளு முப்பொருளும் பெய்தமைத்த
செம்பொருளை யெம்மறைக்குஞ் சேட்பொருளைத்-தண்குருகூர்ச்
சேய்மொழியதென்பர் சிலர்

யானிவ்வுலகின் றாய்மொழியதென்பன் றகைந்து” என்றும்,

ஒளவையாரும்

“சேய்மொழியோ தாய்மொழியோ செப்பினிரண்டுமொன்றவ்
வாய்மொழியை யாருமறையென்ப—வாய்மொழிபோல்

ஆய்மொழிகள் சாவவுளவேனினு மம்மொழியின்
சாய்மொழிக ளென்பேன் றகைந்து” என்றும்,

இத்யாதி வேதங்களை யொத்த 108 சம்மிதைகளை யுடைய
ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ர முதலான சாஸ்திரங்களாலும், ஸ்ரீமத் நாத
முனிகள் தொடக்கமான ப்ரஹ்ம விதாக்கேசர்களாலும், ஆத்
மோஜ்ஜீவனாத்த தாரகமே, திரவிடோப நிஷித்தென்று பர
மோதக்ருஷ்டமாய்க் கொண்டாடியுள்ளதாயும், சகல வேதங்களி
னும் முற்பட்டதென்றும், கல்பங்கள் தோரும இகன் ஏற்றங்
களையே ப்ரதிபாதிக்கையாலும், இஃ திரவிடோபநிஷித்திற்கு
வொத்த சாஸ்திரங்களுபில்லை என்றும், இதை யருளிச் செய்த
சடகோபருக்கு மேம்பட்ட பரமபுருஷன் எககல்பங்களிலும்
கிடையாதெனக்கண்டிதமாய்க் கலராஸ்திரங்களாலும் ஆணைபிட்
டுரை துவிட்டன, குமரகுரு தாஸனென்பான் அவ்வருளிச்
செயல்களையும் அவரையும் நிரதித்தும், அனாதங்களைச் செய்
தும் தமது சுவடியில் வரைந்ததினகாரணம், தான் அவ்வாழ்
வாருக்கதிக்கப்பட்டவனென்றே யாதுகாரணமே. ஆழ்வரா பாவ
தமாயும் மஹருஷிகள் பரமானுவாயும் சாஸ்திரங்களால் வாசி
கூறியிருக்க இவனவாசி எவ்வளவுபெரும்! “யாம படி ௭, ௨, 1
நிஷித்தங்களிலும்” என்று தனசுவடியில் பிறற்றினன். ஆனால்
பிரரிடம் 108 உபநிஷித்துகளென்றெல்ல தெரிந்துக் கொண்
டனனே தவிர 108 உபநிஷித்தங்களையும் வாசித்தவனாக இவ
னது சுவடியால் ஏற்படவில்லை. ஏனெனில் வேடங்கள் கருஷ்ண
னைக் கூறுவதால் கருஷ்ணனுக்குப் பிறகு அவ்வேதம் ஏற்பட்ட
தென்றும் ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரம டகோபரைக் கூறுகையால், அச்
சடகோபருக்குப்பிறகு அப்பாஞ்சராத்ரம ஏற்பட்ட தென
றும், தமதுச் சுவடியில் வரைந்தன இத்தனால் இவனது கல்வித்
திறமையையும் 108 உபநிஷித்தங்களையும் நன்குணர்ந்தவனென

தும் ஏற்படுகின்றன, விவரிக்குங்கால் இவன் (யாம் படித்த) என்னும் அஹங்கார மந்திரமே பரம்பொருளாய்ப் போற்றி வருகின்றனனென்றும், இவனால் படிக்கப்பட்ட 108 உபநிஷத்துகளின் ரசங்களையும், அவை முக்கால் நிகழ்ச்சியுள்ளவை யென்னும் ஏற்றங்களையுமுணர சக்தியற்ற இவன் அவ்வுபநிஷத்துக்களை வாசிப்பதென்றால் பேதைகளும் நபபாராதலால் (கற்றாரைக் கற்றாரே காழுருவா என்பதைப்போல சடகோபரையும் திரவிடோபநிஷதையும் ஸ்ரீ பாஞ்சராதாநி சாஸ்திரங்களும், பிரமம் வித்துக்களும் கொண்டாடுவாசனீ (முதுகாட்டில் காகைக் கருகுகும பிணம்) என்பதைப்போல இவனையும் இவனது சுவடிகளையும் காக்கை யொத்தது பாஷண்பபண்டார நோகிகளே கொண்டாடுவது யன்றி சாஸ்கரோகதமாசன் ஸ்பரிசியாரென பது தின்னம்.

8-வது குரூரத்தனமான முடபுத்தியுடன்

குமரகுரு தாஸனென்பான், ஸ்ரீமதராமா நுஜரையும், அவரது ஸ்ரீ பரவ்யக்ஷதையும் நிகழ்த்தும் சிற்றிலவக கொண்டு பாஷண ரெப்தனரென்றும், நீலகண்ட பாஷ்யனைப் பார்க்குதுகொண்டே தான் பாஷ்யம் செய்துபட்ட பரவ்யா பெற்றனரென்றும் அநநயமான தூஷணர சொற்களால் நிகழ்த்துகுதமது சைவசமய சடபமென்னும் மண்டிகை கவடியில் வரைநனை.

நீலகண்ட சிவபரமாரியும் நான் கலவிப பெருக் கமையப் பெற்றவரென்று பெற்றவர்களைப் நிறா மெசகமொருட்டோ அல்லது சிவ புரிமானதரினாலோ, சூதநாககார சாரீரகத்தில இரண்டாவது அநநியாயம், இரண்டாவது பாதம். பாசபதாநி காணத்தில, பக்யுரஸாரஞ்சஸ்யாதயெனபது முடிவான சூதநாக களாலே சைவ சமயம் அவைதிக மென்று நிரசயித்திருக்க தாம் அபகூதரங்களுக்கும் சூதரக்காரரான வேதவி

யாச, பராசர, நாரத, வஸிஷ்ட, விஸ்வாமித்ர, சுக, ஜைமினி
யாதி பிரம்ம வித்துக்களுக்கும், நேர் விருத்தமாக ஜகத்கார
ணத்தை சிவாதி சப்தங்களால் அனர்த்தம் செய்து அச்சைவ
சமயம் வைதிக மென்றுத் தமது பாவ்யத்தில் வரைந்தனர்.
ஆயினும் ஈஸ, கேன, ப்ரஸ்ன, முண்டக, மாண்டீக்ய, தைத்ரீய,
சாந்தோக்ய, ப்ரஹ்மாரண்ய, ஸ்வேதாசுவதா, ஐதரேய, சுபால
நாராயணாதி மஹோப நிஷதங்களிலே ஜகத்காரணம் நாராயண
சப்தங்களாலே ஸ்பஷ்டமாய் விளங்கியிருக்க அபகருதிகளுக்குத்
தாம் மருக் கொள்கையை யனுசரித்தே பாமேஸ்வர ப்ரம்ம
சப்தங்களாலேத் தமது பாவ்யத்தில் உரை வரைந்தனர்.
அதெங்கனே பெயரில்,

சாந்தோக்ய உபநிஷத், பிரதம பிரபாடகம் 6-ம் காண்டம்
“ நாராயணஸ்ஸரவஜிஜாஸந்நிவிஷ்ட : கேபூரவாந் மகரகுண்டலவாந்
கிரீடிஹரீ ஹிரண்மய வபுர்த்ருதசங்கசகர : தஸ்யபதா
கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமகதினீ”

என்று ஸ்ரீமத் நாராயணனுடைய லக்ஷணங்களைக் கூறுமிச்
சுருதிக்குத் தாம் நாராயண சப்தங்களால் ஜகத்காரணத்தைச்
சொல்ல, சைவ அபிரமாதத்தினால் லஜ்ஜைஜயனுடையவனாய்.

ஷட சுருதிக்கு நீலகண்டபாஷ்ய உரை

“நமுதகம் ரச்மிபி: பிபத்தி கபிராதித்ய: தேநாபிதம் விக்ஷிதம்
புண்டரீகம் யதாஸ்புரதி ததாபரமேச்வாஸ்யலோசநத்வயம்”

என்று அச்சுருதி தெளிவாய் நாராயண பாததையே விளக்கி
யிருக்க, அச்சப்த மாருதலாகத் தமது பாவ்யத்தில் பாமேஸ்
வர சப்தத்தால் உரை வரைந்தனர்.

ஆயினும், “யதா பாமேஸ்வர ஸபதோயம்

நாராயணோ பிரதிஷ்டதே” என்றும்,

“பகவாநிதி சப்தோயம், யதாபரமேஸ்வரயதயயீ

நிஶ்பாதி சர்வதேதே வாசுதேவே சநாதநே” என்றும்,

பகவத் சப்தம், பரமேஸ்வர சப்தம், ப்ரஹ்ம சப்தம் முதலான சகல சப்தங்களும் அந்நாராயண னொருவனை யுணர்ந்துமே யனறி மற்ற யாவரையும் கூறினதே யாகாது அவ்வாறு கூறி யுள்ளானவாயின் போலியேயாம்.

பர்க்கசப்தத்திற்கு

“ பர்கோதேவஸ்ய தீமஹித்யோயோந ப்ரசோதயாத்”

என்னும் பர்கசப்த வாக்யத்திற்கு வஸிஷ்டர் விஸ்வமிதரர் தங்கள் வியாகாண ரூபநிரத்திலும் ப்ரீமத் ராமாநுஜர் சங்கரர், மத்வர் விதயாரண்யர், குண்ணத்துர் அய்யன் ஸ்வாமி, வைத்ய நாதர், க்ருஷ்ணபட்டர், நாராயணசாமி முதலியனரும் தங்கள் பாஷ்யங்களில் பாக்க சப்தத்திற்குப் பொருள் ப்ரீமந் நாராயண னே என்றும், நீலகண்ட சிவாச்சாரித் தமதுபாஷ்யத்தில் பர்க்க சப்தத்திற்குப்பொருள் சிவனென்றும் நேர் விருத்தமாய் உரை வரைந்தனர். இவ்வித விவரங்களை யுணர்ந்தே அப்நாயதீக்ஷி தரும் பதஞ்சலிகளருளி யெய்த மஹாபாஷ்யமும் சேஷாவதார னான ப்ரீமத் ராமாநுஜரது ஸேஷ ஸேஷி பாவனைகளை நன்றாய்ப் பிரித்துக் கூறவல்ல ப்ரீ பாஷ்யமுமே யான சத்தியமான பாஷ்ய மென்றுரைப்பேனென்றும், சிஷ்யாசார க்ரமமின்றியும் வேத யதார்த்தமின்றியும், வரைந்துள்ள, பாஸ்கரீயமென்னும் வைஷ்ண வாத்வைதபாஷ்யமும், சங்கரரென்னும் அத்வைத பாஷ்யமும், மதவரென்னும் தவைதபாஷ்யமும், நீலகண்டமென்னும் பசுபதி காரண ஸைவ பாஷ்யமும், வித்யாரண்ய மென்னும் சமரசபாஷ்யமும் யாம் பாஷ்ய மென்றுரைக்கக் கடவோ மல்லோ மென் றும் வரைந்தனர். இப்பாஷ்யங்களையும் நீலகண்ட சிவாச்சாரியி னது பாஷ்யத்தின சில பிரிவுகளையும். மயூரந் தாலாகா ஆலங் காட்டில் ஸ்தாபிக்கப் பட்டிருக்கும் வேத வேதாந்த வர்த்தினி யென்னும் பாடசாலையில் காணலாம். இத்யாதி காரணங்களால்

நீலகண்ட பாஷ்யம் அப்ரமாண மென்றே மஹோப நிஷத்துக் களால் அடிப்பட்டுப் போயிற்று, மீமாம்ஸகரும் இவரது பாஷ்யத்தைக் காது கொடுத்துக் கேளார் இவ்வாறுள்ள இப்பாஷ்யத்தைப் பார்த்தே ஸ்ரீமத் ராமாநுஜர் பாஷ்யம் செய்தன ரென்று குமரகுரு தாசனென்பான் தமதுச் சுவடியில் வரைந்தனன். இவன் தமதுச் சுவடியை வரையப் பிரச்சுவடிகளைப் பார்த்துக் கீறுவதைப் போல் கருதினனே தவிர இவர்களது பாஷ்யங்களைக் கண்ணால் த்ருஷ்டித்தவனாக ஏற்படவில்லை. அவ்விரு பாஷ்யங்களையுமாறாய்ந்திருப்பானாகில் அவைகளி னேற்றங்களை நன்குணர்ந்திருப்பன் அவ்வளவு கூர்மைவாய்ந்த அறிவுத தமக் கில்லையாயினும் தாம் தூஷண நிகழ்களைப் பிதற்றுகற்றனனாத லாலவைகளி னேற்றங்களின் சிலவற்றை கீழ்விரிகுகிறோம்.

யஜுர்வேதத்தில், வராகோபநிஷத் ஜீவன்முக்தி லக்ஷணத்தில்

“யஸ்மஸ்தார்தஜாலேஷு வியவஹார்யபிலீதன:

பரார்தேஸ்வீவாபூர்ணாத்மா ஸஜீவனமுக்த உச்சயதே”

என்று ரிபு மஹருஷியினிடம் வராகஸூர்த்தி தமது க்ருபையால் கடாக்கித்து ஓ! முனியே எப்பொழுது சித்தத்திலுள்ள சுகல கருமங்களையும்விட்டு ஜெகஜ்ஜன்மாதிகாரணபூதனான என்னையே உபாயோபேயமாகப் பற்றுகிறானோ அப்பொழுது தானவன் ஜீவன்முக்தனென்று சொல்லப்படுமென வெளியிட்டபடியாலும்.

யஜுர்வேதம் இராமோபநிஷத்

“பக்த்யா மந்த்ரேணநேந மாம்சிவ ப்ரஹ்மஹத்யாதி

பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மாசச :”

என்று இராமதாரக மந்த்ரங்களாலே பக்தியுடன் தியானிக்கு முன்னை ப்ரஹ்ம ஹத்யாதி பாபங்களினின்றும் விடுவித்து க்ரம க்ரமாந்திரத்தில் என்சாயுஜ்யத்தைக் கொடுக்கிறேனென்று தமது பரம க்ருபையை வெளியிடுகையாலும்.

பகவத்கீதை

“ஸ்ரீவத்ரீமாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம்விரஜ

அஹந்த்வாஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மாசகா”

என்று அர்ஜுனா! சகல கருமங்களையும் அடியோடொழித்து அநந்தகோடி யண்டங்களுக்கும் நிர்வாஹனான என்னையே சரணமாக அடைவாயாக உன்னை சகல பாவங்களினின்றும் விடுவித்து என் சாயுஜ்யமாகிய பரம பதத்தைக் கொடுக்கிறேன். பயப்படாதே என்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பரமாத்மா கீதையில் வெளியிட்ட படியாலும்,

இத்யாதி வராஹமர்த்தி, ரிபுசமவாதத்தால் வராகோபநிஷத்தும், ஸ்ரீராமபிரான் சிவன் சம்வாதத்தால் ராமோபநிஷத்தும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், அர்ஜுன சம்வாதத்தால், கீடோபநிஷத்தும், ஆக இம்முன்று சரமகலோகங்களின் ரசங்களையும் அவைகளின் அங்கோபாங்கங்களான நியமங்களையுமே ஸ்ரீமதராமாநுஜர் தமது ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் வெளியிட்டனர்,

தைத்திரீயோபநிஷத்

“ஜந்மார்தா ஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந ஸமாதியி :

நரணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணேபகதி : பரஜாயதே”

என்கிறபடியே பஹுதர ஜநமங்களாக, அவித்தையாதி அஞ்நாத கருமஹோமாதிகளைச் செய்தே அநந்தமான ஜீவாத்மாக்கள் க்ஷீணதஸையாகிய ஜனனமரணங்களை யடைவதால், அவித்தையாதி கருமங்களை முற்றும்விட்டு ஸ்ரீமநாராயணனையே பாயோபேயமாக அடையும்பொருட்டே நியந்த்ருநியாம்யாவம், ஆதார ஆதேயபாவம், ஸேஷ ஸேஷி பாவமாகிற இம் என்று பாவங்களை அடைந்தே பரமபதசாயுஜ்யத்தைப் பெறவனுமென்று மிச்சுருதி கூறுகையாலும், சுருதி, ஸ்ம்ருதி, த்ர, மீமாம்ஸா, பகவத்சாஸ்த்ராதிகளின் ரசங்களைத்திரட்டின

பரமபுருஷார்த்தத்தையே ஸ்ரீமத் ராமானுஜர் தமது ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அருளிச்செய்தனர்.

ஸ்ரீமத் ராமானுஜரது ஸ்ரீபாஷ்யம்

“தாஸபூதாஸ்ஸ்வதஸ்ஸர்வேஹ்யாதமாந பரமாத்மந :

நாந்யதாலக்ஷணம தேஷ்டாம் பந்தேமோக்ஷததைவச”

என்று ஒருவனுக்கு க்ருஹக்ஷேத்ராதிகளும், ஸேஷமாய் ஸ்வசரீரமும், ஸேஷமாயிருக்கச் செய்து, க்ருஹக்ஷேத்ராதிகள் ப்ருதக்ஸிக்யாதிகளுக்கு அரஹமாய், ஸரீரம் அவுறறிற்கு அந்ரஹமாயிருக்கக் காண்கையாலே, இவ்வாதமாவானது ஈஸ்வரனுக்கு சேஷமா மென்னுபிடம் தட்டில்லையெனக,

“பரகதாதிஸயாதானேசசயோ பாதேயதவமேவயஸ

யஸவரூபம் ஸஸேஷ: பரஸஸேஷி” என்று,

“இச்சபாயதபாதேயம் யஸபாதிஸயவிரதயே உபயாது

பயைகைகஜுவாதௌ ஸேஷஸேஷிஷணௌ” என்றும்,

“அயமேவாத்ம ஸரீரபாவ: ப்ருதக்ஸிததயநாஹா

தாராதேயபாவ: நிபந்தருநியாமயபாவ ஸேஷஸேஷிபாவஸச”

என்று ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கும், ஸ்ரீராமானுஜருக்குமுள்ள சியந்தரு நிராமயபாவம், ஆதார ஆதேயபாவம், ஸேஷ ஸேஷிபாவமாகிற சமமந்தங்கனால ஸ்ரீவாசுமாகளுள்விக்வேணுமென்றும் அநுசியான இராமமந்தங்கனைகொண்டே ஸ்ரீஸ்ரீவிபபிக்கச் செய்கிறானையால் ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸ்ரீவோதபதி என்றும தமது ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் தெளிவாய் நிரூபித்தனா.

ஸ்ரீபாஷ்யம்

“யதேஷ்டவிநியோகாஹம் ஸேஷஸபதே நகதயதே

ஈஸ்வரேண ஜகத்சாவம் பதேஷ்டம் விநியுஜ்யதே”

என்று ஸேஷசப்தப் பொருள்களாகிய பிரமமாதிரி பிரதீகாநந்தமுள்ள சகல சேதனசேதனங்களும் ஸேஷிசப்தப் பிரதிபாதயனான ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு இஷ்ட விநியோஹார்ஹமென்று

ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் மற்றயாவையும் கண்டித்துரைத்து விட்ட
னாரிறே எதிகட்கிறைவனை எம்மிராமாநுஜன்,

பிரம்மாண்டபுராணம்

“ மந்ரியோகாத் பூதபூர்யாம் அஹீநாமீச்வர : கலௌ

ஸ்ரீ ராமாநுஜநபேண ஜநிஷ்யதிஸதாம்முதே”

என்று ஸ்ரீபத்ரிகாஸ்ரமத்திலே நாராயணனுக்கும் நரனுக்கும்
நடந்த சம்வாதத்தில், ஓ நரா ! என்னுடைய நியோகத்தால் ஸ்ரீ
பெரும்பூதூரில் ஸர்பங்களுக்கெல்லாம் ராஜனை திருவநந்த
ஆழ்வான் கலியுகத்தில் ஸ்ரீமத்ராமாநுஜரென்ற ரூபத்தாலே
லோக உஜ்ஜீவனார்த்தமாக அவதரிக்கப் போகின்றாரென்று
திருவாய் மலர்ந்தருளிஞராதலாலும்,

ஸ்ரீபாஞ்சராநீரம்

“ அநந்த : பரதமம்ரூபம் லக்ஷ்மணச்சதத : பரம்”

என்று அநந்தனுடைய 4-வது அவதாரமே கலியுகத்தில் ஸ்ரீமத்
ராமாநுஜ ரென்னுமோரவதார முண்டென்று கூறுகையாலும்,

தூடபஞ்சகம்

“ பாஷ்டண்டத்ருமஷ்டண்டதாவதஹநச் சார்வாக சைலாசநி :

பௌத்தத்த்வாந்த நிராஸவாஸரபதிர் ஜைநேபகண்டரவ :

மாயாவாதி புஜங்கபங்கருடஸ் த்னாவித்ய சூடாமணி :

ஸ்ரீரங்கேச ஜயத்வஜோ விஜயதே ராமாநுஜோயம்முநி :”

“ பாஷ்டண்ட ஷ்டண்ட கிரிகண்டந வஜ்ரதண்டா :

ப்ரசந்ந பௌத்த மகராலய மந்ததண்டா :

வேதாந்தஸார ஸுகதர்சந தீபதண்டா :

ராமாநுஜஸ்ய விலஸந்தி முநேஸ்த்ரிதண்டா :

என்கிறபடி. அடாந்த ஆரண்யங்களைப்போன்ற வேதங்களின்
ரசங்களையேத்திரட்டி ஸ்ரீபாஷ்யமாயும், இவ்வுலகிலுள்ள சாக்ய,
உலாக்ய, அக்ஷபாத, சமுண, கபில, பதஞ்சலிகளாகிய பாஹ்ய
சமயங்களையும், சைவ, மாயாவாத, ந்யாய, வைஸேஷிக, பாட்

டப்ரபாகராதிகளாகிய சூத்ருஷ்டி சமயங்களையும், அடியோடருத்தெரிந்துத் தமது சுத்த சத்வகுண விஸிஷ்டாத்வைதமதமே மிஸ்ரவைதிக வைதிகமதங்களில் கிறந்த பரமவைதிகமதமென திகவிலயம் செய்து ஸ்நாபித்து த்ரிதண்டம் தரித்தவனிறே எதிராஜன்.

யதிராஜவிம்கதி

“ஸ்ரீமாதவாங்க்ரிஜலஜத்வயநித்யஸேவா பரேமாவிலாசய
பராங்குசபாதபக்தம் காமாதிகேதாவுஹரமாதம்பதாச்ச்ரிதாநாம்
ராமாநுஜஸ்யதிடகீம் பரணமாமியுர்தநா”

என்று இப்பிரபஞ்ச முழுமையும் பேரின்பவெள்ளமான பரமபதத்தை பிரமமா முதல், பிபிலிகாந்தமுள்ள யாவும் கருதவல்ல ஞானங்களை ஊட்டிவளர்த்த மெமிராமாநுஜனை, எதிகட்கிறைவனை தியானிக்கிறேனென்றும்,

“தற்கச்சமணரும் சாக்கியபபேய்களும் தாழ்ச்சடையோன்
சொற்கற்றசோமபரும் சூனியவாதரும் நான்மறையும்
நிற்கக்குறம்புசெய் நீசரும்மாண்டனர் நீணிலத்தே
பொற்கற்பகம் எம இராமாநுசமுனி போர்ந்தபின்னே” என்றும்,

“பண்தருமாறன் பசந்தமிழ் ஆனந்தம்பாய்மதமாய்
விண்டிட எங்குளிராமாநுசமுனி வே மெய்மமை
கொண்டநல்வேதக் கொழுந்தண்டமேநகிக குவலயத்தே
மண்டிவந்தேன்றது வாதியர்காள் உங்கள் யாழ்வற்றதே” என்றும்,

“யாழ்வற்றது தொல்ல வாதியர்க்கு என்றும் மறையவர்தம்
தாழ்வற்றது தவம் தாரணிபெற்றது தத்துவநூல்
கூழற்றது குற்றமெல்லாம்பதித்த குணத்தினற்கு
அந்நாழற்றது நம இராமாநுஜன் தந்த ஞானத்திலே” என்றும்,

“சாருவாகமதம் நீறுசெய்து சமணச்செடிக் கனல் கொளுத்தியே
சாக்கியக்கடலை வற்றுவித்துமிகு சாங்கியக்கிரி முறித்திட

“மாறுசெய்திடு கணைவாதியர்கள் வாய்தகர்த் தறமிகுத்துமேல்
வந்தபாசபதர் சிந்தியோடும்வகைவாதுசெய்த எதிராஜனா” என்றும்

“எதிராஜோத் ஜகத்குரு” என்றும்,

“ராமாநுஜோ சதுரா சதுராக்ஷரி” என்றும்,

“ராமாநுஜாய நம:” என்றும்,

இத்யாதி அளவிரந்த ஏற்றங்களை யுடையவராயும், இவ்வுலகமுதல் பரமபதம்வரை, ஸ்வாதீன முள்ளவராயும், மோக்ஷவதிகாரி யானாலும், இவரது கடாக்ஷம் பெற்றே மோக்ஷமடைய வேண்டியதாலும், ஸர்வாத்யாமியாயும், ஸர்வேஸ்வரனாயும், ஸர்வ வேத பாதிபாத்யனாயும், விளங்காநின்ற ஸ்ரீமந் நாராயணனால் சாக்ஷாத்கரித்துப் பட்டங்கூட்டிய ஸர்வலோக ஸரணியனாயும் விளங்கா நின்றானிறே எம்மிராமாநுஜன் இவரது ஸ்ரீபாஷ்யத்தை வளனம் செய்தும், லீலகண்ட பாஷ்யத்தைப்பார்த்தே இவர் பாஷ்யம் செய்தனரென்றும் குமரகுருதாசனென்பான் வரைந்தனன், ஸ்ரீபாஷ்யத்திலுள்ள ஐகத்காரணதவமும், ஸேஷ ஸேஷி, ஆதார ஆதேயமுதலான சப்தப்ரயோகம் இரண்டிமொக்க ஓசக்ஷாமாவது ஆதார லீலகண்ட பாஷ்யத்தில் பிரயோஹமும் உடையாநிருக்க இவன் சொற்கற்ற சோம்பனாகலால் தாறு மாறாகப் பிதற்றினன். லீலகண்ட பாஷ்யம் கடைக்கவில்கை என்னும், அக்காலத்திலேயே ராமாநுஜர் வேண்டிய தாய்வங்களைச் செலவிட்டு அப்பாஷ்யங்களைத் தருவித்துத் திக்கையாக்கினரென்றும் தபதுச் சுவடியில் தீறினன் இவனது இவ்வாபாசப் பிதற்றலை இவனைப்போன்ற சூனியவாதனைப்புகழ்ந்து ராமாநுஜரது சகல வேற்றங்களையும் சூரைத்து அவ்வேற்றங்களை இவனுக்குப் பொருந்தச் செய்துச் சரித்திர முதலானக்கவிகளை வரைந்துப் போற்றுவார்களென்னும் பேராசையால் வரைந்த இவனது பேரவாவையும் இவனதுச் சுவடிகளையும் எமது மத்தகஜம் போன்ற ப்ரசண்ட வாதக்கண்டனங்களால் துவைத்தனம். குமரகுருதாசனென்போனது 9-வது புரட்டின் கண்டனமும்,

யதார்த்த ஸ்தாபனமும்

சைவ புராணம் சூதசம்ஹிதையால், ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்

தரிக்கும் சக்ராங்கிதம் அவைதிக மென்பதான நிந்தைகளைத் தமது சுவடியில் வரைந்தனன்.

ஆரினும் சைவ புராணங்கள் தாமச புராணங்க ளாதலால் நரக ஹேதுக்கொன்று மாதஸ்ய புராணம் 54-வது அத்தியாயத்தில் கண்டிக்கப்பட்டிருக்கையால் அச் சூதசமஹிதையும கண்டிக்கப் பட்டவைபே.

வேதங்களில் பூவ பாக்யத்தில் எருமங்களைக் கூறுகையால் அவைகளை அவிதகை எனவும், அந்நகரம குரூர வானமென வும அவ்வேகை தரபாகமெ கண்டிக்கப் படுகையாலும்,

விஷ்ணுஸ்மிருதி

“யதாச்மசாநகங்காஷ்டமநாஹம் ஸாபகர்பஸுச்சக்
சக்ராத்தங்கம் சந்ருதய கீதாநிகரததா”

என்று ஞான ஹீனத்தால் அவிதகையாயி யாலுநாநி அருமங் களை அநுஷ்டிக்கும் நேலை க்ருதிசன் மராங்கிதம் செய்து கொள்ளக் கூடாதெனது கண்டிக்கையாலும்,

ஸ்ரீமநாராயணஸ்தேய பஞ்சாப்யாயம் என்ற சூத்திரையடை யுமவர்களான பிரமமயிததுக்குள்ளே சந்திரம்தம் பெயர்க்குடவர்க ளெனலும கடவல்லி கடகமெனலும க்ருதி கள் கூறுகையாலும், நுகீவேதம் 7 வது அஷ்டகம், 4 ம அத்தியாயம் 8-ம் வர்க்கத்தில்

“பவித்ரம் தேவிததம் பரஹ்மணஸ்பதே பரபுரககாத
மணிபர்வேதி விச்வத: அதிததநாந்கத்தாமோ
அச்சுதே தஸத்வஹி த்யக்தமாநத:”

என்று தந்த சக்ராங்கிதமில்லாத சரீரம் பிணத்தை யோதத தென்றும் சக்ராங்கிதம் தரிதந பிரம்ம வித்துக்கள் அச்சரீரத் தைத் த்ருஷ்டிக்கவும் கூடாதென கூறுகையாலும்,

மயித்ராவருணராகையில

“ஸாமவேதே பரதுபாத்யதே ததாஹி பவிதரமித்யக்நி:
அக்நிர்வைஸஹஸ்மர: ஸஹஸ்ராரேமேமி: மேமிநாதத்தது:
பரஹ்மணஸ் ஸாயுஜ்யம் ஸலோகதாமாநோதி”

என்று அவித்தையாகிய கருமங்களை அடியோடொழித்தவராய் மோக்ஷத்தை ஆஸ்ரயிக்குமவர்களான சமஸ்த தேவர்களும் மதுஷ்யாதி ப்ரம்ம விதாக்கேசர்களும் அக்னியில் தப்தமான சக்ராங்கிதம் தரிக்கக் கடவர்களென்றும்,

பாமோபநிஷத்

“நேமிநாதபத்தது: ப்ரஹ்மணஸ்ஸாயுஜ்யம் ஸலோகதாமாப்நோதி”

என்று அக்னியில் தப்தமான சக்ராங்கிதத் தோடு கூடின சரீரத்தையுடைய பிரம்ம விததுக்கள் பரமபதத்தை யடைகிறார்களென்றும்.

அதர்வண மஹோபநிஷத் பிரம்ம சூக்தீதந்தில்

“தக்ஷிணேது புஜேவிப்ரோ பிப்ருயாத்வைஸுதர்சனம்

ஸவ்யேதுசங்கம் பிப்ருயாதிதி ப்ரஹ்மவிதோவிது:

என்று முமுகூஷுவானவன் வலது புஜத்தில் சுதர்சன மென்னும் சங்கத்தையும், இடது புஜத்தில் பாஞ்சிய சந்யமென்னும் சங்கத்தையும் தரிக்கக் கடவர்களென்று பிரம்மவிததுக்களரிவர்களென்று பிச்சுருதி நிருபிக்கையாலும்,

மஹோபநிஷத் 4வது காண்டத்தில்

“தேவாலோயேநவித்ருதேந பாஹுநா ஸுதர்சனேந ப்ரயாதம்

ஸ்வர்க்கமாயாந்தி தாமலோகவிஸ்ருஷ்டவீ தஸ்வயந்திப்ரஹ்ம

ணௌவேஸ்ஸர்வாவம்ஸர்வைதேவதானாம், ஸர்வாவைவிப்ராணாம்

ஸர்வாவை கூத்திரியாணாம் ஸர்வாவை வைச்யானாம், சூத்ராணாம்

மித்யக்நிநாவைஹோத்ரா, தப்தம் சக்ரம் த்விபுஜேதார்யேதோர்த்வ

புண்ட்ரமாலிகேத் தஸ்மாத்விரேகம் பவதிபு நராகமநந்

சேதி ப்ரஹ்மணஸ் ஸாயுஜ்யம் ஸலோகதாமாப்நோதி”

என்று பிரம்ம ருத்ரர்கள்முதல் சமஸ்த தேவர்களும், சமஸ்த பிரம்மணர்களும், சமஸ்த கூத்திரியர்களும், சமஸ்த வைசியர்களும், சமஸ்த சூத்திரர்களும், அக்னியில் தப்தம் பண்ணின சக்ராங்கிதத்தை இரண்டு புஜங்களிலும் தரிக்கக் கடவர்க

ளென்றும் இடைவெளியோடு கூடின ஊர்தவ புண்டரங்களை யும் தரிக்கக் கடவர்க ளென்றும், இவ்வநுஷ்டான முள்ள தேவர்கள் முதல் மதுஷ்யாவரையிலும் பரமபத மென்னும் சாம்ராஜ்யத்தைப் பெறுவர்க ளென்றும் பிரம்மாவினுடைய சத்யலோகம் போலேயும், சிவனுடைய கைலாயம் போலேயும் மீண்டும் பிரப்பதிஸ்சை என்றும், ருக்வேதம் வர்கசங்கிதை யிலும், யஜுர்வேதம் முதல் பிரசனத்திலும் சாமவேதம் 6-வது அத்தியாயத்திலும், சகல் யஜுர் வேதம் பிரஹு தாரணயோபபிஷத்திலும் கடவல்லிலும், கடக மென்கிற ஈருதி யிலும், ஸ்பஷ்டமாய் காணலாம்.

“ஸக்ராதிராணம் பும்சாம் பரசம்மந்தநிவேதனம்

பதிவ்ரதாநிமித்தமஹி வளையாதிபூஷணம்”

இத்யாதி அநந்தப்ரமாணங்களாலும் முமுகூஷ்வான பரம்புரு ஷார்த்தை பெருவதற்கே சக்ராங்கிதம் பிரதானச் சின்னமாகக் கூறா நிற்க குமரகுருதாசனென்பான் சக்ராங்கிதம் தரிப்பது அவைதிக மென்றும், தரித்தவரைத் தரிக்கவும் கூடாதெனவும் சிலதாமச புராணவசனங்களாலும், கேவல கருமத்தை விவரிக்க வல்ல சிற்சில ஆபாசவசனங்களாலும் தமது சைவசமய சரப மென்னும் பாஷண்டச் சுவடியில் கீறியுள்ளாளுயினும், விவரிக் குங்கால் இவனது அறியாதனத்தைக் கருதவு மிடந்தரவில்லை யிவனது தூஷண நின்றைகள். பெரியபுராண மென்று சொல்லு கின்றதில், அப்பரென்பான் பூதங்களாலிரண்டு புஷ்த்தினும் சூண்டதை யறியான்போலும் இவ்வாறான இவனது சமயத் வதயே நன்குரை சக்தியற்று வீண்புரளிகளையும், குருட்டு யுக்தி களையும் புத்தகருபமாய் வரைந்துததிரியும் கேவல கரும பாஷண்டனாகிய இவனதுப் பிதற்றலானச் சுவடிகளை ஸர்வவேத வேதாந்தங்களின் யதார்த்தங்களாலும் பிரதிபாதி யா நின்றுள்ள எமது சதர்சனமென்னும் திருவாழியால் நிரஸித்தனம்,

10-வது புரட்டான நிந்தைகளின் எமது யதார்த்தக்கண்டன
ஸ்தாபனம்.

சுமரகுருதாசனென்போன், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தரிக்கும் ஊர்
தவபுண்டரம் அவைதிகமென்றும், மூலேதனி புண்டர தாரிகளென்
றும், அனேகக்குரூர அஹங்கார நிறைகளால் தூஷித்தும்,
தமது பஸ்மதாரணமே வைதிகமென்றும், சிற்சில ஆபாச எற்
றங்களைக் கூறியும் தமதுச் சுவடியில் உளரினன்,

மைத்ராயணீணி உபநிஷத் 7-வது பிரபாடகம்

“தூரமேதே விபரீதே விஷுசி அவித்யாயாசா வித்யேசி க்யாதா
வித்யாபிப்விதம நசிகேதாஸம் மண்யேநாக்ருவா காம்பவலோலோ
லுபந்தே வித்யாஞ்சவிதயா சயஸ்துவாதேதோதோயம லஹ அவித்யா
யாம்ருத்யூர்தீக்துவா வித்யா அழததஅந்நுதே அவித்யாயாமந்ரே
வேஸட்வயமாஹ ஸ்வயம்நீரஹ பண்டிதம்மந்யமாநஹ
தந்ரம்பமாநஹ பரியந்தி ழடாஅநதேதேவயீயமாஸ்யதாந்தா”

என்று இச்சூத்ரி கூறுவதாவது வித்தை அளித்தத இவ்விரண்
டிற்சூர் பரஸ்பர விரோதமுள்ளது ஒன்றுக்கொன்று வெகுதூர
பேதமுண்டு வேதத்தில் பூர்வபாகத்திற்கு (அவித்யை) கரும
காண்டமென்று சொல்லப்படுமானாலும், பிரமமாவை அசுரர்
கள் தங்களுக்கு ஜீவன் முக்திநிலையை உபதேசிக்க வேண்டு
மென்று பிரார்த்திப்ப, பிரமமதேவரானவர், பரமபாவனமான
ஜீவனை முக்தியைப்பற்றித் தாரண அசுரர்களுக்கு உபதே
சித்தல கூடாதொக்கருதி தேதத்தில் அவித்தையாகிய
கரும காண்டத்தை உபதேசித்தவர் அவையாவது யஜ்
நூதி வித்ய, நைமித்ய கருமங்களையும், அவ்வவ்யஜ்ஞாதி
களுக்குத்தக்க தேவதைகளையும், அவைகளைப்பற்றிய மந்த்ரங்
களையும், தத்கருமங்களின் பலன்களையும், விளக்கினர் இவ்
வாறு பிரம்மனால் போதிக்கப்பட்ட அவித்தையாகிய கரும
காண்டமே யஜ்ஞங்களின் கௌரவத்தையும், அவ்வெஜ்ஞ

பஸ்மகௌரவத்தையும், கூறுகையாலே இப்ரமாணம் அசுரர்களை மோஹிக்கும்படி செய்யப்பட்ட மோசப்ரமாணமேயாம், இதைக்கற்ற சோம்பரும், சூனியவாதருமான பாஷண்டர்கள், ஞான காண்டத்தில் விவரிக்கவல்ல சர்வேஸ்வரனை உபாசிக்கும், மார்க்கமாகிய வாக்மியோகம், நிஷ்காம கருமயோகம், தபசு, ஸதுண நிர்துணப்ரஹ்மோபாசனாவிதி, ஆத்மலக்ஷணமும் இவைகளுக்கு அங்கோபாங்கமான விஷயங்களையும் ஸ்வவிஷயத்திற்கு வேண்டிய சின்னங்களான ஊர்த்வ புண்டராகிதிக்ரங்கிதங்களையும் நிந்திக்கும் மூடர்கள் தாங்களே ஞானிகளென்றும், பண்டிதர்களென்றும், தங்கள் சமயமே வைதிகமென்றும், கண்டபடி பிதற்றியும், புத்தகருபமாய் வரைந்தும் குருடனுக்குக்குருடன் வழிக்காட்டுமாற்போலேயும் மாணிக்காட்டி மாண்பிடிப்பாரைப் போலேயும், கேவலகருமிகளாகிய இவ்வஸூரர்கள் இவ்வுலகைப்ரம்மிக்கச் செய்து நானாவித ஜனன மரணங்களுக்குள்ளாகிறார்களென்று மிச்சநுகியும், சடோபநிஷ்கதும், ஈசாவாஹ்யம், ஸ்வேதாஸ்வதாம், பிரஹ்மாரண்யம், பஞ்ஜதசோபநிஷத்துக்களிலும் கூறுகையால் அப்பஸ்மத்தை புகழுவதும் ஊர்த்வ புண்டராகிகளை நிந்திப்பதுமான சைவசமயம் அவைதிக மென்றே சூதாக்காரர் “ஸாரீரகத்தில்” இரண்டாவது அத்தியாயத்தில், இரண்டாவது பாத்தத்தில், பாஃபதாதி காரணத்தில், பத்யுஸாமஞ்சஸ்யாத் என்பது முதலான சூத்ரங்களாலே நிச்சயித்தருளினர் மீமாம்ஸகர் கோஷ்டிகளின் ப்ரகமாசாரியரான ப்ரீமத்ராமாநுஜாசாரியரும், சங்கரரும், மத்வர் முதலான பாஷ்யக்காரர்கள், அச்சூதாக்காரர் திருவுள்ளத்தை யனுசரித்தே சைவசமயம் அவைதிக மென்றே நிச்சயித்தார்கள் இத்தால் அவித்தையாகிய கருமகாண்டத்தில் விவரிக்கும் பஸ்மதாரணம் செய்யும் சைவசமயம் அவைதிக மென்று நிரூபிக்கப்பட்டது.

கௌதம தர்மசாஸ்த்ரம் 9-ம் அத்தியாயம்

“நபஸ்மகேசதுவதசரீஷதகபாலாமேத்யாந்யதிதிஷ்டேத்”

என்றதில் அவைதிகரான சைவர்கள் தரிக்கவல்ல பஸ்மத்தை யும், மயிரையும், உபியையும், (எரு) சாணசாம்பலாதிகளையும், (ஒடு) எலும்பாதி ஒடுகளையும், (அமேத்யம்) மலத்தையும் இவை களைத் தீண்டேல் என்றும், தீண்டில் இச்சாரம் சாஸ்திரத்தில் கூறியுள்ள பிராயச்சித்தம் செய்துகொள்ள வேண்டியதென்றும், அப்பஸ்ம தாரணத்தை மலத்திற் கீடாகக் கூறுகையாலும் பஸ்ம கௌரவமும் அமேத்யம்கௌரவமுமொன்றே என்றுணரக்கடவீர்.

ஊர்த்வபுண்டரமோவேனில்

அகர்வநாநாத பரிவியாஜோகோபநிஷத்தில்

“குடிச : சிறு யெய்யோபவிதா தண்டகமண்டிலாதா : கௌபீண கந்தாதரா : பத்ருமாத்ரகுரு ஆராதனபர : பிடாகதி திருசக்யாதிமந்ரஸ் தனபரயேகத்ராதபர : ஸவேதோ ஊர்த்வபுண்டரதாரீத்ரிதண்ட :” என்று குடிசுகன் என்ற விஸிஷ்டாத்வைத சந்நியாசி சிறு குடிமை யுடையவனாய், கௌபீணததுடன் ஒரு கந்தை வஸ்தி ரத்தை யுடையவனாய், ஞானனுஷ்டான முடைய குருவை ஆரா திக்குமவனாய், தவய, திரு மந்தராதிகளை யிடைவிடாது தியா நிக்குமவனாய், சிவந்த ஸ்ரீ குரணமும் வெண்மைத் திருமண் ணும் தரிக்க வல்லவனாய், மூவட முடைய திருதண்ட நாரியாக விநே விஸிஷ்டாத்வைத சந்யாசி யிருப்பதென்றும் இசகறுதி கூறுகையாலும்,

ஸாமவேதம் ஸந்நியாசோபநிஷத்

“சுவேதோர்த்வபுண்டரதாரீத்ரிதண்ட :”

என்று சிவந்த ஸ்ரீ குரணமும், வெண்மைத் திருமண்ணும், சந்நியாசி தரிக்கக்கடவ எனென்று விதித்திருக்கையாலும்.

சுக்லயஜுர் துரியாதீத அவதூதோபநிஷத்

“கௌராய்யங்கஸ்நாநோர்த்வபுண்டராதிகம்” என்றும்,

ஸாமவேதம் வாஸுதேவோபநிஷத்

“விஷ்ணு ஸ்த்ரீணிபதேநி மந்த்ரைர்வைஷ்ணவ காயத்ரியா ப்ராணவே

நோத்தூளநம்ஞர்யத் ஏவம்விதிநாகோபீசந்தநஞ்சதாரயேத்”

என்று விப்ரநாகிலும் எதியாகிலும், ஊர்த்வ புண்டரமணிந்து
ப்ராணவத் தேகாடே ஸ்ரீ மஹானிஷ்ணு காயதரி மந்தாத்தை நியா
ரிக்கவேண்டுமென்று திட்டம் கூறுகையாலும்,

அதீவணம் மஹோபநிஷத்தில் 1-வது காண் தீகில்

“தபதம் சக்ரம் த்விபுஜேதார்யே தேரீதீவபுண்டாமாலிகேத்
தஸ்மாத் விரேகம் பவதிபு நாராமகந்த சேதி பரஹ்மஸஸாயுஜ்யம்
ஸலோகதாமாப்நோதி”

என்று சமஸ்த தேவாகளும, மநுஷ்யபாரும, அக்னியிலே தரி
தமான சக்ராங்கிதத்தை இரண்டு புஜாக்களிலும் தரி பது இடை
வெளியோடு கூடின ஊர்த்வபுண்டா மணியக் கூடவர்களென்
றும் இவ்வனுஷ்டான முள்ள டேவர்கள் முநல மநுஷ்யர்கள்
வரை பாம்புகளென்னும் மஹா சாயுஜ்யத்தை யடைகிறார்களென்று
மிக கருதியில் கிரஹிக்கையாலும்,

ஸாமவேதம் காந்தீரயேபுபநிஷத்

“நியாதித்யா ஊரீதீவநீ புண்டாம் 1 ந்யாதமந்ரை கேசவாதீனாம்
தத்ரஹிதம் காமவிபலம் ரக்யாம்விநரஹிர்நயமததேவமபயு கிதம
பவதி நாசாதி கேசநதமூர்த்வந் புண்டம் விஷுதேவோதி தஸ்யசமணத்
வாயாகருத் : ஏகாங்குலம் பாதமதரோதஸ்யமுலம தஸ்து பந்நேத்தவே
ஷஸகேததைவஸம்யாவா நாசோதுவீரம் குலாதத்யுநம்ஸம்
ஸ்ரீ பரதிஷ்டாயைதராயதோ ஹரிம்”

என்று ப்ரீமந் நாராயணனை உபாயோபேயமாயாஸ்ரயிக்குமவர்களென
ணியும் ஊர்த்வ புண்டரத்தை ருத், யஜுர், ராமுவேதங்க
ளில் விதிக்கப்பட்ட கேசவாதி பன்னிரண்டு மந்த்ரங்களாலே
யணியவேண்டுமென்றும், அவர்கள் சகல கருமங்களிலும் விப
லமாகத் தட்டில்லை என்றும், அவ்வூர்த்வ புண்டம் நாசாதி
கேசாந்த மணியக்கூடவ தென்றும், அவை செந்தாமரை மல

ரின்மேல் ஸ்ரீ ஹரியை ப்ரதிஷ்டிப்பது போல் லலாடத்தில் தரீ
 க்கக்கடவ னென்று மிச்சுருதி விதித்திருக்க, கேவல அவித்தை
 யாகிய கருமத்தை யனுஷ்டிப்ப வரும் க்ராதகரும், (ஈஸ்வரசர்வ
 பூதாநாம் ஹித்யே சேர்ஜனுஷ்டதி) என்னுமர்த்தமரியாத
 வரும், (ஈஸ்வர சர்வபூதாநாம் பிரஹ்மாதி பதிப்ரஹ்ணோதி
 பதிர்) என்று தைத்ராவர்ண சாகை, நாராயணாதி சுருதிப்ரமாண
 மரியாதவரும், “ஈஸ்வரசரீர பூதங்களான சேதனா சேதனங்க
 ளோடேராகத்வேஷம் நடையாடிற்றுகில் நாரசப்தார்த்தம் நெஞ்
 சில் பட்டதில்லை யாகக் கடவது” என்பது முதலான தாத்பர்யங்
 கள் முற்றிலுமரியாதச் சண்டாளர்கள் வேதங்களால் ப்ரதி
 பாதியாநின்ற சுத்தசத்வப் பரமவைதிக விஸிஷ்டாத்வைதத்
 திற் குதருஷ்டியாக தேன்னுசாரியப்ரபாவ கண்டன மென்
 னும் புத்தகத்தை வரைந்து அதில் கற்பனை காத்தாயனோப
 நிஷத்தென்று பிதற்றி யுள்ளாராயினும் ஒரு சிரு பதத்திற்கே
 தாத்பர்யமறிய சக்தியற்றவர்கள்தாம் இவ்வாறு சுருதிஸ்ம்
 ருதியாதிகளை நின்றை கூறுவது 1000 சாகைகளையுடைய
 சாமவேதத்தில் காத்தாயண சாகையென்று பிரம்மனால் காத்தாய
 ணருக்குப் போதிக்கப் பட்ட சுருதிக்குக் காத்தாயண சாகை
 யென்றும், அக்காத்தாயணர் யதார்த்தத்தால் வெளியிட்
 டதே காத்தாயண ஸ்ம்ருதி என்றும் விளங்கியதை யரியார்
 போலும் எப்படிப் பட்டவையாயினும் தமது மனதிற்கிசைந்த
 வாறு நின்றை கூறுவதே தொழிலாய்த் திரியுமித் திரோகுகளி
 னது நித்தையையே ஆதாரமாய்க் கொண்டு குமரகுருதாசனென்
 போனும் தமது பாஷண்டச் சுவடியில் கற்பனை காத்தாய்
 னோப நிஷத்தென்று வரைந்துள்ளான் இவனுமில்லுபநிஷத்தை
 யரியானாலால் யான் படித்த 108 உபநிஷத்து 18 ஸ்ம்ருதி
 18 புராணங்களிலு மென்றும் தானே சகல ஸாத்ர நிபுண

னென்பதாகத் தன்னைத் தானே வீண் பப்பங்களால் புகழா
நின்று வேதயதார்த்தங்களை யரியாதவனாய் வீண் புரளிகளைக்
கல்பித்துத் திரிகின்றனன்,

ஸ்ரீ பாஞ்சராத்திரம் பராசரசம்ஹிதை

“வீஷ்ணுவர்ப்பிதம் ரக்தவர்ணம் ஹரித்ராசூர்ண முக்தமம்
லக்ஷ்மீ நிவாஸ வித்யர்த்தம் தீபாகாரந்து சூக்ஷ்மகம்
ஊர்த்வபுண்டராய மதயேது லலாடே தாரயேதவிஜ்:”

என்று ஏப்ராஹ்மனா ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு சமர்ப்பித்ததாய்ச்
சிவந்த நிரமுள்ள உயாநத ஸ்ரீ சூரணத்தைப் பிராட்டி நிலைபெறு
கைக்காக தீபாகாரம் போலே மெல்லியதாய், திருமண்காப்பி
நடுவில் நெற்றியில் தரிக்க வேண்டுமென்று கூறுகையாலும்,

ஸ்ரீ பாஞ்சராத்திரம் பாந்மசம்ஹிதை

“நாஸாத்வியங்குலம் பாநம் மத்யம் ஸாஸ்தாங்குலம் ட வேத
பாரச்வ மங்குள மாத்ரந்து ஸுஸ்ஸபஷ்டம தாரயேதவிஜ்:”

என்று இரண்டங்குலம் பாநமும் நடுவிலானனறையங்குலபிட
மும், விட்டு இருபககங்களிலுமொங்குலமுமுள்ள ஊர்த்வ புண்
டரம் தரிக்க வேண்டியதெனறும் கூறுகையாலும்,

பாந்மபுட்ரம்

“ஊர்த்வபுண்டரம் யதாபூர்வ மதுஷ்டாய ஸமாசரேத்”

என்று ஆசமனத்திற்குப் பிறகு ஊர்த்வ புண்டரநதரிததுக்
கொண்டு சந்தியாவரதன முதலிய வனுஷ்டானங்களை முடிக்கக்
கடவனென்றும்,

பிரம்மாண்டபுராணம்

“ஊர்த்வபுண்டரம் ம்ருதாபூர்வ மதுஷ்டாய ஸமாசரேத்”

என்று பூர்வத்தில் ஊர்த்வ புண்டரம் தரித்துக்கொண்ட பிறகு
அனுஷ்டானம் செய்யக்கடவனென்றும் கூறுகையாலும், இத்
யாதி ப்ரமாணங்களாலும் மோக்ஷகாமியானவன் சக்ராங்கித
ஊர்த்வ புண்டராதிகளைத் தரிக்கக்கடவனென்றும், இவ்வுலக
வாழ்க்கையாகிய சம்சார ஐனனமரணதிகளை இச்சிக்குமவர்கள்

பஸ்மாதி திரியக்புண்டரங்களை யணியக்கடவரென்றும் ஸ்ருதி
யாதிஸாஸ்தரங்களா லும் கூறுநிற்க முன்னாளில் நமது ஸர்வேஸ்
வரனுடைய பரத்வ ஸௌல்ப்யாதி ஸத்ருண மஹாத்மியங்களை
யாரேனு மெடுத்துக்கூறினால் அவைகளைக்கேட்க முடியாது
புழுங்கி, வெந்து, வேர்த்து, மூர்ச்சித்து, முரங்குறுத்து, கோபித்
துச்சீறி, வைது, வாடி, இறந்துபோன ஹிரண்யன், ராவணன்,
தூர்யோதனன், கம்ஸன், தந்தவாக்ஷன், சுகபாலன், க்ருமிகண்ட
சோமன், காடுவெட்டிச்சோமன், கண்டாகர்ணன் முதலான
அஸுர ராக்ஷஸ பைஸாச ஸமுஹங்களை இக்கலிகாலத்தில்
மஹாஷ்யமாக ப்ரவேசித்தார்களாக்கு மிப்பாஷண்டர்களென்ன
லாபபடி நிந்திப்பதும், தூஷிப்பதுமாகத் திரியமவர்களிலொரு
வனுன குமரகுருதாசனென்போனும், எமதருட்பெருங்கருணை
யர்ப்பனையும், அவனது தாஸபூதரையும், நம்மாலியன்றவரை
யிலும் நிந்தித்தும் அவர்களணியும் சங்கசக்ராங்கி தங்களையும்,
ஊர்த்வ புண்டரங்களையும், அவைதிகமென்றும், முதேவி புண்
டரமென்றும் (வேதத்தில் சொல்வது வெண்மண்ணு வெண்
துயர் தீர்ப்பதுமருசளா) வென்றும், ஞான ஈனதநால் கண்ட
படிததமது சுவடியில் பிதற்றிவரைந்தனன் கேவல சுருமிக
ளாகிய பஸ்மதாராணுதி திரியக் புண்டரதாரிகளை, த்ருஷ்டித்
தலும், நொடுகிலும், சம்பாஷித்தலும், இடையில் செல்வதும்,
நினைவதும், கூடாதெனவும், அவ்வாறு நிகழில் மைத்ராயண்யோ
பரிஷத்திலுள்ளபடி ப்ராயச்சித்தம செய்யவேண்டு மென்றும்,
கூறுகையால் இவனது புரட்டுகளை எமது சுதர்சனம் போன்ற
யதார்த்தங்களால் துவைத்துத் துவைத்து அதம் செய்தனம்.

11-வது புரட்டான குருட்டு யுக்தியாவது.

குமரகுரு தாசனென்பான் உலகில் பாகவதங்கள் இரண்டு
தான் உண்டென்றும் அவை தேவீபாகவதம், சுகரால் செய்யப்

பட்ட பாகவதம், இவை புடங்கித் தத்பிளபாகவதமே இதிகாச பாகவதமெனவும், சகராவரி ரணாமிட்டது நாராயண பாக்தையே சூசிப்பிக்கையால் அஷ்டபாகவதமென கருதத்தக்கதன்மெனவும், தன்னால் கற்பிக்கப்பட்ட பிரசண்டோபபிஷேகதினுமவ்வாறே கற்பிக்கத்தினியிததும் அச்சாகரை அளவுற்ற சிவசகளான நூஷணவானங்களால் தமது சைவ சமய சாரமென்னும் க்ராதகச் சுவடியில் பிதற்றியுள்ளனாகலால் எமது யதார்த்தங்களால் இவன பாகவதமே முற்றிலு மறியானென்றும், உலகத்தில் பாகவதங்கள் எட்டு உள்ளனவென்றும் அவைகளில் இவனால் கூறப்பட்டே உணராகவ மம சிற்சு, இவனறியாத ஏழுபாகவதங்களையும், அவைகளினேற்றங்களையும் சீர்விவரிக்கிறோம். அவை இதிஹாசம், புராணம், சமாவை, உபசமாவை, விஷ்ணுரகஸ்யம், விஷ்ணுயாமளம், கௌதம சமவிகை என்பனவாம்.

அவற்றுள் முதல் இதிஹாச பாகவதம் 18000-சுலோகங்களாக வியாசமகரிஷியாற் சொல்லப்பட்டது. அதில் சுருதிகளை முதலிய 12-கதைகளும், மெருமான் சிருவவகாரங்களில் விஸ்தாரமாக நான்கு திருவவதார சரித்திரங்களும் அங்கியுள்ளன. இப்பாகவதம் சூர்ணிகைகளாலும், வீருதகமகளாலும், பத்தியங்களாலும், வாக்கியங்களாலும், தண்டகங்களாலும், நிறைந்த 200-அத்தியாயங்களாகப் பிரித்த 12-ஸ்கந்தங்களையுடையது. ஒவ்வொரு அத்தியாயத்தின் ஆரம்பத்திலும், மத்தியிலும் பொருமா லும் அத்தியாயமுடிவிலும் பகவஸ்துதிகளுண்டு. 1-அரிபக்தர்கள் கதை இதில் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இதற்கு வக்தா சுகமுனீந்திரர் சுரோத பரீக்ஷித்தூராஜன், புலவர் திலகராகிய ஆரியப்புலவரர் 4970-திருவிருத்தங்களாகத் தமிழில் மொழி பெயர்த்த தருளபெற்றது இப்பாகவதமேயாம்.

2. புராலிரப்ரஹ்ம—^{தீவலிளக்கம்} ணியக்க-சுலோக முடையது, இதுவும் வியாசபகவதம்:—^{தீவலிளக்கம்} இழைப்பட்டது. இதற்கு மகா பாகவதமென்று பெயர். செட்டி மத்-கீதைகள் அடக்கம். எம் பெருமான் திருவவதாரங்களின் வூரித்திரங்கள் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திலும் பகவதஸ்துதிபுண்டு, பெருமபாலும் அனுஷ்டிப்பு சுலோகங்களாலும் பிறவற்றாலுமென பல அத்தியாயங்களை யுடையது. தசாவதாரங்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இதற்கு வக்தா நாரதபகவான சுரோதா, உருகமணி பிராட்டியா, இதுவே அட்டாதச மகா புராணங்களுள் ஒன்றே பாகவதம்.

3. சம்மிதா பாகவதம்:—பத்தியங்களும அனுஷ்டிப்பு சுலோகங்களாலும் நிறைந்த 50000-கிரந்தமுடையது. இது ஞான பூரிதமாயுள்ள 30-கீதைகளையும், 20-திருவவதாரங்களின் சரித்திரங்களையும் விசேஷமாய் 22-திருவவதாரங்களின் கதைகளையுமுடையதாய், வைராக்ய ராமேநிறைந்த 1100-அத்தியாயங்களாய் விரிந்த 18-காண்டங்களாகப் பகுக்கப்பட்டது. இதற்கு வக்தா வைசம்பாயனமுனிவர சுரோதா ஜனமேஜயன்.

4. உபசம்மிதா பாகவதம்:—பலவகை விருத்தங்களாகிய 70000-சுலோகங்களாய் 2000-அத்தியாயங்களாய்ப் பிரிக்கப் பட்டு 32-கீதைகளும் 100-பாகவதங்கள் சரித்திரமும் பரமாதமாவாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய 32-திருவவதாரங்களின் சரித்திரங்களுமுண்டு. இதற்கு வக்தா அகஸ்தியமகரிஷி சுரோதா, சுதாசனா.

5. விஷ்ணு ரகஸ்ய பாகவதம்:—தண்டங்க ளிடையிடை யேகலந்த 100000-சுலோகங்களுடையதாய் 1000-அங்கங்களாய் 10000-அத்தியாயங்களாய் விரிந்த 50-கீதைகளும், 25-திருவவதாரங்களின் சரித்திரங்களும், 100-பாகவதங்களின்

சரித்திரங்களும், அடங்கியுள்ளன. இதற்கு வக்தா ஹாரீ, முனி, சுரோதா காசிபரிஷி.

6. விஷ்ணுயாமள பாகவதம்:—இது 80000-ஃலோகங் களை யுடையதாய் 4-சீதைகளும், தராவதாரங்களின் சதைகளும் சொல்லப்பட்டு 800-அத்தியாயங்களையுடையது இதற்கு வக்தா பராசராமகரிஷி, சுரோதா மைதகிரேயா.

7. கௌதம சம்மீத பாகவதம்:—இது 10000-ஃலோகங் கள் அடங்கிய 100-அத்தியாயங்களுையது. இதில் மோக்ஷ மளிக்கத்தக்க க்ருஷ்ண சரித்திரமாத்ந்திரம் சொல்லப்பட்டிருக் கின்றது. இதற்கு வக்தா கௌமாரிஷி சுரோதா சௌசிகரிஷி

இதயாதி அளவிறநா ஏற்றவரனை யுடையதாயும் மகா சமுத்திரங்களை யொத்ததாயுமுள்ள 7-பாகவதங்களினும் ஸ்ரீமந் நாராயண பரததையே பன முறை உத்கோஷிக்கையல்கை அறியாதவனாய் அருளிச்செய்தவா வியாசராயிருக்கக் கூகரேன் றும், வேறு பாகவதமில்லையெனறும், தாறுமாறான பிரதறல் களை பிதற்றியுள்ளானாதலாலும் ல, கருதி, ஸமருதிகளி லும் ஸ்ரீமந்நாராயணனையே ப்ரிதிப திக்ரையால் தனது க்ராதகததால் சிவனுக்கு உயாவுக்தும பொருட்டு ம்ரிதிலேயே ப்ரசண்டோப நிஷ்டகென்று அபபைய தீக்ஷிதரைப போல் ஸமஸ்கிருத பாவையில் கற்பிக்க சக்தியற்றவனாய் கற்பித்த ஆபாசக் கதைப்பேற்ற பாகவதமுமொன்று இனி ஊனையிட வேண்டியதே இதனால் அறியாமையை யறிவித்தும், தூஷண நிகதைகளைத்தையும் எமது சகல சாஸ்திர யதார்த்தங்களால் மிதித்துத் துவைத்தெதிரிகளும்.

இன்னுமவனதுச் சுவடியில் கீறியுள்ளபூணக் குருட்டு யுக்திகளையும், நிகதைகளையும், தூஷணங்களையும், பிதற்றல் களையும், புரட்டுகளையும், எடுததுரைக்க வில்லையாயினும், சக்ர

வர்த்தித்திருமனான ஸ்ரீராமபிரான், ராவணாதி ராக்ஷச சம்ஹாரார்தமாக அநுமானைத் தூதுவிட்டேவியதுபோலிநூலை விட்டனம், இந்நூலின் 68-வது பக்கத்தில் 8-வது புரட்டு என்பது, மூடபுத்தியால் தூஷித்தனென்று வெளியிட்டிருப்பாராயாம் தூஷிக்கக்கருதின பாகக் கூறவில்லை, வேதங்களை யு மதன்யதார்த்தங்களை யு மிவனதும் அவையையும் பார்க்குமளவில் அவ்வேத ம நூஷண அஹங்காரமுள்ளோன்யாவனோ அவனே மூடனென நிரூபிக்கின்றது.

சுக்லயஜுஃ நிராலம்போபநிஷத் பூர்ணமத : சாந்தி

“மூடயிதீசா” — மூடன்யார்

“தேஹ வர்நாவிரம கர்த்ருத்வா போக்த்ருத்வா த்யா அஹங்காரா ஹாவநாருடோமூடஹ”

என்று தேச வருணசுரம கருத்திருந்ததுவ போக்த்ருத்ததுவ த வேஷ முதலான அஹங்கார க்ருபாவணையுடைவோன்யாவனோ அவனை மூடனென்கையாலே, “யாம வெளியிட்ட நாலாயிர பாயுத விபராததன் என்றும், யாமபடித்த 108 உபநிஷத், 18 ஸ்மருதி, 18 புராணங்கள் என்றும், நான் சிலச்சுவடிகளை வரைநடனென்றும், எமதுதீநிட மென்றும், தாம் பெரிய குருவாயும், தமக்கொரு சீடனுளென்கையாயும், தம்மால் பிரசண்டோபநிஷத்தென்று ஒரு உபநிஷததைக்கல்பிக்கப்பட்டு மிற வாழ்நாள் இவனது அஹங்காரத்தை தமக்கோரப்பட்டமாயமைய பெற்றுள்ளோருதலாலேவனை மூடனெனக்குறையில்லை இவ்வயு காரத்தைக்கொண்டேயாம அங்ஙனம் மூடபுத்தியென வெளிப்பட்டனம். இந்நூலின் 86-வது பக்கத்தில் ஹிரண்யன், பூணன் முதலானோர் இவ்வுலகத்தில் இப்பாஷண்ட நிந்தக'னிக் குமகுருதாச'னென்போனைப் போன்றவனென வெளியிட்ட'வ

சுக்லயஜுஃ நிராலம்போபநிஷத் பூர்ணமத : சாந்தி

ஆசுரபிதீசா” — அசுரன்யார்

பாப்ரஹ்மா விஷ்ணுநிவாசாநிந்ரேர்தீநோ ஐஸ்வர காமநயந நிரசந
நீவாக்நிஹோத்ரோ திஷ்வம் தராதமாரம் ச தாபயன்நாசரத் சந்தகா
மிருத்யுக்ர ராகத்வேஷ்ணுமீசா டம்பா அபேக்ஷிதம் தப ஆசரம்”

என்று பிரம்மானிஷ்ணு, நுத்ர இந்த்ர முதலியவர்களின் சத்ய
லோகம், ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகம், கைலாயம் முதலியவைகளின்
ஐஸ்வர்யங்களைக் கருதியவாசையினால் உணவைவிட்டு ஜபம்,
அக்னிஹோதரம் முதலானவைகளினால், உள்ளேயிருக்கின்ற
ஆத்மாவை வருத்தினவனாய், எப்போதும் கொடிய ஆசை,
தவேஷம், துன்பம், டம்பம் முதலியவைகளுடன் கூடினவனே
அசுரனென்கையாலும், இக்குமாரகுருதாசனென்பான் இவ்விலகி
லுள்ள மஹம்மேருவின் சிகரத்திலிருந்து கைலாயத்தினை
ஸ்வரயாதிகளை விருமபினவனாய் 35 நாள் உணவின்றிடுதல்
னுள்ளிருக்கும் ஞானநந்தமயமான ஆத்மாவை வருத்தினவனா
யும் தான் சில பாஷண்டப் பண்டாங்களுக்கு குருவாகவேணு
மென்கிற கொடிய அவாவிடமுந்தவனாய், “ததோஷிதவாந்
புண்யபாபே விதூயநிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி” என்
தும், “க்ருஷ்ணேபக்ததி: ப்ரஜாயதே, ” என்றும், “சர்வாணி
ரூபாணி விசித்யதீர:” என்றும் சக்திபூஜித்வான் பிரதி சூன்ய
தஸ்ர: தமேவம்ஸித்வான் அமுர்தமயிஹபவதி ” என்றும்,
“யதோவாரோநிவாத்தியந்தே அப்யாப்யமநசாஸ ஹ ஆநந்த
ப்ரம்மணோவித்வான் என்றும் உதகோஷியா நின்ற முண்டக,
தத்தரீய, புருஷஸ சக்த, சுக ரஹஸ்யாதி உபநிஷததுக்களா
லும், ப்ரதிபாதிக்க வல்லவர்களான சுகப்ரம்மாதி ப்ரஹ்மவித்
துக்களையும், சடகோப, எதிராஜ பட்டாபிரான, ஆதியான ப்ர
மணிதாக்க்ரேஸர்களையும், க்ருவாசனங்களால் தூஷித்தும், நிந்
தித்தும், தாம் சாஸ்த்ரபிபுணனாயும சில செய்யுட்கள் செய்யவல்
லோனெனறும், ஸ்வமதஸ்தாபனம் செய்யுமவனென்றும், சிற்
சில ஆபாச டம்பங்களால் தன்னைப் புகழ்ந்துத்திரியுமவனாதலாலு

மிவனை அந்நியனைப்படிக்க இச்சுருதியினுதரவைக் கொண்டே யங்ஙனம் அந்நியனைப்போன்றவனென, வெளியிட்டனம், மைத்ராயண்ணியுபநிஷத்து 7-வது பிரபாடகம் 7-வது மந்திரம் “விரத காஷாய குண்டலீக காலினோதாயேஸாந்யேஹ விரதாதர்கம் த்ருஷ்டாந்தகுஹ கேந்ரஜாலைய: வைதீகேஷுபரிஸ்தாது மிச்சந்திதைஹ சஹஸாசம் வஸ்சேத் பிரகாஸ்யா பூதாவைதஸ்கரா அஸ்வர்கயாதேயேவம் யாஹாநிராத்மியவாதா குஹகையிர்மித்யா த்ருஷ்டாந்தஹே நபிஹிபிராமந்லோகேநஜா நாதிவேவித்யாந்தாமதுயது”

என்று வேஷநாரிகளாயும், உலகத்தைப்பிராமமிக்கப் பண்ணுகின்றவர்களாயும், காஷாயவஸ்தர பஸ்மாதிர்களால் வேஷம் தரித்தவர்களாயும், குண்டலம், கப்பரைகளை யுடையவர்களாயும், வீணை தற்கட, ஆபாசசுருஷ்டாந்தம், மோசம், இந்தரஜால முதலியவைகளினால் நங்களுக்குவேண்டிய அவைதிகசப்தங்களை வருவித்துக்கொண்டும், பிஸ்ரவைதிக வைதிகாந்தங்களில் சிறந்த ஸ்ரீமத் பரமவைதிக ஸுந்தஸத்வகுண விஸிஷ்டாத்வைத சித்தாதந்தத்தில் பற்றுள்ள விலக்ஷணப் பரமவைதிகோததமர்களிடம் எதிராகுமவர்களாயும், ஸுரஹங்காரிகளாயும், நிராத்மவாதங்களினால் ஸ்ஃபாபிப்பாகர். இப்பாஷண்ட தரோகிகளுடன் சாவாசம் செய்வது கூடாபென்றும், இதரோகிகள் அற்பகாலதத்துவஞ் குலம், பொருள, நிலம் முதலியவைகளுக்கிமாண்டு, வரிவாய்ப் புழுச்சொரி நகரத்தில் விழுந்து அளவற்ற கலபகாலம் உட்ப்பது ஸத்யமாக்கும்.

சகல வேதோபதிஷதததுகளால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டனாய், உயிரகாரண கோக்களை ரக்ஷிவனாய், ஸ்ரீமானாய் விளங்குபிறை பரததாமனையும், அவனது தொண்டாகளையும் நிரதித்திரநைகுகளுக்களவிலவாயினு மிநநூலில் சிலவைகளையே காட்டி, ஸ்ரீமம் இதரோகிகளைக்கண்டால் ஹபைக்கண்டு புறம்பே விலகிப்போவண்ணியதாக்கும் யதாததமான பாக

